



บทความวิจัย

เรื่อง ความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy 2003)

โดย

นายสุกนต์ธี วัฒนโกภาส

รหัสนักศึกษา 05590579

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา **2562**

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

หัวข้อบทความวิจัย	ความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy 2003)
ชื่อนักศึกษา	นายสุกนต์ธี วัฒนโกภาส
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์มูจรินทร์ อธิพิงษ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา	2562

### บทคัดย่อ

บทความวิจัย “ความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy 2003)” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมายเชิงสัญลักษณ์ของภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy 2003) ผู้วิจัยศึกษาการวิเคราะห์ภาพยนตร์ผ่านหลักการการละครของอริสโตเติล 6 ประการเพื่อทำการวิเคราะห์เนื้อหาของภาพยนตร์ในแต่ละฉาก โดยผลการวิจัยพบว่าภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอยมีการใช้สัญลักษณ์ภายในภาพยนตร์ทั้ง 2 ประเภทได้แก่ สัญลักษณ์ที่มีความหมายสากล และสัญลักษณ์เฉพาะตัว ทั้งนี้ การศึกษาและตีความหมายสัญลักษณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ส่งผลให้ผู้ชมมีความเข้าใจเนื้อหาและสารที่ภาพยนตร์ต้องการสื่อมากขึ้น

### กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยนี้สำเร็จลงได้ดี เนื่องจากได้รับความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์มูจรินทร์ อธิพิงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งท่านได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำและข้อคิดต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำวิจัย ผู้วิจัยตระหนักถึงการช่วยเหลือและทุ่มเทของอาจารย์ และขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณบิดามารดา และครอบครัว ซึ่งเปิดโอกาสให้ได้รับการศึกษาเล่าเรียนในคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ตลอดจนช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้วิจัยเสมอมา จนบทความวิจัยเล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

นายสุกนต์ธี วัฒนโกภาส  
ผู้วิจัย

## สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญ.....	1
วัตถุประสงค์.....	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย.....	2
วิธีการดำเนินงานวิจัย.....	2
ขอบเขตของการศึกษา.....	3
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	3
บทภาพยนตร์.....	12
บทวิเคราะห์.....	44
สรุปผลการวิจัย.....	76
โครงเรื่อง.....	76
ตัวละคร.....	79
ความคิด.....	79
ภาษาหรือคำพูด.....	82
ดนตรี.....	82
ภาพ.....	82
ข้อเสนอแนะ.....	84
บรรณานุกรม.....	85
ภาคผนวก.....	86

## บทนำ

โครงร่างวิจัยเรื่อง ความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy 2003)

### ที่มาและความสำคัญ

ปาร์ค ชาน วุก (Park Chan-Wook : 박찬욱, 1963 – ปัจจุบัน) คือผู้กำกับภาพยนตร์ชาวเกาหลีใต้ที่มีวิธีการกำกับภาพยนตร์ที่สื่อถึงความรุนแรง ความโหดร้ายในตัวมนุษย์ และแฝงตลกร้ายที่สะท้อนอารมณ์ผู้ชม ตัวอย่างเช่น The Vengeance Trilogy (2002, 2003 & 2005), The Handmaiden (2016), หรือ Thirst (2009) ภาพยนตร์เหล่านี้ล้วนแสดงให้เห็นถึงความรุนแรงภายในจิตใจของมนุษย์

ภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย(Oldboy 2003) ถือเป็นหนึ่งในภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดจากกลุ่มภาพยนตร์ชุด The Vengeance Trilogy โดยสามารถทำรายได้ทั่วโลกไปทั้งหมด 14,999,673 ดอลลาร์สหรัฐ ถูกเสนอชื่อในงานประกาศรางวัลภาพยนตร์ต่าง ๆ ถึง 56 ครั้ง ชนะรางวัลจากงานประกาศรางวัลภาพยนตร์ทั้งหมด 38 รางวัล เช่น รางวัล Grand Prize จากเทศกาลหนังเมือง Cannes ปี 2004<sup>1</sup> และนำไปสร้างใหม่ในประเทศสหรัฐอเมริกาในชื่อเดียวกัน<sup>2</sup>

ภาพยนตร์กล่าวถึงแดซู ชายที่ถูกลักพาตัวไปอยู่ในคุกเอกชนเป็นเวลา 15 ปีโดยไม่ทราบถึงสาเหตุและผู้ที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์การลักพาตัวในครั้งนี้ หลังจากที่แดซูได้รับการปล่อยตัว เขาจึงพยายามสืบหาผู้ที่อยู่เบื้องหลังและเหตุผลของเหตุการณ์การลักพาตัวครั้งนี้ โดยมีมิโดะ หญิงสาวแปลกหน้าคอยให้ความช่วยเหลือ

ภาพยนตร์เรื่องนี้ ผู้ชมสามารถเห็นถึงพัฒนาการของตัวละครในทุกขณะการดำเนินเรื่อง มีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์และความคิดที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงระหว่างช่วงต้นเรื่อง ช่วงดำเนินเรื่อง และช่วงท้าย

ทุก ๆ กริยา ท่าทาง สีหน้าของตัวละคร มุมกล้องและโทนสีในแต่ละฉาก การปรากฏของวัตถุต่าง ๆ ที่สามารถพบได้ในภาพยนตร์ดังกล่าวล้วนมีความหมายโดยนัยแฝงอยู่ สิ่งเหล่านี้เรียกว่า “สัญลักษณ์”

สัญลักษณ์ในภาพยนตร์ หมายถึง การสร้างความหมายผ่านการตีความจากสิ่งที่เป็นรูปธรรม เช่น วัตถุ ภาพ ตัวบุคคล รวมถึงกริยาท่าทางต่าง ๆ ในภาพยนตร์ ตัวอย่างเหล่านี้จะกลายเป็นสัญลักษณ์ได้ก็ต่อเมื่อเราสร้างความหมายให้แก่นั้น และความหมายเหล่านี้สามารถส่งผ่านไปยังผู้ชม โดยทุก ๆ

<sup>1</sup> IMDB, [Oldeuboi\(2003\) Awards](https://www.imdb.com/title/tt0364569/awards?ref_=tt_awd), accessed August 26, 2019, available from [https://www.imdb.com/title/tt0364569/awards?ref\\_=tt\\_awd](https://www.imdb.com/title/tt0364569/awards?ref_=tt_awd)

<sup>2</sup> IMDB, [Oldboy\(2013\)](https://www.imdb.com/title/tt1321511/), accessed August 26, 2019, available from <https://www.imdb.com/title/tt1321511/>

สัญญะจะประกอบไปด้วย 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนแสดงสัญญะ (Signifier) และส่วนความหมายของสัญญะ (Signified) เช่น ฝน อาจจะสามารถสื่อได้ถึง ความเศร้า ความเหงา หรือความไม่ปลอดภัยของตัวละคร หรือ การสับสนหรือ อาจจะสามารถสื่อได้หลายความหมาย ไม่ว่าจะเป็น ความเครียด หรือความสบายใจของตัวละคร โดยความพิเศษของสัญญะในภาพยนตร์คือ สามารถสื่อความหมายได้อย่างอิสระ แล้วแต่การตีความของผู้กำกับ นักแสดง หรือผู้ชม<sup>3</sup>

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจและต้องการศึกษาสัญญะในภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy 2003) ของผู้กำกับ ปาร์ค ชาน วุก โดยศึกษาความหมายเชิงสัญญะที่ปรากฏในภาพยนตร์ผ่าน กริยา ท่าทาง สีหน้าของตัวละคร มุมกล้องและโทนสีในแต่ละฉาก หรือวัตถุต่าง ๆ เพื่อความเข้าใจประเด็นต่าง ๆ ในภาพยนตร์ที่ยังคลุมเครือมากขึ้น

### วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความหมายของสัญญะที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy 2003)
2. เพื่อสังเคราะห์ความหมายของสัญญะที่ปรากฏในภาพยนตร์ให้สามารถเข้าใจภาพยนตร์ได้มากขึ้น

### ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทราบถึงความหมายของสัญญะในภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy 2003) ในหลากหลายมุมมอง
2. สามารถเข้าใจความหมายของภาพยนตร์มากขึ้นจากความหมายของสัญญะ

### วิธีดำเนินการวิจัย

1. ชมภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy 2003)
2. รวบรวมข้อมูลที่ปรากฏในภาพยนตร์ที่มีความหมายเชิงสัญลักษณ์ทั้งหมดและจัดบันทึก
3. นำสัญลักษณ์ที่รวบรวมจากภาพยนตร์มาวิเคราะห์ความหมายโดยสังเขป

<sup>3</sup> Buntham Natthaphong, สัญญะวิทยา: ความหมายของสัญญะ (ตอนที่ 1), accessed August 26, 2019, available from <https://www.gotoknow.org/posts/480617>

#### 4. เรียบเรียงผลการศึกษารูปแบบของรายงานวิจัย

##### ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่อง สัญลักษณ์และความหมายต่าง ๆ ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย มีขอบเขตการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับข้อมูล คือ ภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy 2003)

##### เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ฐานชน จันทรเรื่อง และ สิตางค์ เจริญวงศ์ กล่าวไว้ในหนังสือ ปรัชญาในภาพยนตร์ : บทที่ 7 Theme สำคัญที่อยู่ในทุกเรื่องราว ในประเด็น องค์ประกอบของสื่อ ความว่า

ในการชมภาพยนตร์ หรือศึกษาสื่อต่าง ๆ เพื่อวิเคราะห์หาความหมายจากรายการเหล่านั้น เราต้องทำความเข้าใจคำ 6 คำซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องราวนั้นคือ

1. Plot หมายถึงเค้าโครงเรื่อง เรื่องย่อ หรือเนื้อหาคำว่า ๆ มีการบอกถึงเหตุการณ์ การกิจของตัวละครหลัก ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่
2. Style หมายถึง แนว รูปแบบ ลักษณะ เช่น ละครน้ำเน่า ภาพยนตร์ระทึกขวัญ ภาพยนตร์สยองขวัญ
3. Media หมายถึง สื่อที่เป็นวัตถุ เป็นคำนาม เช่น โทรทัศน์ วิทยุ แผ่นซีดี
4. Concept หมายถึง ประเด็น เป็นสิ่งที่สื่อต้องการจะนำเสนอ โดยข้อแตกต่างระหว่าง Concept กับ Plot คือ Plot จะเป็นประโยค มีการบอกการกระทำที่ชัดเจน ส่วน Concept ต้องเป็นคำนามเท่านั้น เช่น ภาพยนตร์เรื่องชั่วฟ้าดินสลาย ประเด็นคือความรักที่ไม่สมหวัง ภาพยนตร์เรื่องเสียดาย ประเด็นคือยาเสพติด เป็นต้น
5. Target หมายถึง เป้าหมาย หมายถึงกลุ่มผู้ชมที่มีความเฉพาะเหมาะสมจะชม ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าว
6. Theme หมายถึง สารที่ซ่อนอยู่ในสื่อ มีหน้าที่เปลี่ยนแปลงชีวิตผู้ชมให้ดีขึ้น มักขึ้นต้นด้วยคำว่า อย่า กับ จง คล้าย ๆ กับข้อคิดในนิทานอีสป

จะเห็นได้ว่า 1. Plot 2. Style 3. Media 4. Concept 5. Target ล้วนเป็นรูปแบบทั้งสิ้น แต่ Theme เป็นสิ่งที่ถูกห่อหุ้มโดยเรื่องราว เรื่องราวจะมีหน้าที่เป็นตัวนำพาอารมณ์ พาความรู้สึกของผู้ชมให้ติดตามตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบ รูปแบบที่ดีจะทำให้ Theme มีพลัง รูปแบบที่ดีจะช่วยเพิ่มคุณค่าให้ Theme

ฐานชน จันทรเรื่อง และ ลิตางค์ เจริญวงศ์ กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง ปรัชญาในภาพยนตร์ : บทที่ 8 สัญลักษณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ ในประเด็น สัญลักษณ์ที่กฎในภาพยนตร์ ความว่า

วัตถุต่าง ๆ ที่ปรากฏในภาพยนตร์หรือสื่อต่าง ๆ ล้วนปรากฏในฐานะตัวตนของมันเอง ไม่มีความหมายอะไรไปมากกว่าตัวมันเอง เช่น แก้วน้ำก็คือแก้ว ปืนก็คือปืน สิ่งที่มีมันเป็นที่คือ “ความหมายหลัก” ของตัวมันเอง แต่ถ้าผ่านการเล่าเรื่องในชั้นของศิลปะ ผู้ที่ส่งสารไม่ว่าจะเป็นผู้กำกับ ศิลปิน ได้ใส่ความหมายใหม่ลงไปในตัวมันนั้น ๆ ทำให้วัตถุเหล่านั้น เกิด “ความหมายแฝง” ในตัวของมัน

ความหมายแฝงเป็นจุดเริ่มต้นของการเกิดสัญลักษณ์ มีความหมายมากกว่าสิ่งที่ตัวมันเป็น โดยสัญลักษณ์ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่แค่วัตถุหรือสสารไม่มีชีวิต แต่เหมารวมถึงสิ่งมีชีวิตอย่างสัตว์ มนุษย์ เช่นกัน ตัวอย่างเช่น กลุ่มชาติพันธุ์โรอิงจา กลายเป็นสัญลักษณ์ของการถูกกดขี่ ชาวอิสานผิวดำ กลายเป็นสัญลักษณ์ของการค้าประเวณีในมุมมองของชาวต่างชาติบางส่วน

การเกิดขึ้นของสัญลักษณ์เป็นการเปลี่ยนหรือเพิ่มความหมายจากสิ่งที่ปรากฏซึ่งเป็น “รูปธรรม” ไปสู่อีกความหมายซึ่งเป็น “นามธรรม” เช่น นกพิราบ สิ่งที่ปรากฏคือเป็นสัตว์ปีก เป็นรูปธรรมเพราะสามารถจับได้ จับได้ คลำได้ มองได้ แต่ความหมายแฝงของมันคือ อีสราภาพ เสรีภาพ ซึ่งเป็นนามธรรมเพราะไม่สามารถจับต้องหรือสัมผัสได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5

สัญลักษณ์ถือกำเนิดขึ้นช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ในฐานะที่เป็นเครื่องมือทำความเข้าใจเกี่ยวกับภาษา พยายามแสวงหาและทำความเข้าใจกับระบบเครื่องหมายที่ไม่ใช่ภาษา สัญลักษณ์จึงเป็นศาสตร์ที่ทำหน้าที่อ่านภาพ อ่านเครื่องหมายให้ลึกลงไปมากกว่าสาระหลักหรือสิ่งที่มันเป็นในยามปกติ

สัญลักษณ์เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นและกำหนดความหมายแฝงกันเองในสังคมหรือกลุ่มคน เฉพาะกลุ่ม โดยขึ้นอยู่กับกฎ กติกาบางอย่างทางสังคมว่าจะให้ความหมายแฝงแก่สิ่งต่าง ๆ นี้ว่าอย่างไร ตัวอย่างเช่น ธงชาติของประเทศต่าง ๆ ความหมายของรูปบนธงหรือแม้กระทั่งสี ก็มีการให้ความหมายแฝงที่แตกต่างกัน เช่นสีแดงบนธงชาติไทยและสีแดงบนธงชาติของญี่ปุ่นนั้นมีความหมายที่แตกต่างกัน หรือหมี่ในประเทศไทยคือสัตว์ป่าที่ดุร้าย แต่สำหรับเกาหลีคือเทพเจ้าผู้สร้างประเทศ

การอ่านความหมายแฝงต่าง ๆ สามารถจำแนกเครื่องหมายออกเป็น 3 หมวดดังนี้

1. เครื่องหมายภาพ หมายถึงการนำภาพนั้น ๆ มาเป็นเครื่องหมาย แต่ยังคงความหมายของภาพนั้นตรงตัว เช่น icon ถังขยะบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ก็หมายถึงถังขยะ แต่เป็นถังขยะเพื่อทิ้ง File ที่ไม่ใช่แล้ว หรือสัญลักษณ์น้ำมันหมดบนหน้าปัดรถยนต์ก็หมายถึงน้ำมันหมด ไม่ได้มีความหมายใหม่ใด ๆ ทั้งสิ้น และในมุมมองของภาพยนตร์ที่ไปถ่ายทำมา ก็ถือเป็นสัญลักษณ์ภาพเช่นกัน เพราะเป็นการนำเสนอภาพสิ่งนั้น และหมายถึงสิ่งนั้น

2. เครื่องหมายตรรกะ หมายถึงสิ่งที่ชี้ให้เราไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง กล่าวคือเมื่อเราเห็นสิ่งนี้จะทำให้เรานึกถึงอีกสิ่งหนึ่ง เช่น รูปผู้ชายผู้หญิงบนผนังร้านอาหาร ทำให้เรานึกถึงห้องน้ำ โดยปกติ



ในภาพยนตร์ เครื่องหมายตรรกษานี้จะปรากฏอยู่บ้าง โดยเป็นการสร้างขึ้นจากวิธีการเล่าเรื่องเฉพาะแต่ละเรื่อง จนผู้ชมจดจำได้ว่าจะเจอสิ่ง ๆ นั้นต่อไปนั้นเมื่อเจอสิ่งนี้ เช่นในภาพยนตร์เรื่อง Austin Power ถ้าเราเห็นตัวละครคนแคระ Mini Me เมื่อไหร่ อีกสักพักก็จะตามมาด้วย Dr.Evil ตัวร้ายของเรื่องเสมอ นอกจากการใช้ตัวละครเป็นเครื่องหมายตรรกษีนี้นบ่งบอกการมาของเหตุการณ์หรือตัวละครอื่นแล้ว วัตถุก็สามารถเป็นเครื่องหมายตรรกษีนี้อีกได้เช่นกัน ตัวอย่างเช่น ไฟกลางตัวของอุลตร้าแมน ถ้ากระพริบแปลว่าอีกไม่นานอุลตร้าแมนจะหมดพลัง หรือในภาพยนตร์สยองขวัญของไทย เสียงหมาหอนมักจะตามมาด้วยการปรากฏตัวของผี หรือวิญญาณ

3. เครื่องหมายสัญลักษณ์ ดังที่กล่าวในข้างต้น สัญลักษณ์คือการให้ความหมายกับวัตถุใด ๆ ให้มีความหมายเพิ่มเติมจากสภาพแท้จริงของมันเอง โดยในภาพยนตร์จะปรากฏความหมายสัญลักษณ์ออกมา 2 แบบได้แก่

### 3.1 สัญลักษณ์ที่รู้จักกันไปสากล

เป็นสัญลักษณ์ที่ผู้ชมสามารถเข้าใจได้ด้วยประสบการณ์ในชีวิตประจำวันหรือจากประวัติศาสตร์ทางสังคมของตนเอง เช่น ไม้กางเขน เป็นสัญลักษณ์ของศาสนาคริสต์, ปืน รถถัง เป็นสัญลักษณ์ของสงคราม, โซ่ตรวน เป็นสัญลักษณ์ของการถูกจองจำ ขาดอิสรภาพ หรือสีต่าง ๆ เช่น สีขาวคือบริสุทธิ์ สีเขียวคือธรรมชาติ

### 3.2 สัญลักษณ์ที่ภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ สร้างขึ้น

เป็นสัญลักษณ์ที่ผู้ชมไม่สามารถเข้าใจได้ตั้งแต่ต้นว่าวัตถุนี้มีความหมายแฝงคืออะไร เนื่องจากการสร้างความหมายขึ้นมาใหม่จากภาพยนตร์ ผู้ชมต้องเข้าใจเนื้อเรื่องและบริบทเรื่องราวในระดับหนึ่งก่อนจึงจะสามารถเข้าใจความหมายแฝงนี้ได้ เช่น ในภาพยนตร์เรื่อง Forrest Gump ซึ่งกฎภาพขนนกลอยไปกับสายลมทั้งในต้นเรื่องและท้ายเรื่อง ความหมายของขนนกอาจไม่ได้หมายถึงเสรีภาพแบบนกพิราบ แต่ด้วยเรื่องราวที่ตัวละครหลักเผชิญชะตากรรมต่าง ๆ ขนนกอาจหมายถึงการหลุดพ้นและการปล่อยวางสิ่งในอดีตที่กลับไปแก้ไขไม่ได้ ให้หลุดลอยไปโดยรวมคือหมายถึงการยอมรับและปล่อยวาง หรืออย่างภาพยนตร์เรื่อง Ted ที่มีตัวละครหลักเป็นตุ๊กตาหมิ่นน่ารัก ซึ่งโดยปกติคือสัญลักษณ์ของความรักความอบอุ่นของเด็กน้อย แต่ในภาพยนตร์กลับใส่ความหมายใหม่ให้กลายเป็น หมิ่นเสเพล หยาบคาย ซึ่งเป็นการใช้ตัวละครเป็นสัญลักษณ์ และสร้างความหมายใหม่ให้สัญลักษณ์นั้น ๆ

ฐานชน จันทรเรือง และ สิตางค์ เจริญวงศ์ กล่าวไว้ในหนังสือ ปรัชญาในภาพยนตร์ : บทที่ 9 วิเคราะห์ตัวละครโดยใช้ CRASH Theory ในประเด็น การวิเคราะห์สื่อ ความว่า

CRASH Theory โดยปกติคือทฤษฎีที่เอาไว้วิเคราะห์ทัศนคติที่ผู้ส่งสารได้สื่อออกมาผ่านสื่อ ทั้งนี้ CRASH Theory ไม่ได้มีหน้าที่วิเคราะห์ว่า สารคืออะไร ไม่ได้วิเคราะห์ความหมายแฝงของภาพที่ปรากฏ แต่มีไว้เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้ส่งสารมีทัศนคติอย่างไรต่อตัวละครนั้น ๆ ที่ปรากฏในสื่อ โดย CRASH มาจากการนำอักษรย่อของคำเหล่านี้มารวมกัน ได้แก่

C = Class หมายถึง ชั้น

R = Race หมายถึง เชื้อชาติ

A = Age หมายถึง อายุ

S = Sex หมายถึง เพศสภาพ

H = Handicap หมายถึง ผู้พิการ ผู้มีความบกพร่อง คนด้อยโอกาส

การวิเคราะห์สื่อต่าง ๆ ด้วย CRASH Theory ทำให้เห็นได้ว่า แม้ผู้ส่งสารตั้งใจจะสื่อสารเรื่อง ๆ หนึ่ง แต่วิธีการสื่อสารได้สะท้อนทัศนคติบางอย่างของผู้ส่งสารออกมาโดยไม่รู้ตัว เช่น การพูดว่า “สูบบุหรี่ทำไมวะ แม่ดูเป็นกรรมกรสัสๆ” ประโยคดังกล่าวได้สะท้อนว่าผู้ส่งสารดูถูกกรรมกรว่าคนละชนชั้น บุหรี่เป็นตัวแทนของชนชั้นต่ำในทัศนคติของผู้ส่งสาร หรือ “เลิกบุหรี่เถอะมึง ผู้หญิงไม่สูบบุหรี่กันหรอก” ประโยคนี้ได้สะท้อนว่า บุหรี่เป็นตัวแทนของเพศชาย ผู้หญิงไม่ควรทำตัวแบบผู้ชายไม่งาม ผู้ส่งสารมีทัศนคติเรื่องความแตกต่างทางเพศ

CRASH Theory จึงเป็นวิธีพิสูจน์ว่า ผู้ส่งสารมีความจริงใจกับประเด็นที่สื่อสารเพียงแค่ไหน ในภาพยนตร์ บางทีผู้ส่งสารพูดเรื่องเสรีภาพ แต่ทัศนคติบางอย่างของตนเองยังคงยึดคนใช้ที่บ้านอยู่

Tom Vick กล่าวในหนังสือ Asian Cinema: A Field Guide ในประเด็น ผลงานของผู้กำกับ Park Chan Wook ความว่า

ในหนังสือเล่มนี้ เรียกผู้กำกับ Park Chan Wook ด้วยคำว่า Auteur ซึ่งเป็นคำนิยามจากภาษาฝรั่งเศสที่คนในวงการภาพยนตร์ใช้สำหรับเรียกผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีเอกลักษณ์เด่นชัดในศิลปะการเล่าเรื่อง โดยผลงานของผู้กำกับนั้น ๆ จะมีความโดดเด่นทั้งในแง่ของแก่นเรื่อง งานเทคนิค หรือกระทั่งองค์ประกอบแวดล้อมต่าง ๆ

Park Chan Wook เป็นผู้กำกับที่มีความโดดเด่นด้วยการสร้างภาพยนตร์ที่ใช้ทักษะทางด้านปัญหาในการสร้าง ผลงานที่ประสบความสำเร็จชิ้นแรกคือภาพยนตร์ระทึกขวัญเรื่อง Joint Security Area ในปี 2543 ต่อมาคือ Sympathy for Mr. Vengeance ในปี 2545 โดยภาพยนตร์ดังกล่าวเป็นภาพยนตร์เรื่องแรกในไตรภาคของภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับการแก้แค้น และ Oldboy คือภาพยนตร์เรื่องที่ 2 ของไตรภาคนี้ ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่เต็มไปด้วยฉากความรุนแรงและเรื่องตลกร้าย

จากการที่ Park Chan Wook เคยเป็นนักศึกษาวิชาปรัชญา ทำให้ถึงแม้ภาพยนตร์ของเขาจะเต็มไปด้วยเลือดและฉากความรุนแรงต่าง ๆ แต่นั่นไม่ได้สื่อถึงแค่ความรุนแรงในภาพยนตร์ แต่เพื่อเป็นการตั้งคำถามเกี่ยวกับความโหดร้ายของจิตใจมนุษย์ ภาพยนตร์ของเขาจึงมีการกลั่นกรอง และแทรกด้วยปรัชญาต่าง ๆ ออกมาเป็นภาพยนตร์ที่ได้รับความนิยม

ธีรยุทธ บุญมี กล่าวในหนังสือ การปฏิวัติสัญศาสตร์ของโซซูร์ เส้นทางสู่โพสต์โมเดิร์นนิสม์ ในประเด็นตัวอย่างการถอดความหมายของสื่อที่มีการนำเสนอในเชิงสัญศาสตร์ ความว่า

น้ำหอมหรือกลิ่นหอมเป็นสิ่งที่มีความผูกพันเป็นพิเศษกับมนุษย์มาช้านาน โดยกลิ่นหอม ควันรูป ควันเทียน มักถูกใช้เป็นสัญลักษณ์เชื่อมต่อกันระหว่างสถานะหนึ่งไปสู่อีกสถานะหนึ่งเนื่องจากไม่มีรูปร่างที่ชัดเจนและมีลักษณะซึมซ่านกระจายไปทั่วจากกลางสูบน นอกจากนั้นกลิ่นยังเป็นสัญลักษณ์หรือสัญลักษณ์ที่เหมาะสมแก่การใช้จูงใจ เหนียวน่า ยั่วชวน เนื่องจากมีรูปทรงภาวะไม่ชัดเจน ไม่สมบูรณ์ ในขณะที่สี เสียง มีลักษณะที่ชัดเจนสมบูรณ์กว่า กลิ่นจึงมีความสามารถในการสร้างบริบทหรือสถานการณ์ขึ้นได้ง่าย เช่น กลิ่นควันเทียน ควันรูป สร้างสถานการณ์สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ กลิ่นเนื้ออย่าง (ผสมเสียงหัวเราะ ดนตรี) สร้างสถานการณ์งานเลี้ยงสังสรรค์ กลิ่นน้ำหอมสร้างสถานการณ์ทางเพศและอารมณ์รัก

กลิ่นทำให้ความเป็นจริงทางวัตถุ ซึ่งปกติมักมีข้อตำหนิ บกพร่อง สามารถเข้าใจความจริงทางความคิดหรือจินตนาการได้ โดยมีความเป็นจริงทางวัตถุรองรับอยู่ เหมือนกับมันทำหน้าที่เชื่อมระหว่างวัตถุและความคิด คล้ายโลกความจริงกับความฝัน ด้วยเหตุนี้ น้ำหอมจึงทำหน้าที่เป็นรูปสัญลักษณ์สำหรับภาวะบางอย่าง ความสุข ความหอมหวาน ข้อที่น่าสังเกตคือชื่อของน้ำหอมมักเน้นภาวะ Erotic การล่อลวงละเมิด ภาวะต้องห้าม ภาวะสูงส่ง ในฝัน อารมณ์ดิบ มากกว่าจะบอกถึงวัตถุหรือองค์ประกอบที่มันถูกผลิตขึ้นมา

น้ำหอม OPIUM เป็นน้ำหอมของ Yves Saint Laurent คำว่า OPIUM นั้นหมายถึงยาฝิ่น บ่งบอกถึงความหมายโดยตรงคือ ความมึนเมา เสพติด ส่วนความหมายแฝงนั้นหมายถึงผู้หญิงตะวันออก ซึ่ง E. Said ได้เขียนไว้ในหนังสือ Orientalism ว่ามีความหมายเชิงอคติหรือมายาคติในหมู่คนตะวันตกกว่าเป็นผู้หญิงที่ซื่อสัตย์ เชื่อง ให้ความจงรักภักดี และบริการทางเพศตามที่ฝ่ายชายจะปรารถนา ชื่อของมันจึงเป็นสัญลักษณ์สำคัญที่ดึงดูดผู้ซื้อ

ภาพโฆษณา น้ำหอม OPIUM ที่โด่งดังเกือบทุกชิ้นจะสื่อในทางเดียวกันคือ น้ำหอม OPIUM นำไปสู่ความสุข ความสุนทรีย์ทางเพศ ซึ่งเป็นสารที่เหมือน ๆ กับน้ำหอมเกือบทุกยี่ห้อ หนึ่งในภาพโฆษณาที่โด่งดังของน้ำหอม OPIUM มีลักษณะคือ เป็นหญิงสาวเอนกายนอนในแนวเฉียง ซึ่งเป็นทิศทางที่ถูกเน้นเพื่อเป็นทิศทางพิเศษไม่ปกติเมื่อเทียบกับแนวตรงหรือแนวนอน สิ่งที่ถูกเน้นเป็นโฟกัสของภาพคือหน้าอก เชื่อมต่อกับใบหน้าที่แสดงถึงความอึมอึมทางอารมณ์และความปรารถนา

เราเห็นหน้าอก ใบหน้า และผมของหญิงสาว เป็นจุดของสัญญาณหลักที่บ่งบอกถึงความเป็นเพศ อารมณ์ปรารถนา การเชิญชวน คล้ายกับเป็นสัญญาณหลักของภาพ ส่วนประโยชน์คือสัญญาณดอกไม้ นิ้วมือที่กางออก ผมยาวที่สยายหล่นมาด้านหน้าผู้ชม โดยองค์ประกอบทั้ง 3 นี้อยู่ในตำแหน่งที่แย่งสามทิศ และวิ่งเข้าไปตัดกันตรงหน้าอกของหญิงสาว สัญญาณนี้ทำให้เป็นประโยชน์ง่าย ๆ คือ เซ็กซ์คือความหอมหวานเหมือนดอกไม้ และการเชิญให้กระทำผ่านสัญญาณของมือ ผมที่ปล่อยสยายคล้ายเป็นการคลายออกจากความเครียดและเตรียมพร้อมรอยการกระทำ ทำให้ผู้ชมเกิดความรำลึกถึงประสบการณ์โรแมนติกและอีโรติกที่ผ่านมา พร้อมกับการคาดหวังว่ามันจะเกิดอีกครั้งในอนาคต ขวบน้ำหอมที่วางตำแหน่งขนานไปกับร่างกายของหญิงสาว บ่งบอกว่าทั้งหมดจะเกิดขึ้นได้ด้วยน้ำหอม OPIUM

ธีรยุทธ บุญมี กล่าวในหนังสือ การปฏิบัติสัญลักษณ์ของโซซูร์ เส้นทางสู่โพสต์โมเดิร์นนิสม์ ในประเด็นรหัสทางผัสสะ ความว่า

รหัสทางผัสสะหมายถึง รหัสที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ต่าง ๆ ของมนุษย์ซึ่งรวมถึงอายตนะทั้ง 6 ของมนุษย์คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ส่วนใหญ่ในการวิเคราะห์วัฒนธรรมร่วมสมัยเรามักเป็นการมองวิเคราะห์รูปทรง ตำแหน่ง มุมมอง สี ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นรหัสทางสายตา และอาจรวมรหัสทางเสียง รหัสทางกลิ่น รหัสของการสัมผัสทางกาย ส่วนรหัสทางอุดมการณ์ก็คือผัสสะที่เกิดจากอายตนะทางใจ คือผู้ผลิตหรือผู้เสพวัฒนธรรมแฝงฝังอุดมการณ์ต่าง ๆ ไว้ในใจ หรือในความคิดของตน

ในวงการภาพยนตร์มักจะมีรหัสทางสายตาที่กำกับการผลิตอยู่หลายแบบเช่น การถ่ายระยะใกล้ กลาง ไกล มักจะสื่อความหมายที่ต่างกัน หรือตำแหน่งในภาพที่มักใส่ลักษณะแบบคู่ขัดแย้งที่สื่อความหมายในด้านต่าง ๆ อย่างซับซ้อน ดังนี้

คู่ขัดแย้งแบบ - ชาย/ขวา  
ข้างบน/ข้างล่าง สูง/ต่ำ  
ด้านหน้า/ด้านหลัง  
ใกล้/ไกล  
เหนือ/ใต้ ตะวันออก/ตะวันตก  
ภายใน/ภายนอก

นักสัญศาสตร์รวมถึงนักมนุษยศาสตร์จำนวนมาก ได้เสนอว่าสมาชิกคู่ขัดแย้งดังกล่าวมีฐานะไม่เท่าเทียมกัน เช่น ในสังคมที่อ่านหนังสือจากซ้ายไปขวา ตำแหน่งซ้ายมือมักบ่งบอกถึงสิ่งที่มาก่อนเก่า คู่กันเคย ประจักษ์ชัดเจน แต่ทางขวาจะหมายถึงสิ่งที่มาทีหลัง ของใหม่ ความแตกต่าง ความเป็นปัญหา ความรุกราน ซึ่งอาจดีหรือไม่ดีก็ได้

ในการสื่อสารผ่านภาพจะมีการเข้ารหัสผัสสะเชิงสายตาในทุกเทคนิคการถ่ายภาพ ซึ่งสามารถแสดงแทน สื่อแทนมิติ อำนาจ ชนชั้น เพศภาวะ ได้อย่างชัดเจน เช่น เทคนิคในการกำหนดกรอบภาพมักมีการใช้ความหมายดังนี้

1. การใช้ภาพระยะใกล้ ซึ่งอาจจะเน้นใบหน้า นัยน์ตา น้ำตา รอยเหยี่ยว่น มือที่หยาบกร้าน เส้นเลือด มัดกล้ามเนื้อ หรือวัตถุสิ่งของบางอย่าง มักใช้เพื่อเน้นย้ำอารมณ์ความรู้สึก ตั้งแต่ความโศกเศร้า เสียใจ ดีใจ โกรธ เกลียดชัง อารมณ์ทางเพศ ความกลัว นอกจากนี้ยังสามารถสื่อถึงสภาวะหรือสถานะของสิ่งต่าง ๆ เช่น ภาพมือที่หยาบกร้านเส้นเลือดที่ปูดโปนแสดงแทนภาพความยากจนและการต่อสู้กับชีวิต ภาพของบาดแผลที่ยับเยินและคราบดินปืนแสดงแทนสงคราม

2. การใช้ภาพระยะกลาง เป็นเทคนิคที่ใช้กันแพร่หลายมากที่สุดในการภาพยนตร์หรือโทรทัศน์มักสื่อถึงการดำเนินเรื่องหลักผ่านบทสนทนาได้ตอบ

3. การใช้ภาพระยะไกล ใช้เชื่อมโยงตัวละครกับสภาพแวดล้อมทั้งหมด เช่น ตัวละครจากบ้านนอกมาสู่เมืองใหญ่ เมื่อผสมผสานกับภาพระยะกลาง อาจสะท้อนความสับสนกังวลของตัวละครในสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคยดี ภาพระยะไกลมักใช้สื่อสารแบบข้ามรูป หรือที่รู้จักกันในคำว่า Insert คือการก้าวกระโดดจากภาพหนึ่งไปสู่อีกภาพหนึ่งหรืออีกความหมายหนึ่ง เช่น ภาพดงดอกไม้บอเต็มต้น บ่งบอกถึงฉากต่อไปที่จะเป็นความรัก ความสุข สมหวัง หรือภาพภูเขาระยะไกลแห่งหนึ่งแล้วมีการปรากฏของเฮลิคอปเตอร์พร้อมเสียงกึกก้องก็เป็นการเปลี่ยนความหมายจากความสงบเป็นภัยอันตรายและความโกลาหล

4. การใช้ภาพจากมุมสูง มักใช้สะท้อนอำนาจที่เหนือกว่า ฐานะที่สูงกว่า การเหยียดหยาม ดูแคลน เช่น ภาพเจ้าของเหมืองมองดูคนงานในเหมืองของตน ภาพแม่ลูกคนจนร้องไห้กอดกันในห้อง มองจากมุมสูงเพื่อสะท้อนความอ่อนแอ ยากไร้ของตัวละคร

5. การใช้ภาพจากมุมต่ำ สะท้อนมุมมองจากสถานะด้อยอำนาจ การสิ้นหวัง หรือการตั้งความหวัง สะท้อนถึงความอ่อนแอหรือความสำเร็จของคนจน คนทุกข์ยาก

นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาพจากการเคลื่อนไหวของกล้องซึ่งมีทั้งการ Pan กล้องจากภาพรวม มาสู่รายละเอียด หรือจากรายละเอียดไปสู่ภาพรวม และยังมีการเคลื่อนไหวกล้องแบบเคลื่อนมุมกล้องกดต่ำ ลงล่างหรือจากล่างขึ้นบนมักสื่อแทนความเชื่อมโยง หรือแบบเพิ่มรูป-ลดรูป เพื่อเน้นกิจกรรม อารมณ์ ความรู้สึก หรือสถานการณ์บางอย่าง เช่น ในภาพยนตร์ควาบอยตะวันตก อาจเริ่มด้วยภาพกลุ่มชายฉกรรจ์บนหลังม้าระยะไกลแล้วค่อย ๆ pan มาจนถึงมือข้างหนึ่งห้อยอยู่เหนือกระบอกรปืนในของหนังระยะใกล้ บ่งบอกถึงการต่อสู้ที่กำลังจะเกิดขึ้น

ผู้ช่วยศาสตราจารย์มูจรินทร์ อธิธิพงษ์ กล่าวในหนังสือ The Contemporary Playwrights : Thutiyawiset ในประเด็น องค์ประกอบสำคัญในบทละคร 6 ประการ ความว่า

### 1. โครงเรื่อง

โครงเรื่องหมายถึงการลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในบทละคร การวางโครงเรื่องคือการวางแผนหรือกำหนดเส้นทางการกระทำของตัวละคร ทำให้เข้าใจเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ๆ โครงเรื่องที่ดีต้องมีความสมบูรณ์ในตัวของมันเอง มีความยาวพอเหมาะ ประกอบด้วยตอนต้น กลาง จบและทุกเหตุการณ์มีความสัมพันธ์กันอย่างสมเหตุสมผล

### 2. ตัวละคร และลักษณะนิสัยของตัวละคร

คือผู้กระทำหรือผู้ที่ได้รับจากการกระทำ โดยมีการวางลักษณะนิสัยของตัวละครคือ การกำหนดให้ตัวละครมีลักษณะนิสัยต่าง ๆ ให้มีความเหมาะสมกับเรื่องราวที่น่าเสนอ ส่วนพัฒนาการของนิสัยตัวละครนั้น หมายถึง การที่นิสัยใจคอในชีวิตของตัวละครมีการเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากประสบเหตุการณ์เหตุการณ์ต่าง ๆ เข้ามากระทบวิถีชีวิต

### 3. ความคิดหลัก

คือข้อเสนอหรือข้อคิดที่ได้จากเรื่องราวในบทละครเช่นเรื่องราวของอำนาจ ซึ่งเป็นหนึ่งในความสัมพันธ์พื้นฐานของการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ มีการแสดงออกที่หลากหลายและซับซ้อน

### 4. การใช้ภาษา

หมายถึงศิลปะการถ่ายทอดเรื่องราว และความคิดของผู้ประพันธ์ออกมาจากคำพูดของตัวละคร

### 5. เพลง

เพลงหมายถึงศิลปะการถ่ายทอดเรื่องราว และความคิดของผู้ประพันธ์ออกมา เสียงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และความเจียบ ในการใช้เพลงจะต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์กับองค์ประกอบหลายอย่าง และพยายามกำหนดเพลงให้เป็นส่วนหนึ่งของบทละคร

### 6. ภาพ

บทบาทของตัวละครเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นผ่านใบหน้า ท่าทางและจังหวะเพิ่มเพิ่มความสมจริงให้แก่ละครเรื่องนั้น ๆ แต่นอกจากบทบาทต่าง ๆ ของตัวละครการคุมโทนและบรรยากาศของเรื่องด้วยสีผ่านทางเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของตัวละครต่าง ๆ โดยเน้นสื่อความหมายทางสีในทางจิตวิทยาดังต่อไปนี้ เช่น

สีเทา เกิดจากการผสมกันของสีขาวและสีดำ ทำให้หาเอกลักษณ์เฉพาะตัวได้ยาก จึงแทนความหมายในความไม่ชัดเจน บางครั้งให้ความรู้สึกหดหู่ สิ้นหวัง หรือแม้กระทั่งหมายถึงปัญหาและอุปสรรค แต่เนื่องจากสีเทาเป็นส่วนผสมของสีขาวและสีดำที่เท่า ๆ กัน จึงอาจหมายถึงความสงบนิ่งและเฉยชา เพราะคุณสมบัติของสีที่เป็นกลาง เมื่อเพ่งมองนาน ๆ จะทำให้จิตใจสงบ

- สีส้ม เกิดจากการผสมกันของสีแดงและสีส้ม ในทางจิตวิทยา สีส้มทำให้รู้สึกเชื่อมโยงกับไฟเหมือนสีแดง มีความหมายสื่อถึงความรุ่งโรจน์ ความร่าเริงพลังอำนาจ
- สีดำ สื่อความหมายถึงพลัง อำนาจ ความสง่า น่าค้นหา แต่ในขณะเดียวกันก็สื่อความหมายถึงปีศาจ ความตาย และเรื่องลึกลับ
- สีขาว มักใช้สื่อถึงความดีงาม ความบริสุทธิ์ คุณธรรม
- สีน้ำตาลเป็นสีโทนกลางค่อนข้างไปโทนร้อน มักเป็นตัวแทนของแผ่นดิน ต้นไม้ และก้อนหิน เป็นสีแห่งความเป็นธรรมชาติ สื่อถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี ความเรียบง่ายและยังเป็นสีที่สื่อถึงความไม่รู้
- สีชมพู เป็นโทนสีที่มีลักษณะปลอดภัยประโลมความรู้สึกต่าง ๆ ความหมายในเชิงจิตวิทยาสื่อถึงการมีน้ำใจที่ดี ความอบอุ่น น่าทะนุถนอม และความรัก
- สีครีม บ่งบอกถึงความสงบและควมมีวุฒิภาวะ

## บทภาพยนตร์

### ฉาก 1

เปิดเรื่องมาด้วยดนตรีที่ตื่นเต้นพร้อมทั้งโอแดชูที่กำลังยืนดิ่งเน็กไทด์ของชายคนหนึ่งที่มีมุขตลกเหมือนกำลังบังคับฉายคนนั้นให้พูดอะไรสักอย่างก่อนจะตัดภาพไปยังสถานีตำรวจแห่งหนึ่ง โอแดชูมีสภาพเหมือนคนเมาโดยมีกระดาษที่ขูดขูดอยู่ในรูจมูกที่เลาะเลือดกำเดาของเขา

โอแดชู : โอ...แด...ชู

เจ้าหน้าที่ : เลิกยุ่งกับแฟนเขาได้แล้วนะ โอแดชู

โอแดชู : แอปนิ่งนะ นี่ฉันจับแฟนแกจริง ๆ เหรอวะ หึ ๆ

เขาตอบกับตำรวจก่อนจะหันไปคุยกับคู่กรณีที่นั่งอยู่ด้านข้าง เขาเริ่มอาละวาด ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะเข้ามาควบคุมตัวให้หนึ่ง ๆ

โอแดชู : ฉันไปทำอะไรให้ใครวะ ? ไอ้ชาติหมา ไอ้แมว

เขาเริ่มอาละวาดอีกครั้ง

โอแดชู : ผมขอโทษจริง ๆ ครับ...กุบุดเหี่ยวหวะ

เขาเริ่มสงบสติอารมณ์ลงก่อนจะลุกขึ้นอีกครั้ง

ภาพตัดมาที่โอแดชูกำลังหันหน้ามาคุยกับตำรวจพร้อมชูรูปขึ้นมา 1 ใบ

โอแดชู : วันนี้วันเกิดลูกสาวผมนะ ผมเตรียมของขวัญไว้ให้เธอแล้วด้วย

เขาพูดก่อนจะไปหยิบปีกนางฟ้าของเล่นมาสวม

โอแดชู : ผุ่งเมฆขาวลอยเกลื่อนนภา...เรือลำน้อย ๆ ล่องลอยธารา

เขาร้องเพลงและเต้นให้เจ้าหน้าที่ดู

โอแดชู : ชื่อผมโอแดชูแปลว่าเข้ากับคนอื่นได้ดี ผมถึงได้เป็นโอแดชู แต่แม่งเอ๊ย...ผมเข้ากับ

ใครไม่ได้เลยวันนี้...ปล่อยกุสิไว้ !

เขาเหมือนจะสงบสติอารมณ์ได้อีกครั้งก่อนจะตะโกนใส่เจ้าหน้าที่

เจ้าหน้าที่ : หุบปากสักทีโว้ย

โอแดชู : ก็ปล่อยกุสิวะ

ภาพตัดมาที่โอแดชูนั่งเบียดอยู่กับผู้ต้องหาคนอื่น ๆ ที่ดูเหมือนจะเป็นนักเลง เขามีท่าทีที่สงบสติอารมณ์มากขึ้น

โอแดชู : ปล่อยกุสิไอ้ท่า อย่ามาจับกุณะโว้ย

เขาเริ่มโวยวายอีกครั้งพร้อมกับถอดเสื้อผ้าตัวเองก่อนจะลงไปซัดดินซังงอบบนพื้น และโดนจับใส่กุญแจมือในที่ที่สุด



ภาพตัดมาที่โอแดชูยืนคุยกับจิววาน เพื่อนของเขา

จิววาน : ผมจะดูแลไม่ให้เขาเมาอาละวาดอีก ปกติเขาจะพูดจาดีกว่านี้น่ะครับ

โอแดชู : ผมขอโทษครับคุณตำรวจ ไว้ผมจะแวะมาเยี่ยมอีก

เจ้าหน้าที่ : ไม่ต้องกลับมาให้เห็นหน้าอีกเป็นดี

โอแดชู : มันขึ้นอยู่กับฉันไว้ย ไอ้หัวตอ

เขาพูดพร้อมทำท่าทางล้อเลียนก่อนจะวิ่งออกไปนอกสถานีตำรวจ

## ฉาก 2

ภาพตัดมาที่บรรยากาศรอบนอกสถานีตำรวจเป็นตอนกลางคืนที่ฝนตกหนัก โอแดชูกับจิววานคุยโทรศัพท์กับลูกสาวในตู้โทรศัพท์สาธารณะ

โอแดชู : ลูกเธอนี่พ่อนะ พ่อมีของขวัญมาฝากลูกด้วยนะ พ่อจะเอากลับไปให้ที่บ้านนะ รอพ่อหน่อยนะ เด็กดี ๆ

จิววาน : ให้ฉันคุยกับเธอ ส่งมาให้ฉันพูดบ้างสิ

โอแดชู : ยูนฮี ลูกจิววานจะพูดด้วยนะ จำเขาได้ใช่ไหม

จิววาน : ยูนฮี นี่ลูกจิววานนะ วันนี้วันเกิดของเธอเธอ เธอ สุขสันต์วันเกิดนะ พรังนี่ลูกจะฉลองให้เธอนะ ฮัลโหล ๆ จายูน ขอโทษนะ ฉันรู้ว่ามันตึกแล้ว โอแดชูกำลังจะกลับแล้ว ขอโทษนะ...ใช่...เดี๋ยวนะ...แดชูเมียแกลจะพูดด้วย แดชูแดชู

จิววานวางสายโทรศัพท์ เขากวาดสายตาไปรอบ ๆ ตู้โทรศัพท์ก็ไม่เจอโอแดชู

จิววาน : แดชู แดชู เมียแกลสั่งให้รีบกลับบ้าน...แดชูกลับบ้านเลิกเล่นได้แล้ว

จิววานยังคงตะโกนเรียกหาโอแดชูแต่ก็ไม่เจอภาพมุมสูงแสดงให้เห็นถึงคนเดินผ่านไปมาโดยทางร่ม ก่อนจะเหลือทิ้งไว้แค่ถุงกระดาษที่ข้างในมีของขวัญของลูกสาวโอแดชูวางทิ้งอยู่บน

ถนน

## ฉาก 3

ภาพประตูเหล็กมีช่องสี่เหลี่ยมผืนผ้าเล็ก ๆ อยู่ด้านล่างพอให้มีลอดออกมาได้ปิดล็อกจากด้านนอกอยู่ มีเจ้าหน้าที่เดินมาเปิดช่องนั้น ภาพที่เห็นคือโอแดชูเอาหน้าแนบช่องดังกล่าวพร้อมยื่นมือออกมา

โอแดซู : คุณครับ ๆ รอเดี๋ยว กลับมานี่ มาคุยกับผมหน่อย ผมไม่ขอร้องให้คุณปล่อย

ผมหรือแค่บอกว่าคุณทำไมถึงจับผมมาก็พอ อย่างน้อยผมก็ควรได้รู้เหตุผล ผมถูกขัง  
อยู่ที่นี่ 2 เดือนแล้วนะ คุณครับ มานี่เดี๋ยว ที่นี้มันคือที่ไหน บอกหน่อยสิผมต้องอยู่  
ไปอีกนานเท่าไร

เขาพยายามถามเจ้าหน้าที่ด้วยความสุภาพ ก่อนเจ้าหน้าที่จะสอดตาอาหารเข้าไป  
ผ่านช่องดังกล่าวแล้วเอาเท้าดันหน้าโอแดซูให้กลับเข้าไป

โอแดซู : ไอ้ระยำ ไอ้พ่อแม่ไม่สั่งสอน ภูเห็นหน้ามึงแล้ว ภูหลุดออกไปเมื่อไหร่มึงตายแน่  
เขาเริ่มอาละวาด และดึงขาเข้าหน้าที่ไว้ ก่อนจะโดนเจ้าหน้าที่เอาเท้าเหยียบที่หัว

โอแดซู : ผมขอโทษ ผมจะไม่ด่าแล้ว บอกผมสิ 1 เดือน 2 เดือน หรือ 3 เดือน

เขาพูดก่อนเจ้าหน้าที่จะปิดช่องดังกล่าวแล้วล็อค

โอแดซู : มึงจะไปไหนวะ บอกกูสิว่านานเท่าไร ไอ้ชาติหมา

เขาตะโกนออกมาจากช่องดังกล่าวที่ปิดอยู่ก่อนภาพตัดมาที่ด้านในห้องขังที่โอแดซูถูกขังอยู่  
เขาทุบประตูพร้อมโวยวายว่าเขาจะโดนขังนานเท่าไร ก่อนจะหยิบอาหารมาทุบประตูซ้ำแล้วซ้ำ  
อีก

โอแดซู : (ถ้าพวกเขาบอกว่าจะขังผม 15 ปี มันจะช่วยให้ผมทรมานน้อยลง...หรือไม่ช่วยเลย)

#### ฉาก 4

ภาพภาพวาดบนผนังพร้อมข้อความว่า “หัวเราะ...แล้วโลกจะหัวเราะไปกับเรา ร้องให้...คุณก็  
ร้องให้ไปคนเดียวสิ” ก่อนภาพจะตัดมาที่โอแดซูยืนยิงปืนให้กับรูป เขามีสภาพเหมือนคนติดเกาะ ผม  
ยาวฟู หนวดเครายาว ก่อนจะมีเสียงเพลงดังขึ้นพร้อมกับควันที่ถูกลบปล่อยเข้ามาในห้องขังของเขา

โอแดซู : (เมื่อเพลงดัง...แก๊สจะถูกปล่อยออกมา...เมื่อได้กลิ่นแก๊ส ผมจะหลับ)

เสียงความคิดของโอแดซู ก่อนเขาจะทรุดลงไป ก่อนจะมีเจ้าหน้าที่ 2 คนเข้ามาเก็บ  
กวาดห้อง ตัดผม และเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เขา

โอแดซู : (ผมเพิ่งมารู้ทีหลังว่า มันคือแก๊สสลบที่ทหารรัสเซียใช้กับผู้ก่อการร้ายเชเชเนียร์ เมื่อ  
ผมได้สติ ผมของผมก็ถูกตัดไปแล้ว ผมไม่ชอบทรงนี้เลย พวกเขาเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ผม  
ทำความสะอาดห้องผม ไอ้พวกชั่วที่น่าชอบคุณ)

ภาพตัดมาที่เสียงจากทีวี “หนึ่ง สอง สาม สี่” เป็นภาพรายการออกกำลังกาย ก่อนโอแดซูจะ  
หยิบรีโมทมาเปลี่ยนช่องไปเรื่อย ๆ ก่อนที่เขาจะหยุดอยู่ที่ช่อง ๆ หนึ่งที่กำลังรายงานข่าว

ผู้ประกาศข่าว : ศพคิมจาฮยุนถูกพบพร้อมกับรอยมีดบนคอ เป็นการฆาตกรรมอย่าง

เลือดเย็น ทรัพย์สินบนตัวของเธอยังอยู่ครบ เจ้าหน้าที่สงสัยว่าเป็นการฆ่า เพราะความแค้น สามียของเธอ โอแดซู หายตัวไปเมื่อปีก่อน เจ้าหน้าที่กำลัง ความหาตัวอยู่ ตามคำบอกของพยาน โอแดซูมักจะเมาเมาย ทะเลาะกับ ภรรยา เพื่อนบ้านบอกว่าทั้งสองตบตีกันบ่อยครั้ง ตัวอย่างเลือดที่พบในที่ เกิดเหตุตรงกับโอแดซู รอยนิ้วมือบนถ้วยก็เป็นของโอแดซู แหล่งข่าวแจ้งว่า โอแดซูแวะมาหาภรรยาเมื่อไม่นานมานี้ อัลบั้มของครอบครัวถูกขโมยไป สนับสนุนสมมุติฐานของตำรวจเป็นอย่างดี”

ขณะนั้นโอแดซูมีสีหน้าทรมานพร้อมกับมีมดไต่ขึ้นมาบนใบหน้าของเขาหลายสิบตัว ก่อนเขา จะกรีดร้องออกมา พร้อมกับอาการชัก ก่อนจะมีเสียงของกระจกที่แตกดังขึ้น

ภาพตัดไปที่กระจกบานหนึ่งในห้องที่แตกก่อนโอแดซูหมดสติก่อนโดนลากออกไปจากห้องข้าง โดยเจ้าหน้าที่ด้วยสภาพหมดสติ มือทั้ง 2 ข้างเปื้อนเลือด

เสียงปริศนา : (ผ่านไป 3 ปี รื้อรอยมากมายปรากฏบนหน้าเขา)

โอแดซูกำลังหยิบแก้วเข้าปากแล้วค่อย ๆ เคี้ยว มืออีกข้างกำปากกาแล้วเคาะไปบนโต๊ะที่มี สมุดไดอารี่ 1 เล่ม

โอแดซู : (หากคุณยืนอย่างไรจุดหมายในตัวโทรศัพท์วันที่ฝนตก และพบชายคนหนึ่งมีริมสีม่วง บดบังใบหน้า ผมแนะนำได้เลยว่า คุณจะได้ใกล้ชิดกับทีวี โทรศัพท์เป็นได้ทั้งนาฬิกา และปฏิทิน มันคือโรงเรียน บ้าน โบสถ์ เพื่อน และคนรัก)

โอแดซูดูโทรศัพท์ที่กำลังเปิดช่องที่มีการแสดงสดของศิลปินสาวท่านหนึ่ง ก่อนที่เขา จะเอามือมาลูบหน้าจอพร้อมกับสำเร็จความใคร่หน้าโทรศัพท์

โอแดซู : (แต่ว่า บทเพลงของคนรักผมจบเร็วเกินไป)

การแสดงสดของศิลปินหญิงดังกล่าวจบลงก่อนที่เขาจะสำเร็จความใคร่เสร็จ

เสียงกระจกแตกดังขึ้นก่อนภาพจะตัดมาที่โอแดซูโดนเจ้าหน้าที่ลากตัวออกไปในสภาพนอน หมดสติ มือทั้งสองข้างเปื้อนเลือด

ผู้ประกาศข่าว : วันนี้เวลา 07.50 น. สะพานซังซู ในกรุงโซล พังลงมาเป็นระยะ 50 เมตร

โอแดซู : (ผมเขียนถึงทุกคนที่ผมเคยชกต่อย ก่อวินและทำร้าย นี้อาจเป็นบันทึกในเรือนจำ ของผมและอัตชีวประวัติในด้านความชั่วของผม ผมเคยคิดว่าผมมีชีวิตเหมือนคน ธรรมดา แต่ผมมันบาปเกินคน)

เขานั่งเขียนไดอารี่เรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตของเขาเล่มต่อเล่มบนโต๊ะด้านข้างโทรศัพท์

เสียงนาฬิกาปลุกที่เป็นเสียงนกร้องพร้อมกับภาพนาฬิกาปลุกโบราณที่มีนกโผล่ออกมาทุก ครั้งที่มีเสียงก่อนภาพจะตัดไปบนโต๊ะอาหารของโอแดซู

โอแดซู : (ทั้งหมดที่ผมคิดในช่วงเวลานั้น ก็คือผู้ชายข้างห้องอาจจะกำลังทานข้าวด้วย

ตะเกียบข้างเดียว)

เขาหยิบตะเกียบออกมาจากซองและพบว่ามียะเกียบ 3 แท่งอยู่ในซองและเริ่มซ้ำ

โอแดซู : (แต่ใครกันที่จับผมมาขัง อาจจะเป็นยูยุงซัม ลีโซยง หรือกังซางซุก ใครก็ตามที่ทำ  
จรงรอ รออีกไม่นานหรอก กูจะแยกร่างมึงเป็นชิ้น ๆ และจะไม่มีใครหาศพมึงเจอเลย  
สักที เพราะกูจะเอาศพมึงมาเคี้ยวกินให้หมด)

โอแดซูต๋อยกำแพงห้องเสียงดังซ้ำแล้วซ้ำอีกจนมือของเขาเลื้อยออก ก่อนที่ภาพจะตัดมาที่เขา  
กำลังเริ่มฝึกซ้อมการต่อสู้ด้วยการชกกำแพงห้อง

โอแดซู : (หนึ่งเส้นแทนหนึ่งปี ที่แรกผมต้องเย็บ 6 รอยก่อน ผมว่าปีหน้ามันคงจะง่ายกว่านี้  
ยิ่งรอยสักมากขึ้น ตะเกียบก็เริ่มสั้นลง ตะเกียบยิ่งสั้นเท่าไร รูปร่างก็ยิ่งกว้างขึ้น  
อย่างไรก็ตาม เวลาผ่านไปไวนัก 9 ปี 10 ปี 11 ปี 12 ปี 13 ปี 14 ปี...)

เขานำเข็มมาจุ่มหมึกเพื่อสักเป็นรูปขีดแทนเครื่องหมายที่มีว่าเขาอยู่ในห้องขังนี้มากี่ปีแล้ว  
นอกจากนี้เขายังเก็บตะเกียบที่เกินมาจากคราวก่อนไว้ใต้ที่นอนเพื่อเอาไว้ชูดกำแพงเพื่อให้ทะเลจนจะ  
สามารถหนีออกจากห้องขังได้ ภาพการชูดกำแพงของโอแดซูตัดสลับไปมากับภาพข่าวที่สำคัญต่าง ๆ  
ในโทรทัศน์และภาพที่เขาฝึกซ้อมการต่อสู้คนเดียวในห้อง จนในที่สุดเขาก็ชูดกำแพงจนเป็นช่องพอให้  
เขาเอามือลอดออกมาได้

ภาพตัดมาที่ด้านนอกของห้องขัง เป็นสภาพเหมือนตึกแถวแห่งหนึ่ง ก่อนจะมีอิฐก้อนหนึ่ง  
หล่นลงมาพร้อมมือนี่ยื่นออกมาสัมผัสกับผนังที่กำลังตกอยู่ก่อนจะตัดภาพไปที่ห้องขังของโอแดซู  
เขาเลียมือที่เปียกน้ำฝนของเขาอย่างตื่นเต้น

โอแดซู : (อีกหนึ่งเดือนผมก็จะได้ออกไป อีกหนึ่งเดือนเท่านั้นฉันจะได้ออกไป ฉันจะได้ออก  
จากที่นี่ อีกหนึ่งเดือนผมจะได้ออกไป อีก 1 เดือนเท่านั้น ออกไปแล้วผมจะต้องใช้  
เงิน ผมจะอย่างไร ขโมยหรือปล้น จะกินอะไรก่อน ซุปกิมจิปลาไหลย่าง อะไรก็ได้  
ที่ไม่ใช่เกี้ยวซ่า แต่ผมอยู่ที่ไหนกันแน่ เสียงแตรรถวงวาย ที่นี้อาจเป็นเมืองใหญ่ สิ่ง  
สำคัญที่สุด ผมอยู่บนชั้นที่เท่าไร หากเงาผมออกไปแล้วพบว่าเป็นชั้นที่ 52 ละ  
แต่ให้ผมต้องตกลงไปตาย ผมก็ยังจะออกไป ผมจะออกไป อีกเดือนเดียวผมจะ  
ออกไป)

เสียงดนตรีที่แปลว่ากำลังจะมีการปล่อยแก๊สสลบดังขึ้น โอแดซูรีบดันเตียงมาปิดช่องที่เขาชูด  
ไว้บนกำแพงก่อนจะหลับตาลงบทเดียวด้วยใบหน้ามีความสุข

ภาพตัดมาที่หญิงสาวปริศนาในชุดกีฬาสีแดงเดินตรงมาที่เตียงนอนของโอแดซู

หญิงสาวปริศนา : ขณะนี้ คุณกำลังนอนอยู่บนทุ้งราบ เมื่อคุณได้ยินเสียงกระดิ่ง ให้คุณหัน  
ศรีษะและมองลงไป คุณจะเห็นทุ้งหญ้าสีเขียวไกลสุดสายตา แสงอาทิตย์  
แจ่มจ้า สายลมพัดเย็นเอื่อย

เมื่อหญิงสาวปริศนาสั้นกระดิ่ง โอดแดชูลิมตาโดยมีสภาพเหมือนไม่ได้สติค่อย ๆ หันหน้าไปทางซ้าย ภาพที่ปรากฏคือเตียงของเขาอยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้าที่กว้างไกล ภาพมุมสูงเห็นทุ่งหญ้ากว้างใหญ่และมีประเป่าเดินทางสีแดงใบหนึ่งตั้งอยู่กลางทุ่งหญ้ากำลังขยับไปมาก่อนจะล้มลงก่อนจะโอดแดชูที่อยู่ด้านในกระเป่าเดินทางดังกล่าวจะเปิดกระเป่าแล้วเอาตัวเองออกมา

## ฉาก 5

ภาพบนดาดฟ้าตึกแห่งหนึ่ง จริง ๆ แล้วโอดแดชูไม่ได้ถูกทิ้งไว้บนทุ่งหญ้าแต่เขาถูกทิ้งไว้บนดาดฟ้าตึกแห่งหนึ่งที่มีหญ้าขึ้น เขากวาดสายตาไปรอบ ๆ เห็นชายปริศนาคนหนึ่งนั่งอยู่ขอบตึกพร้อมกับอุ้มสุนัขไว้ 1 ตัว

ชายปริศนา : อย่างนะ อย่าห้ามผมนะ

โอดแดชูค่อย ๆ เดินเข้ามาหาชายคนนั้นพร้อมกับเอามือของเขาค่อย ๆ จับบนตัวชายดังกล่าวก่อนจะใช้จมูกและมือค่อย ๆ ดมและลูบไล้ไปตามตัว หัว และใบหน้าของชายคนนั้น

โอดแดชูหยิบมือของชายปริศนามาลูบไล้บนใบหน้าของเขาพร้อมกับร้องไห้

ชายปริศนา : นี่คุณ แม้ว่าผมจะชั่วช้ากว่าสัตว์เดรัจฉาน ผมไม่มีสิทธิ์จะมีชีวิตอยู่หรือไ

โอดแดชู : นี่คุณ แม้ว่าผมไม่ได้ชั่วช้ากว่าสัตว์เดรัจฉาน ผมไม่มีสิทธิ์จะมีชีวิตอยู่หรือไ

ชายปริศนา : ใช่

ชายปริศนาตอบก่อนจะทิ้งตัวลงไปจากดาดฟ้า แต่โอดแดชูคว้าเน็กไทด์ของเขาไว้ได้ทัน

โอดแดชู : ตรอกที่ผมคุยโทรศัพท์ที่อยู่แถวนี้ ทำไมกลายเป็นตึกอะพาร์ตเมนต์ เขาโยนผมไว้บน

ดาดฟ้า โง่มาก ๆ ผมอยากเล่าเรื่องให้คุณฟัง คุณอย่าเพิ่งตายก็แล้วกัน

โอดแดชูพูดกับชายปริศนาดังกล่าว

ภาพตัดมาที่โอดแดชูนั่งอยู่กับชายปริศนาบนดาดฟ้า

ชายปริศนา : เข้าใจละ ผมจะเล่าเรื่องของผม เหตุผลที่ผมอยากฆ่าตัวตาย..นี่คุณ...

โอดแดชูลุกขึ้นเดินไปหยิบสัมภาระออกจากกระเป่าเดินทางใบสีแดงขณะที่ชายปริศนากำลังจะเล่าเรื่องราวของตัวเองอย่างไร้เยื่อใยก่อนที่จะเขาจะเดินจากไป

## ฉาก 6

ภาพในลิฟต์ โอดแดชูอยู่ในลิฟต์กับหญิงมีอายุที่แต่งตัวดีคนหนึ่ง เขาเอามือทั้งสองข้างเกาะผนังลิฟต์ไว้เนื่องจากกลัวขณะลิฟต์กำลังลงก่อนภาพจะตัดมาที่โอดแดชูเดินออกมาจากอาคารพร้อม

แวนด้าของผู้หญิงคนดังกล่าว และผู้หญิงคนดังกล่าวก็กำลังทำท่าเหมือนแฉ่งบางอย่างกับเจ้าหน้าที่  
พร้อมชี้ไปที่โอแดชูก่อนที่ชายปริศนาบนตาดฟ้าจะตกลงมาบนรถที่จอดทิ้งไว้ด้านล่างของอาคาร

โอแดชู : (หัวเราะ...แล้วโลกจะหัวเราะไปกับคุณ หากร้องให้...คุณก็ร้องให้ไปคนเดียวสิ)

โอแดชูยืนอยู่ที่ท่ามกลางฝูงชนที่เดินไปมา

โอแดชู : บ้านผมหายไปแล้ว ผมไม่สามารถโทรหาเพื่อนหรือญาติมิตรได้ เพราะผมคือฆาตกร  
ฆ่าเมีย ผมเป็นนักโทษหลบหนี

โอแดชูเดินไปมาในย่านที่เขาเคยอาศัยอยู่ก่อนจะเดินมาหากลุ่มวัยรุ่นกลุ่มหนึ่ง เขาใช้มือของ  
เขาหยิบบุหรี่ออกมาจากปากหนึ่งในวัยรุ่นกลุ่มนั้นแล้วมาสูบก่อนจะโดนวัยรุ่นคนดังกล่าวถีบไปที่  
หน้าอกจนเขากลิ้งออกมาอนอนอยู่บนพื้น เขายังคงนอนสูบบุหรี่ต่อ

วัยรุ่น : ไอ้เฮ็ดเป็ด

โอแดชู : (ไอ้เฮ็ดเป็ด นั่นเป็นคำใหม่ ที่วิไม่ได้สอนคำดำให้กับคุณ การฝึกฝนในจินตนาการ 15  
ปีจะใช้การได้ไหม)

โอแดชูลุกขึ้นมาพร้อมกับจัดการกับวัยรุ่นกลุ่มนั้น

โอแดชู : (ใช้ได้)

## ฉาก 7

ภาพโอแดชูนั่งยอง ๆ กำลังมองปลาที่กำลังว่ายไปมาในตู้ปลาของร้านอาหารจากหน้าร้าน

โอแดชู : (ออปเพลกนาตุสแฟสเซียตุส อาศัยอยู่ในเขตน้ำอุ่นตามแนวปะการัง ปลาที่ตอบสนอง  
ช้า แต่ต่อสู้ได้อย่างอดทนในยามที่มันติดเบ็ด ในจังหวัดคยั้งซัง ลูกปลา...นี่มันกลืน  
อะไร

จู่ ๆ ก็มีชายเร่ร่อนเดินมานั่งข้าง ๆ พร้อมยื่นโทรศัพท์และกระเป๋าตังค์ให้กับโอแดชู

ชายเร่ร่อน : อย่าคิดจะถามอะไรฉันเลยนะ ฉันไม่รู้อะไรสักอย่าง

ชายเร่ร่อนพูดก่อนจะเดินจากไป โอแดชูเปิดกระเป๋าตังค์ดูเงินในกระเป๋าก่อนภาพจะตัดมา  
ภายในร้านอาหาร มีพนักงานหญิงคนหนึ่งกำลังแล่ปลาดิบอยู่

มิโตะ : ค่ะ ?

พนักงานหญิงคนนั้นถามโอแดชูอย่างประหลาดใจ

โอแดชู : ผมบอกว่า อยากรับปลาหมึกเป็น ๆ

มิโตะ : ค่ะ ไม่ได้เจอกันนานนะ

โอแดชู : ผมเพิ่งมาครั้งแรก

มิโตะ : ไม่ใช่มัง

โอแดซู : (แต่หน้าตาเธอดูคุ่น ๆ)

มิโตะ : เราเคยเจอกันใช่ไหมคะ ?

โอแดซู : “ค้นหาเซฟที่ดีที่สุด ช่อง MBC ทุกวันพฤหัสบดีเวลา 06.30 น. เซฟสาวอายุน้อยที่สุด  
ในวงการอาหารญี่ปุ่น”

มิโตะ : อ้อ รายการนั้นหรือคะ ? เขาว่าเรตติ้งต่ำแต่ฉันว่าคนดูเยอะนะ

โอแดซู : มีผู้หญิงมักจะอ่าน ไม่เหมาะกับการทำซูชิ

มิโตะ : โอ้โหคุณรอบรู้เยอะจัง

มิโตะพูดคุยกับโอแดซูก่อนจะเดินเข้าไปหลังร้านพร้อมกับเสียงโทรศัพท์ที่โอแดซูได้รับมาจาก  
คนเร่ร่อนดั่งขึ้น เขารีบรับสายทันที

โอแดซู : แกเป็นใคร

เสียงในสาย : ชอบเสื้อผ้าของตัวเองไหม

โอแดซู : ทำไม ทำไมแกต้องจับฉันไปขัง

เสียงในสาย : แกคิดว่าฉันเป็นใครล่ะ

โอแดซู : ยูสูงซั่ม

เสียงในสาย : ผิด

โอแดซู : ลีโซยังจ้างแกหรือ

เสียงในสาย : เปล่า ผิดอีกแล้ว

โอแดซู : ลีจองยง กังซางซุก ฮวางจุนยุน คิมนาซง ปาร์กจิวิ อิมตุ๊กยุน ลีแจยอง กุกซูริน แกเป็น  
ใครกันแน่ !!!

เสียงในสาย : ฉันเป็นคล้าย ๆ นักศึกษาและวิชาเอกของฉันก็คือแก ศึกษาวิชาโอแดซู  
ผู้เชี่ยวชาญเรื่องโอแดซู ฉันเป็นใครไม่สำคัญ สิ่งที่สำคัญคือ “ทำไม” คิดให้ดี ๆ ลี ทบทวนชีวิตตัวเอง  
พอเรียนเสร็จมันถึงเวลาทำการบ้านใช่ไหม ท่องจำใส่หัวไว้ ไม่ว่าจะเม็ตทรายหรือก้อนหิน มันก็จมน้ำ  
เหมือนกัน

โอแดซู : ฉันขอถามอย่างนึงสิ แกสะกดจิตฉันตอนอยู่ในห้องขังใช่ไหม แกทำอะไรกับฉันบ้าง

เสียงในสาย : ฉันคิดถึงแก รีบมาหาฉันเร็ว ๆ

สิ้นเสียงชายในโทรศัพท์เขาก็กดวางสายก่อนที่โอแดซูจะได้คำตอบ โอแดซูวางโทรศัพท์ลง  
ด้วยใบหน้านิ่ง

มิโตะ : ได้แล้วค่ะ ต้องการเป็น ๆ ใช่ไหม ฉันจะแลให้คุณนะ

โอแดซูมองไปยังปลาหมึกเป็น ๆ ที่มีโตะนำมาเสิร์ฟก่อนจะหยิบมันขึ้นมากินสด ๆ ทั้งที่ยัง  
ไม่ได้แล

มิโตะ : ฉันไม่เหมือนผู้หญิงคนอื่น เมื่อฉันเย็นมาก

ไอแดซู : (เธอทำอะไรนะ)

มิโตะพูดกับไอแดซูก่อนจะเอามือของเธอมาวางไว้บนมือของไอแดซู ก่อนที่ไอแดซูจะหมดสติ

มิโตะ : คุณคะ คุณคะตื่นเถอะคะ

ไอแดซู : (ท่องจำใส่หัวไว้ ไม่ว่าจะเม็ตทรายหรือก้อนหิน มันก็จมน้ำเหมือนกัน)

## ฉาก 8

ณ. ห้องพักของมิโตะ

มิโตะ : ตื่นแล้วหรอคะ ?

ไอแดซูที่นอนอยู่ลืมนตามามองมิโตะก่อนจะดึงปรอทวัดไข้ออกจากรักแร้แล้วหันไป อีกทาง

มิโตะ : นี่เรื่องจริงหรือ ?

มิโตะขึ้นไปที่ไดอารี่ของไอแดซูที่เขียนตอนถูกขังอยู่ เมื่อไอแดซูเห็นว่ามีโตะกำลังอ่านไดอารี่ของตนอยู่เขาก็รีบลุกขึ้นมาแย่งไดอารี่ทั้งหมดมากอดไว้กับตัวเองแล้วกลับไปเตียง

มิโตะไม่สนใจท่าทีของเขา เธอหยิบปรอทวัดไข้ของไอแดซูขึ้นมาดู

มิโตะ : ยาแก้ไข้ได้ผลจริง ๆ นะ ทำไมคุณเป็นลมได้หละ ถ้าฟิตร่างกายอย่างหนัก ?

ไอแดซู : ไม่ได้โดนแดดนาน ๆ ทำให้ร่างกายขาดวิตามินเอและอี ผมไม่มีภูมิต้านทานไข้หวัดใหญ่

มิโตะ : คุณพูดน้ำเสียงแบบนี้เองหรือ

มิโตะลุกขึ้นเดินไปหยิบมิดในครัวก่อนจะเดินมาหยุดหน้าห้องน้ำ

มิโตะ : ประตูลูกบิดน้ำเสีย ล็อคไม่ได้ อย่าคิดจะทำอะไรนะ ไม่งั้นฉันจะแกล้งให้คุณให้เหมือนกับซูชิ

ไอแดซู : นี้อะไร ?

ไอแดซูชูแผงยาขึ้นมาถามมิโตะ

มิโตะ : ยาเหน็บช่องคลอด ไม่งั้นฉันจะเอาอะไรให้คุณกินหละ

มิโตะตอบก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำไป

ภาพตัดมาในห้องน้ำ มิโตะถอดกางเกงในและนั่งลงบนชักโครกก่อนที่ไอแดซูเปิดประตูห้องน้ำแล้ววิ่งเข้ามาจูบและพยายามจะมีอะไรกับมิโตะ

ไอแดซู : (การฝึกฝนในจินตนาการ 15 ปีจะใช้การได้ไหม...ไม่ได้)

มิโตะขัดขึ้นแล้วเอาด้ามมีดทุบไปที่หัวของไอแดซู เขาจะล้มลงไปเอามือกุมหัวตัวเองก่อนจะลุกขึ้นแล้ววิ่งออกจากห้องน้ำ

มิโตะเดินออกมาจากห้องน้ำมานั่งข้าง ๆ ไอแดซูที่กำลังใส่เสื้อผ้าเตรียมออกจากห้อง



โอแดซู : ผมทำตัวเลวมาก

มิโตะ : ฉันปฏิเสธคุณทั้งที่พาคุณมาเอง ฉันเข้าใจเหตุผลที่คุณโกรธ จริง ๆ นะ ฉันพาคุณมาที่บ้านเพราะฉันก็ชอบคุณนะ แต่...คุณยังไม่รู้จักชื่อฉันด้วยซ้ำ ฉันมิโตะ

มิโตะทำแผลที่หัวให้โอแดซู

มิโตะ : คืออย่างนี้นะ ไว้อีกหน่อย ถ้าฉันพร้อมจริง ๆ แล้ว ฉันสาบานได้นะ ฉันจะยอมคุณ เพลง “ใบหน้าที่ฉันคิดถึง” ในไดอารี่ของคุณคือสัญญา ถ้าฉันร้องเพลงนั้น คุณก็เตรียมตัวให้พร้อม ฉันสามารถชัดเจนได้อีกครั้ง ในวินาทีที่เราพร้อม ไม่ว่าจะยังไง อย่ายอมแพ้ นะ ยัดเจ้าหนูเข้ามาเลย (พูดพร้อมชกกำปั้นไปข้างหน้า)

โอแดซู : ยัดเจ้าหนูเข้าไปเลยเหรอ ?

โอแดซูมองหน้ามิโตะด้วยสีหน้าเหนื่อยล้าก่อนจะล้มตัวนอน

มิโตะ : มดพวกนั้น คุณยังเห็นมันอยู่รีเปล่า คุณยังรู้สึกว่ามันไต่ตัวคุณไหม ถ้าอยู่คนเดียวคุณ จะเห็นมด คนเปลี่ยวเหงาที่ฉันเคยพบนะ ทุกคนเคยเห็นภาพหลอนเป็นมด ฉันเคยพยายามคิดหาเหตุผล มดเดินไปไหนมาไหนเป็นฝูง ฉันจึงเดาว่าคนเปลี่ยวเหงามาก คิดถึงมด แม้ว่าฉันไม่เคยเป็นแบบนี้

ภาพย้อนอดีตของมิโตะตัดขึ้นมา เธอนั่งร้องไห้อยู่บนรถไฟคนเดียวทั้งโบกี้ เธอหันไปเห็นมด ยักตัวหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ผู้โดยสารก่อนจะปาดน้ำตาพร้อมกับภาพตัดมาที่ปัจจุบัน มิโตะปาดน้ำตาแล้ว ล้มตัวลงนอน หยิบแขนของโอแดซูมาวางพาดแล้วหนุน

## ฉาก 9

มิโตะเดินตรงมายังร้านค้าแห่งหนึ่ง เธอเดินเข้าไปในร้านก่อนภาพจะตัดไปภายในร้าน มีหญิงชราเดินไปหยิบหนังสือออกมาจากลิ้นชักมาวางบนโต๊ะแล้วเปิดออกก่อนจะหยิบกระดาษโน้ตยื่นให้มิโตะ

หญิงสาว : เธอโทรมาจากต่างประเทศเมื่อ 5-6 ปีก่อน ถามหาว่าพ่อเธอมาบ้างไหม เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพ่อฆ่าแม่ เธอแทบไม่มีญาติ เธอเลยโทรหาเรา ภาษาเกาหลีของเธอแย่มาก พ่อแม่บุญธรรมชาวสวีเดนของเธอเป็นหมอ (ยื่นกระดาษโน้ตให้มิโตะ) เอ้อ คุณนักข่าวคะ แดซูยังไม่ถูกจับเลยใช่ไหม

มิโตะทำหน้าเงื่อน ๆ ก่อนภาพจะตัดไปที่มิโตะยื่นกระดาษให้โอแดซูที่ยืนรออยู่ใกล้ ๆ ร้าน

มิโตะ : ที่อยู่ลูกสาวคุณอยู่บนแผ่นหน้า ด้านหลังเป็นแผนที่ไปสุสานภรรยาคุณ

โอแดซู : เอวา สต็อคโฮล์ม (โอแดซูอ่านชื่อบนกระดาษโน้ต)

มิโตะ : จะโทรหาเธอไหม ?

ไอแดซูไม่ตอบอะไรก่อนจะเดินออกไปตามทาง มิโตะรีบเดินตามไป

มิโตะ : ให้อ่านโทรหาลูกคุณไหม ? อยากรไปสุสานด้วยกันไหมหละ

ไอแดซู : ไม่ผมต้องฆ่าไอ้ชาติชั่วนั้นก่อน (หันมาพร้อมกริ่งไ้)

ภาพตัดมาภายในร้านอาหาร มิโตะกำลังยืนกึ่งยวซ่าส่งให้ไอแดซู เขามองไปที่กึ่งยวซ่าบนจาน ก่อนจะหยิบขึ้นมาดมแล้วเอาเข้าปาก ภาพตัดไปตอนที่เขาทานกึ่งยวซ่าตอนอยู่ในห้องซัง เขาพบเศษกระดาษที่ติดมากับกึ่งยวซ่าเขียนว่า “บลูตราก้อน” ก่อนภาพจะตัดมาที่ปัจจุบัน เขาหยิบกึ่งยวซ่าอีกชิ้นเอาเข้าปาก

มิโตะ : ไซ้ไหมคะ ?

ไอแดซู : (ผมยังไม่ทันเคี้ยวด้วยซ้ำ)

ไอแดซูและมิโตะเดินออกมาจากร้านอาหาร ประตูร้านเขียนว่า “บลูตราก้อน”

มิโตะ : แล้วไง ไซ้รสชาตินั้นไหม ?

ไอแดซูไม่ตอบอะไร เขาและมิโตะเดินทางไปยังกึ่งยวซ่าที่ร้านอาหารทุกร้านที่มีคำว่าบลูตราก้อนทุก

ไอแดซู : (จะ 10 หรือ 100 ภัตตาคารก็ไม่สำคัญ ผมไม่มีทางลิ้มรสชาติที่กินมาตลอด 15 ปี)

## ฉาก 10

ณ. ห้องมิโตะ มิโตะนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ ไอแดซูนั่งไล่ขีดชื่อร้านที่มีคำว่าบลูตราก้อนแต่ทำกึ่งยวซ่ารสชาติไม่เหมือนกับที่เขากินมาตลอด 15 ปี

มิโตะ : ให้อ่านคิดพาสเวิร์ดให้คุณไหม ? คุณมีเพลงหรือหนังโปรดรีเปล่า ?

มิโตะ : ฉันได้คุยกับเขาแล้ว (มิโตะพิมพ์คุยกับคนในอินเทอร์เน็ต) เดอะเคานท์ออฟมอนตี คริสโต (อ่านข้อความที่อีกฝ่ายพิมพ์ตอบ) ที่นี่ไม่มีใครชื่อนั้น (เธอพิมพ์ตอบกลับ)

ไอแดซูเดินมาคว้ามิโตะทำอะไรก่อนผู้ชายในอินเทอร์เน็ตที่มีโตะคุยอยู่ด้วยจะพิมพ์มาว่า “ชีวิตในคุกที่ใหญ่กว่าเป็นไง ไอแดซู”

ไอแดซู : แกเป็นใคร ?

มิโตะ : แกเป็นใคร (พิมพ์ตามที่ไอแดซูพูด)

ชายในอินเทอร์เน็ตพิมพ์ตอบกลับมาว่า “เจ้าชายเดียวดายในหอคอย อย่าลืมนั่น” ก่อนจะปิดกล้องไป

ไอแดซู : ไ้อ้บนี้เป็นใคร (หันมามองมิโตะ)

มิโตะ : ฉันไม่รู้ ฉันแค่แชทกับเขาเป็นบางครั้ง มีคุยกันเรื่องซูชิด้วย

ไอแดซูเดินไปหยิบเสื้อคลุมและรองเท้ามาใส่ก่อนจะหยิบค้อนออกมาจากตู้หน้าประตู

มิโตะ : คุณจะไปไหน ?

โอแดซู : ฉันไม่ไว้ใจเธอ (เขาตอบก่อนจะเดินออกจากห้องมิโตะ)

มิโตะเดินมาที่โต๊ะและเห็นว่าโอแดซูฉีกหน้าหนึ่งของหนังสือปกเหลืองออกไป

ภาพตัดมาที่ภัตตาคารเมจิกบลูตราก่อน โอแดซูนั่งคืบเกี่ยวซ่าขึ้นมาระดับสายตา

โอแดซู : (เมจิกบลูตราก่อนภัตตาคารจีน เมจิกบลูตราก่อนหมายถึงอะไร ทำไมมันต้องมาสั่งไกลถึงร้านนี้)

ที่ถนนหน้าร้าน พนักงานส่งอาหารกำลังขี่รถจักรยานยนต์ออกจากร้าน โอแดซูวิ่งตามรถจักรยานยนต์คันนั้น

## ฉาก 11

พนักงานส่งอาหารยื่นรอส่งอาหารอยู่ที่หน้าลิฟต์ในตึกแห่งหนึ่งก่อนโอแดซูจะวิ่งมาหยุดหน้าประตูลิฟต์ที่เดียวกัน เขาเหนื่อยหอบ

โอแดซู : (ผมผ่านภัตตาคารจีนมา 5 แห่งแล้ว ปอดผมเหมือนจะระเบิด)

โอแดซูและพนักงานส่งอาหารอยู่ในลิฟต์ด้วยกัน

โอแดซู : บอกพ่อครัวนะ ใส่ต้นหอมในเกี่ยวชาน้อยลงหน่อย

พนักงานส่งอาหาร : ครับ (พูดก่อนจะกดลิฟต์ไปที่ชั้น 7 และ 8)

ผู้คุมนั่งอ่านการ์ตูนญี่ปุ่นอยู่บนเก้าอี้

ผู้คุม : กดลงไปได้เลย

พนักงานส่งอาหาร : ครับ (ก่อนจะปิดลิฟต์)

หนังสือการ์ตูนของผู้คุมตกลงกับพื้นเพราะเขาหันมาเจอโอแดซูยืนอยู่ด้านหลัง มือข้างหนึ่งถือค้อนแล้วยกขึ้นเตรียมทุบ ผู้คุมค่อย ๆ แอบเอื้อมไปหยิบมีดพกที่เก็บไว้ตรงขา โอแดซูยิ้มมุมปากก่อนภาพจะตัดไปที่ห้องทำงานของชายคนหนึ่ง ท่าทางเหมือนเป็นเจ้าของคุกเอกชนแห่งนี้ ด้านหลังมีจอแสดงภาพจากกล้องวงจรปิดจากทุกห้องขัง

เจ้าของคุก : เราไม่รับงานคนที่มีบอดี้การ์ดคุ้มครอง มีคนอื่นเชี่ยวชาญด้านนี้อยู่แล้ว คุณไป

หาจ้างเอาได้ เรารับเฉพาะงานเล็ก ๆ ถ้าเกิน 6 เดือนค่าขนส่งฟรี...ใช่แน่นอน

เสียงคนฟังประตูดังขึ้น เจ้าของคุกมีสีหน้าตกใจมองไปยังประตู

ภาพตัดมาที่โอแดซูเอาหน้าและมือตัวเองลูบไล้บนจอภาพ ก่อนจะหันมาพูดกับเจ้าของคุกที่เขามัดเอาไว้กับเก้าอี้

โอแดซู : ทำไมแกขังฉันไว้

เจ้าของคุก : ธุรกิจของเราเนี่ย ข้อมูลลูกค้าคือความลับสุดยอด

โอแดชูเอานี้ว่าหยิกที่แผลบนขาของเจ้าของคุณก่อนจะจับเขาตรึงด้วยเทปกาวให้ปากอ้า

โอแดชู : ฉันจะชดใช้แก่ให้คุ้มกับ 15 ปีที่แก่ทำฉัน ฟัน 1 ซี่เท่ากับ 1 ปี (พูดพร้อมยกมือขึ้นมา ให้เจ้าของคุณเห็นรอยขีดแทนปีบนมือของเขาก่อนจะเอาค้อนมางัดฟันเจ้าของคุณออกทีละซี่)

โอแดชู : จะพูดได้หรือยัง

เจ้าของคุณ : ฉันไม่รู้ ฉันไม่เคยเห็นหน้าเขา ฉันอัดเทปไว้

โอแดชูเดินไปหยิบกล่องคุกก็มาเปิด ด้านในเขาพบเทปเสียงมากมายและพบเทปตลับหนึ่ง เขียนว่า “โอแดชู”

ภาพตัดมาที่โอแดชูยืนเอามือถือคือเจ้าของคุณ มืออีกข้างยกค้อนขึ้นมาถือไว้ ด้านหน้าของเขาเป็นเหล่าบรรดาลูกน้องของเจ้าของคุณ

โอแดชู : ใครเลือดกรุ๊ปเอบียกมือขึ้น

ลูกน้อง 2 คนในกลุ่มยกมือขึ้นก่อนโอแดชูจะผลักตัวเจ้าของคุณส่งให้กลุ่มลูกน้อง

โอแดชู : ไปซะ เขาเสียเลือดไปมาก

ลูกน้อง 2 คนที่เลือดกรุ๊ปเอบีหิวปีกเจ้าของคุณฝ่าบรรดาลูกน้องคนอื่น ๆ ออกไปตามทางเดิน เมื่อพ้นแล้ว โอแดชูทิ้งมีดที่มีมือก่อนวิ่งเข้าหาเหล่าบรรดาลูกน้องที่เหลือ เขาจัดการกับลูกน้องทั้งหมดด้วยตัวคนเดียว ก่อนจะเดินมาหยุดตรงหน้าลิฟต์ เมื่อลิฟต์เปิดภายในมีบรรดาลูกน้องที่เหลือขึ้นมาสมทบ เมื่อโอแดชูเห็นดังนั้นก็ยิ้มมุมปาก

ภาพตัดมาที่หน้าประตูลิฟต์ด้านล่างอาคาร เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก โอแดชูเดินออกมาจากลิฟต์ที่มีลูกน้องนอนกองอยู่บนพื้นลิฟต์จนล้นออกมานอกประตู

## ฉาก 12

โอแดชูเดินออกไปตามท้องถนนด้วยสภาพตัวเปื้อนเลือด ผู้คนที่เดินผ่านไปมามองเขาด้วยสายตาสงสัยปนหวาดกลัว

โอแดชู : (อย่างที่คิดไว้ วันนี้ผมก็เข้ากับใครไม่ได้ ผมกลายเป็นปีศาจ เมื่องานล้างแค้นของผมจบลง ผมจะกลับไปเป็นโอแดชูคนเดิมได้ไหม)

โอแดชูล้มหมดสติไปขณะที่เขากำลังเดินข้ามถนน ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาช่วยเขา

ชายบนถนน : คุณครับ คุณเป็นอะไรรีเปลา ดูเลือดสิเต็มเลย เกิดอะไรขึ้นกับคุณ

ชายคนดังกล่าวพุงโอแดชูขึ้นมาก่อนพาขึ้นรถแท็กซี่

ชายบนถนน : แพลตแซวูนในยูงอัม ตึก 8 ดูแลเขาที่นะ

โอแดชู : ขอบคุณ

ชายบนถนน : ไม่เป็นไร แล้วก็...โชคดีนะโอแดซู (พูดก่อนจะยิ้มให้โอแดซูแล้ววิ่งหนีจากรถ  
แท็กซี่ไป)

โอแดซู : (โชคดี โอแดซู โชคดี...โชคดี...)

### ฉาก 13

ณ.ห้องของมิโตะ โอแดซูนอนคว่ำหน้า เนื้อตัวเต็มไปด้วยผ้าพันแผลและรอยฟกช้ำ โอแดซูตื่น  
ขึ้นและหันไปเห็นมิโตะนอนหลับอยู่ถัดไปจากเขา เธอมีท่าที่อ่อนเพลียจากการทำแผลให้กับเขา

ภาพตัดมาเหมือนมีกล้องซูมเข้ามาในห้องของมิโตะและถ่ายรูปโอแดซูเก็บไว้

โอแดซูหยิบแท็บเล็ตได้จากคอกเอกชนมาเปิดกับเครื่องเล่น

เสียงเจ้าของคอก : ไ้แล้วทุกตัวที่คุณเกลียดอยากจะฆ่า ผู้หญิงสารเลวที่คุณเกลียดและยิ่งกว่า  
อยากฆ่า เรายินดีรับใช้คุณ

เสียงปริศนา : เขาจะไม่เป็นบ้าหรือถ้าถูกขังอยู่นาน ๆ

เสียงเจ้าของคอก : ถ้าไม่ยอมให้เขาบ้า เราจะผสมยาให้เขาดื่ม น้ำยาริสเทดอล เป็นยาให้  
บำบัดเจตเภทเห็นภาพหลอน ระยะเวลาเป็นสิ่งสำคัญ จะขังเขาไว้นานแค่ไหน

เสียงปริศนา : 15 ปี...นานไปหรือ

เสียงเจ้าของคอก : เขาทำอะไรผิดหรือ

เสียงปริศนา : โอแดซูนะ มันพูดมากเกินไป

ภาพตัดมาที่กล้องที่แอบสังเกตการณ์โอแดซูด้านนอก

เจ้าของกล้อง : ไปนอนซะ พรุ่งนี้ถึงเวลาไปหาจิววานที่ร้านอินเทอร์เน็ต

### ฉาก 14

โอแดซูเดินเขามายังร้านอินเทอร์เน็ต

จิววาน : อยากนั่งตรงไหนก็ได้

โอแดซู : จิววาน...

จิววานกับโอแดซูกอดกันแน่น จิววานมีสีหน้าดีใจจนร้องไห้หลังจากไม่ได้เจอเพื่อนมา 15 ปี  
แต่โอแดซูมีสีหน้าเรียบเฉย หลังจากกอดกันโอแดซูเอาแท็บเล็ตที่เขาได้จากคอกเปิดให้จิววานฟัง

โอแดซู : เคยได้ยินเสียงนี้มาก่อนไหม ? จะมีใครเกลียดซึ่งฉันขนาดนี้

จิววาน : ฉันจะรู้ได้ไง สามีของผู้หญิงของแกตั้ง 260 คน (พูดพร้อมกับสูบบุหรี่)

ไอแดชูล้อคอินเข้าโปรแกรมแซทผ่านคอมพิวเตอร์ในร้านของจูฮวาน

จูฮวาน : ใครคือมิโตะ

ไอแดชู : ผู้หญิงี่แยะคนนึง... จูฮวาน ฉันเป็นคนพูดมากไปรีเปล่า

จูฮวาน : นี่เพื่อน ฉันอยากช่วยแกตามหาไอตัวร้ายในกลุ่มคนใกล้ตัวแก (พูดขณะค้นหาชื่อ  
“เอเวอร์กรีน” ในโปรแกรมแซท)

“เอเวอร์กรีนชวนคุณเข้าร่วมโปรแกรมแซท” มีข้อความแจ้งเตือนมา จูฮวานกดตกลง

“ยินดีด้วย คดีคุณถูกยกฟ้องเมื่อวาน” เอเวอร์กรีนพิมพ์เข้ามาในห้องแซท

ภาพตัดมาภายในออฟฟิศของชายปริศนาที่ช่วยไอแดชูบนถนนคราวก่อน เขากำลังสั่งให้เลขา  
พิมพ์ข้อความตามที่เขาพูด

ชายปริศนา : ยังไงก็ตามจำสิ่งนี้ไว้ เปิดเครื่องหมายคำพูด เฉกเช่นเนื้อทรายหลุดพ้นจากมือ  
นายพราน เฉกเช่นวิหคที่หลุดพ้นจากบ่วงแร้ว จงปล่อยตัวเองเป็นอิสระ ปิด  
เครื่องหมายคำพูด

ภาพตัดมาที่มีโตะกำลังถูกไอแดชูมัดซึ่งอยู่บนเตียงพร้อมกับบิ๊บคอ

ไอแดชู : แกเป็นใคร

มิโตะ : แกละเป็นใคร ไอ้คนसारเลว

ไอแดชู : (ผมตั้งใจแน่วแน่ตอนอยู่ในห้องขัง เมื่อออกมาแล้วผมจะไม่ไว้วางใจใคร

หากผมพบว่าใครน่าสงสัย ผมจะคิดข้อมูลลับที่ผมกับคน ๆ นั้นรู้กันแค่ 2 คน)

ไอแดชู : ชื่อ “มอนสเตอร์” ฉันคิดมาเพื่อหลอกเธอ เธอพาคนแปลกหน้ามาบ้าน เธอเป็น  
ใคร ใครคือ “เอเวอร์กรีน” ?

ไอแดชูคาดคั้นมิโตะก่อนจะมีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เขาล้วงมันออกมาจากกระเป๋า ก่อนกด  
รับสาย จูฮวานที่โทรมาพูดกับไอแดชู

จูฮวาน : ฉันตามหาชื่อเอเวอร์กรีนและเจอตัวแล้ว พร้อมจะจดหรือยัง ?

ไอแดชู : ว่ามา (ไอแดชูหยิบลิปสติคมาเขียนรายละเอียดบนหลังของมิโตะ)

จูฮวาน : มันคือชูแดโอ แซ่มันแปลก ๆ

ไอแดชู : ที่อยู่ละ

จูฮวาน : แพลตแซวูนในยุงฮัมตีก 7 ห้อง 407

ไอแดชูหยุดเขียนเพราะรู้ว่ามันเป็นห้องตรงข้ามหน้าต่างของเขา เขารีบวิ่งลงไปจากตึกเพื่อไป  
ยังห้องดังกล่าว

ไอแดชู : (อันที่จริงผมทำได้ไม่ตีเท่าไร กับชีวิตในคุกที่ใหญ่กว่าเดิม)

## ฉาก 15

เขาวี้งเข้ามาในห้องดังกล่าวแล้วพบกับชาย 2 คนยืนอยู่ในห้องคือ ชายปริศนาที่ช่วยเขาบนถนนครวก่อนยืนอยู่กับเลขา

ชายปริศนา : เอเวอร์กรีน แกคือใคร แกจะถามคำถามนี้ใช้ไหม (หัวเราะ) ไร้เด็กเลว แกต้องหาคำตอบเอาเอง เอาหนอย่น่า มันเป็นเกม ข้อแรกใครแล้วก็ทำไม่ เมื่อไขปริศนาออกแล้ว แกมาหาฉันได้ทุกเมื่อ ฉันจะเพิ่มคะแนนให้แก แกมีเวลาถึง 5 กรกฎาคม...แยะจริงเหลือแค่ 5 วันแล้วสิ สั้นไปนะ อดทนไว้ก่อน ถ้าแกทำสำเร็จฉันจะฆ่าตัวเองแทนมิโตะ ใช่แล้ว มิโตะ ฉันจะฆ่าผู้หญิงทุกคนที่แกรักจนกว่าแกจะตาย ชื่อแกมันเนาที่ปกป้องผู้หญิงของตัวเองไม่ได้

โอแดชูฟ่งเข้ามาบิ๊บคอชายปริศนาก่อนที่เขาจะเอามีดขึ้นมาจ่อที่หัวชายปริศนา เลขาของเขาพยายามจะเข้ามาห้ามแต่ถูกชายปริศนาห้ามไว้

ชายปริศนา : แข็งแรงดีนะไอ้มอนสเตอร์ ใช่แกเป็นสัตว์ร้ายที่ฉันสร้างขึ้น แต่แกจะไม่รู้เหตุผล ถ้าแกฆ่าฉัน 15 ปีที่แกเฝ้าสังสัยจะสูญเปล่า แกยอมได้ตั้งนั้นหรือ

โอแดชูปล่อยมือจะชายปริศนาแล้วเดินไปหยิบค้อน

โอแดชู : ไปนั่งตรงนั้น

ชายปริศนา : อ้อ ทรมานคนด้วยการถอนฟัน (พูดพร้อมลากเก้าอี้มานั่ง) แกไม่มีเวลาพอที่จะมาทรมานฉันหรอก (เปิดหน้าอกของเขาเผยให้เห็นรอยแผลจากการผ่าตัด) ฉันใส่หัวใจเทียมไว้ในตัว เพราะหัวใจฉันอ่อนแอ ตอนที่หมอใส่เครื่องให้ รู้ไหมฉันขอร้องหมอว่าอะไร คุณหมอฮอปกินส์ โปรดให้รีโมทผม ผมจะได้ปิดเครื่องหัวใจเทียม ผมจะได้ฆ่าตัวตายได้ทุกเวลา แล้วผมจะให้เงินหม้ออีกแสนเหรียญ (พูดพร้อมหยิบรีโมทออกมา) แกจะทำอะไร แกอยากฆ่าฉันทันที แกก็จะไม่รู้ว่าจะทำไมแกถูกจับขัง แกอยากทรมานฉัน ฉันก็จะชิงฆ่าตัวตายก่อน แกอยากแกแค้นหรือค้นหาความจริงละ ตัดสินใจยกเลิกสิ ฉันเฝ้าดูแกมา 15 ปีเลยนะ (ลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วเดินไปมา) ฉันสีต้องชอบใจแก ฉันไม่เบื่อหรือเหงาเลย การแค้นเป็นยาวิเศษสำหรับคนที่ถูกทำร้าย ลองดูสิ ความสูญเสีย 15 ปี ความเจ็บปวดที่เสียเมียและลูก แกสามารถลืมเรื่องทั้งหมดได้ ก็นั่นแหละ การแค้นมันดีต่อแก แต่หลังจากการแค้นแล้วยังไงละ ฉันพนันว่าความเจ็บปวดที่ซ่อนอยู่จะย้อนมาหาแก (เคาะประตู 2) โอแดชูยังอยู่รีเปล่า โอแดชูไม่เจอกันนานนะ

ชายปริศนาพูดก่อนจะเดินออกไปจากห้องแล้วปิดประตู ผ่านไปไม่ถึงสิบวินาที ชายปริศนา  
ประตูอีกครั้งก่อนพูดกับโอแดซู ก่อนจะปิดประตูอีกครั้ง

ชายปริศนา : เธอโดนมัดนานไปรีเปลา่ แก่เปิดประตูทิ้งไว้ด้วย  
เสียงกรี๊ดของมิโตะดังขึ้น

## ฉาก 16

โอแดซูรีบวิ่งกลับไปห้องของมิโตะก่อนจะพบว่าเธอโดนจับมัดข้อมือซึ่งไว้ด้านบน กระดุมเสื้อ  
เปิดออกเผยให้เห็นหน้าอกของมิโตะ เจ้าของคุณและลูกน้องอยู่ในห้องของมิโตะ หนึ่งในนั้นถือมีดจ่อที่  
คอมิโตะเอาไว้ โอแดซูมองสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนเขาจะโดนผลักให้นั่งลงและโดนมัดจ่อไว้ที่คอ

มิโตะ : ช่วยฉันด้วย

โอแดซู : (ผมยินดีตายก่อน)

เจ้าของคุณเดินยิ้มแหม่งเพลงอย่างอารมณ์ดีพร้อมลากเก้าอี้มานั่งด้านหน้าโอแดซู เขาหยิบ  
กระดาษโน้ตสีขาวใบหนึ่งยื่นให้โอแดซูอ่าน

เจ้าของคุณ : หมอพันคนนี้มีมือเบา

เขาพูดก่อนจะหยิบอุปกรณ์ทำฟันที่ช่วยให้้าปากกว้าง ๆ ยัดใส่ปากของโอแดซู

เจ้าของคุณ : อย่าขยับ ๆ ใจเย็น ๆ เอาหละ ออกมาแล้ว (พูดพร้อมเอาค้อนงัดฟันออกโอแดซู  
ออก) เห็นไหมล่ะ คนเขาวา่ ความกลัวเกิดจากจินตนาการ (จริง ๆ แล้วเขายัง  
ไม่ได้งัดฟันของโอแดซูออกมา) ฉะนั้นอย่าจินตนาการ แก่จะได้เป็นผู้กล้าทำนรก  
ที่นี่ได้เวลาลืมลองของจริงล่ะ (พูดพร้อมเอาค้อนเตรียมงัดฟันโอแดซูอีกรอบ)

โอแดซู : (หัวเราะพร้อมขู่เหมือนสุนัขก่อนจะค่อย ๆ หยิบมีดพกที่ซ่อนไว้ในแขนเสื้อออกมา)

เสียงโทรศัพท์เจ้าของคุณดังขึ้น เขารับสาย

เจ้าของคุณ : ว่าไง ผมตั้งใจที่คุณบอกให้ผมมาที่นี่ ผมยังไม่ทันลงมือเลยด้วยซ้ำ หา ?

ภาพตัดไปที่ลูกน้องของเขาเดินไปเปิดประตูแล้วรับกระเป๋ามาจากมือของเลขาชาย  
ปริศนาคคนก่อน เมื่อเปิดออกด้านในเป็นเงินสดจำนวนมาก

เจ้าของคุณ : ไปกันเถอะ (พูดพร้อมทำท่ากำลังจะเดินออกไปจากห้องก่อนคว้าไม้เบสบอล  
ฟาดไปที่หัวของโอแดซู) กันจริง ๆ สักที

โอแดซู : มาสู้กัน จริงๆนะ

เจ้าของคุณ : ทนจริงนะมึง

โอแดซู : มือแก่ ฉันทจะสับมือแก่ทิ้ง แก่จับหน้าอกมิโตะ (พยายามลุกขึ้นก่อนจะพุ่งไปหา  
เจ้าของคุณและโดนตีบกระเด็นออกมา)



เจ้าของคุณ : ลึนๆทำยิ่งกว่ามืออีก (พูดก่อนจะเดินออกจากห้องมิโตะพร้อมลูกน้อง)

มิโตะ : ยังไม่ไวใจฉันอีกหรือไอ้คนสารเลว

### ฉาก 17

ณ. หน้าโรงแรมแห่งหนึ่ง รถหรูขับเข้ามาจอด ชายปริศนาพร้อมเลขาเดินลงมาจากรถก่อนจะมีลูกน้องเดินมาต้อนรับ

ลูกน้อง : มันดูจะทำได้ยากนะ ผมลองมองดูแล้ว เหตุผลที่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน 270

ล้าน ไม่ได้เกี่ยวกับที่ตึกเราผิดกฎหมาย พวกเขามีปัญหาภายใน

ชายปริศนา เลขา และลูกน้องเดินตรงไปที่ลิฟต์ในโรงแรมก่อนภาพจะตัดมาเมื่อประตูลิฟต์เปิดออกเป็นห้องอันหรูหราของชายปริศนา

ลูกน้อง : ผมคิดว่าเราคงไม่มีปัญหา แน่นนอน ประธานชอยเป็นคนพิเศษของเรา หุ่นของท่านก็มีอยู่ 25%

### ฉาก 18

ไอ้แดชชูขับรถไปกับมิโตะบนถนน

มิโตะ : แดชชู

ไอ้แดชชู : อะไรเหรอ ?

มิโตะ : เขาพูดว่าจะฆ่าฉันจริง ๆ หรือ (ถามออกมาพร้อมกับร้องไห้)

ไอ้แดชชู : ใช่

มิโตะ : เพราะฉันรักคุณหรือ

ไอ้แดชชู : ...

มิโตะ : แดชชู

ไอ้แดชชู : อะไร (ตอบเสียงปนรำคาญ)

มิโตะ : ใบหน้าที่ฉันคิดถึง หัวใจฉันมีแต่จะยิ่งเดียวดาย คำพูดที่คุณส่งมาพร้อมกับแววตา ฉันรับรู้ได้ด้วยสัมผัส หลายคือผ่านไปหัวใจฉันลอยไปหาคุณ เมื่อฉันหลังน้ำตา คุณคือใบหน้าที่ฉันคิดถึง

เสียงมิโตะร้องเพลงที่เป็นสัญญาณว่าเธอพร้อมมีอะไรกับไอ้แดชชู ภาพสลับกับบรรยากาศภายในห้องของชายปริศนา เขาเดินออกจากห้องน้ำก่อนจะเดินไปที่เตียงแพทย์เพื่อตรวจอาการของหัวใจ

เลขา : พวกเขาเก็บของและทิ้งไว้ในรถเช่า มิโตะโทรไปลาออกร้านอาหารแล้ว

ชายปริศนา : เสรีจากนี้ก่อนค่อยไปล่ามัน

เลขา : คุณควรพักผ่อนครับวันนี้

ชายปริศนา : ฉันหลับไม่ลงหรอก เพราะฉันมันคนสิ้นหวัง คุณคิดจริง ๆ เหรอว่ามีโตะหลงรัก  
แดซู รักไปแล้ว

เขาพูดขณะมองภาพที่บันทึกจากกล้องวงจรปิดตอนโอแดซูยังถูกขังอยู่ในคุก

## ฉาก 19

โอแดซูพามิโตะมายังโรงแรมก่อนแดซูจะพามิโตะเข้ามาในห้องและเริ่มมีเซ็กส์กับมิโตะ

มิโตะ : แดซู...ฉันเจ็บจริง ๆ นะ...แต่ฉันจะทน...ฉันรู้เรื่องนี้ดี...คุณทนได้ยังไงตั้ง 15 ปี

โอแดซู : มันมีวิธีอื่น

มิโตะ : อ่า...คุณชอบไหม...คุณชอบมันจริง ๆ ใช่มั้ย ฉันอยากดีกับคุณ

โอแดซูเริ่มเร่งจังหวะขึ้นก่อนที่เขาและมิโตะจะถึงจุดสุดยอดพร้อมกัน เขาและเธอกอดจูบกัน  
อยู่บนเตียง

โอแดซู : (อย่าไปคิดห่วงอนาคต อย่าไปคิดฟุ้งซ่าน)

โอแดซูนั่งแป่ผมให้กับมิโตะ ดูเหมือนเขาทั้งคู่เพิ่งอาบน้ำเสร็จ

โอแดซู : (ผมรู้สึกขอบคุณช่วงเวลาที่อยู่ในคุก หากไม่ได้อยู่ที่นั่น มิโตะจะยังชอบผมไหม)

มิโตะและโอแดซูนอนเปลือยกายกอดกันอยู่บนเตียงนอนของโรงแรมก่อนจะมีแก๊สบางอย่าง  
ค่อย ๆ ถูกปล่อยเข้ามาในห้องนอนของทั้งคู่ ก่อนปรากฏร่างของชายปริศนายื่นใส่หน้ากากกันแก๊สยืม  
อยู่ปลายเตียงแล้วค่อย ๆ เดินมาหามิโตะที่นอนกอดโอแดซูอยู่ เขาขึ้นมาอนข้าง ๆ มิโตะบนเตียง  
และใช้นิ้วลากไปตามร่างกายของมิโตะ

## ฉาก 20

โอแดซูและมิโตะตื่นขึ้น เขาทั้งสองมองไปบนโต๊ะในห้อง มีกล่องของขวัญสีม่วงกล่องหนึ่งวาง  
อยู่ เขาและเธอเดินไปเปิดกล่องของขวัญปริศนากล่องนั้น ด้านในเป็นมือข้างซ้ายชิ้นหนึ่งถูกตัดวางอยู่  
ภายในกล่อง ที่นิ้วนางมีแหวนสวมอยู่ มันคือมือของเจ้าของคุก โอแดซูจำแหวนได้ ทั้งคู่ยื่นมองสิ่งที่อยู่  
ในกล่องก่อนมิโตะจะเป็นลมหมดสติและล้มลง

โอแดซูและมิโตะออกจากโรงแรมตรงไปยังร้านเครื่องใช้ไฟฟ้า

โอแดซู : (เขารู้เพียงว่าผมอยากหันมือปาร์ก(เจ้าของคุก) โดยการติดเครื่องดักฟังเรา มันรู้ว่า

เราอยู่ที่ไหน โดยการสะกดรอยตาม)

โอแดซูยื่นกระดาษที่เขียนข้อความว่า “ผมถูกติดเครื่องดักฟัง ช่วยหาที่” ให้กับเจ้าของร้านเครื่องใช้ไฟฟ้า

มิโตะ : บางทีเขาอาจปล่อยตัวคุณ เพราะสนุกที่ได้เห็นคุณวิ่งแก้แค้นอย่างบ้าคลั่ง และไม่บอกเหตุผลคุณ ก็เพื่อปั่นหัวคุณไปตลอด คุณคิดว่าเป็นนั่นหรือ  
พวกเขาเจอเครื่องดักฟังติดอยู่ที่รองเท้าของโอแดซู

## ฉาก 21

มิโตะและโอแดซูกลับมาที่ร้านอินเทอร์เน็ตของจูฮวาน

มิโตะ : เอเวอร์กรีนเพรสบบบพิมพ์ออนไลน์ เอเวอร์กรีนพาสต้าและพิซซ่า เอเวอร์กรีนเซอร์วิซ รปภ.การจราจรทำความสะอาด เอเวอร์กรีนทริกเกอร์เด็น เอเวอร์กรีนโอล์ดบอย โสมเพจศิษย์เก่าโรงเรียนมัธยมซังนุก เว็บไซต์ส่วนตัวจังกซังรัก เอเวอร์กรีนไดอารี่ลับ ปานอร์เวย์เอเวอร์กรีน

มิโตะไล่อ่านข้อมูลเกี่ยวกับคำว่า “เอเวอร์กรีน” ทั้งหมดในอินเทอร์เน็ต โอแดซูและจูฮวานเดินเข้ามาจ้องที่จอของมิโตะก่อนจะกดเข้าไปที่ “โสมเพจศิษย์เก่าโรงเรียนมัธยมซังนุก”

“ยินดีต้อนรับสู่เอเวอร์กรีนโอล์ดบอย โสมเพจศิษย์เก่าโรงเรียนมัธยมซังนุก” วิดีโอข้อความในหน้าโสมเพจปรากฏขึ้นก่อนจะตัดเป็นภาพภายในโรงเรียนและผู้บริหารอยู่ที่มุมขวากลางของวิดีโอ

## ฉาก 22

มิโตะและโอแดซูเดินทางมายังโรงเรียนมัธยมซังนุก ทั้งคู่ตรงไปที่ห้องสมุดเพื่อดูบันทึกนักเรียนกับเจ้าหน้าที่ห้องสมุด

เจ้าหน้าที่ : ได้เวลาปิดแล้วครับ

มิโตะ : ฉันทอดูบันทึกนักเรียนรุ่น 79 ไม่ได้หรอกคะ ? (พูดด้วยท่าทางอ่อน)

เจ้าหน้าที่ : (มีท่าที่อ้าอึ้ง) มันมีดนะครับ ผมขอไปเปิดไฟก่อน ค่อย ๆ ดูนะครับ

โอแดซูเปิดบันทึกนักเรียนรุ่น 79 ดูก่อนจะพบกับใบหน้าของชายปริศนา ชื่อด้านล่างเขียนว่า “ลือจิน”

โอแดซูหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาโทรหาจูฮวาน

โอแดซู : จูฮวาน ฉันทามอะไรอย่างสิ แกรู้จักลือจินรุ่นปี 79 ไหม ฉันทว่าเขาไปเรียนต่อที่อเมริกานะ

จิวาน : ลีจุนเหอ ? ไม่รู้จักวะ ไ้ช่วงนั้นมันชื่อนี้เหอ แกหาเจอได้ไง

โอแดซู : ฉันค้นแฟ้มรูปทั้งหมดในโรงเรียนแล้วเจอเข้า

จิวาน : บอกแค่ชื่อฉันไม่รู้หรอก มีอย่างอื่นอีกไหม ทำไมนายไม่ดูบันทึกของโรงเรียนล่ะ

โอแดซู : แกรู้จักลีซูอามัย เรียนห้องเดียวกับเรานะ

จิวาน : ซุอา ? ซุอาตายไปแล้ว

โอแดซู : เรียนห้องไหนนะ

จิวาน : ห้อง 2 เธอเรียนห้องเดียวกับฉัน ติดกับห้องแก เธอทำไมเหอ ?

โอแดซู : ทำไมไม่มีรูปเธอ ? เพราะเธอตายไปแล้วสินะ ลีซูอาตายยังไง

จิวาน : อ้อ แกคงจะไม่รู้ เธอตายหลังจากที่แกย้ายไปเรียนที่อื่น เธอไปเขียนฮับจุงตามลำพัง  
จมน้ำในแม่น้ำตาย เธอสลักเหมือนปลาตาย อาทิตย์ต่อมามีคนพบศพเธอลอยอืด  
อยู่ในแม่น้ำ

โอแดซู : เธอเป็นคนยังไง

ภาพตัดมาที่จิวานนั่งอยู่ที่ร้านอินเทอร์เน็ตของตัวเองขณะคุยโทรศัพท์กับโอแดซูโดยที่เขาไม่รู้เลยว่า คนที่นั่งใช้คอมพิวเตอร์ฝั่งตรงข้ามของเขาคือลีจุน ชายปริศนาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ตั้งแต่แรก

จิวาน : ยัยเนี่ยเหอ (หัวเราะ) สำสอนไม่เลือกหน้าเลย ภายนอกปั้นทำเป็นลูกผู้ดีมีสกุล แต่ข้างในนะ อีตัวยังงอย่างนั้นเลย เขาถือกั๊นว่าหลอนเอาผู้ชายมาหมดทั้งโรงเรียนแล้วเสียตายฉันไม่เคยได้ฟันสั๊กที ได้ข่าวว่าบ้านเธอรวยจัด แถมเรียนเก่งด้วยนะ เสียอย่างเดียรร้านชิบหาย

ลีจุนนั่งฟังสิ่งที่จิวานพูดด้วยสีหน้าเจ็บใจก่อนจะหักแผ่นซีดีบนมือแล้วหยิบเอาชิ้นที่คมขึ้นมา เดินตรงไปที่จิวาน

จิวาน : แดซูฉันจำไม่ได้แล้ว เรื่องมันเก่าตั้งแต่ปีมะโว้ แต่อีนี่มันอย่างว่าแหละ...

ลีจุนเอาแผ่นซีดีที่แตกคมกระหน่ำแทงเข้าไปที่คอของจิวาน

โอแดซู : นี่จิวานเกิดอะไรขึ้น จิวาน !!

ลีจุนหยิบหูฟังมาใส่แทนจิวาน

ลีจุน : โอแดซู โอแดซู น้องสาวฉันไม่ได้ร้าน แกต้องยอมรับเรื่องนี้ แกถอดเครื่องดักฟัง ฉันเลยต้องมาด้วยตัวเอง มาแอบเงี่ยหูฟัง การที่จิวานตายก็เพราะแก (พูดก่อนจะหยิบหูฟังออกจากหัวแล้วโยนทิ้งไว้ข้างศพจิวาน

โอแดซู : ไ้ชาติชั่ว กูจะฆ่ามึง

โอแดซูขับรถออกมาจากโรงเรียน ร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่งตลอดทาง ภาพตัดไปที่ลีจุนที่กำลังนอนทำโยคะอยู่ในห้องพักพร้อมกับร้องไห้

## ฉาก 23

ณ.คลินิกทำฟัน

พนักงาน : ยังไม่เปิดบริการค่ะ อีกครึ่งชั่วโมงมาใหม่ค่ะ

โอแดซู : คนเลี่ยมฟันทอง 6 ซี่แนะนำให้ผมมาที่นี่

โอแดซูยื่นกระดาษแผ่นสีขาวที่เขาได้รับมาจากเจ้าของคุณตอนที่โดนถอนฟันให้กับพนักงานหญิง

ภาพตัดไปที่พนักงานหญิงโดนมัดอยู่ส่วนโอแดซูใช้โทรศัพท์ของทางคลินิกโทรหาเจ้าของคุณผ่านเบอร์ที่ให้ไว้ในประวัติคนไข้

โอแดซู : คุณปาร์กหรือ ?

## ฉาก 24

โอแดซู คุณปาร์ก และมีโตะนั่งคุยกันอยู่ภายในห้องซังใหม่ของคุกเอกชนของคุณปาร์ก

คุณปาร์ก : ฉันต้องย้ายที่อยู่ก็เพราะนาย เพื่อรำลึกความหลัง เพื่อรำลึกความหลัง ฉันติดทีวีเครื่องใหม่ แกชอบไหมล่ะ มีหลายช่องนะจะบอกให้ นักโทษบางคนก็ชอบอยู่ที่นี้

มิโตะ : คุณอยู่ในห้องนี้ 15 ปีเชียวหรือ (มิโตะพูดขึ้นมาด้วยความสงสัยพรางมองไปรอบ ๆ ห้อง)

โอแดซู : พออยู่ไป 11 ปีมันก็เหมือนบ้านแล้ว (พูดก่อนยื่นเงินให้คุณปาร์ก)

คุณปาร์ก : ไม่เอา่น่า ฉันไม่ได้ต้องการเงิน ศัตรูของศัตรูก็คือมิตร

โอแดซูยื่นแหวนคืนให้คุณปาร์ก

มิโตะ : เราโยนมือทิ้งน้ำเพราะมันเน่าแล้ว

คุณปาร์ก : ที่รักฉันคิดถึงแก ไอ้ชาติชั่วแกจะต้องชดใช้

มิโตะ : คุณพาฉันมาที่นี่ทำไม

โอแดซูเดินปิดตาออกมาจากคุกเอกชนพร้อมคุณปาร์กและลูกน้อง

โอแดซู : ถ้าฉันไม่กลับมาหลังวันที่ 5 กรกฎาคมก็ปล่อยเธอซะ ตอนที่ถูกขังฉันจำได้ว่ามีคนมาเยี่ยม คน ๆ นั้นทำอะไร

คุณปาร์ก : 3 ครั้งใช้ไหม ฉันใส่ยาสะกดจิตในน้ำดื่มของแก

โอแดซู : โซเดียมบาร์บิทูเรตใช้ไหม คนดูโทรทัศน์มักครอบรู้

## ฉาก 25

โอแดซูเดินเข้าไปในร้านตัดผมและยืนในปลิวแผ่นหนึ่งให้เจ้าของร้านก่อนภาพจะตัดมาที่โอแดซูนั่งใส่หมวกคลุมผมคุยกับเจ้าของร้านอย่างสนิทสนม

เจ้าของร้าน : ไร้สาระน่า ต่อให้เป็นโรงเรียนคาธอลิก เธอก็คงไม่ตายเพราะชาวเม้าหอรอก มันคงจะมีเหตุผลอื่น เธออาจจะท้องละมั้ง ฉันไม่คิดว่าซูอาเป็นคนอย่างนั้นนะ เธอเป็นเด็กดี ฉันรู้ว่าเธอไม่ใจง่ายกับใครหอรอก แต่เธอก็ออกไปกับผู้ชายนะ หลังจากนั้น ใครเป็นผู้ชายคนนั้น ฉันไม่รู้หอรอก (หัวเราะ)

พูดเสร็จเธอหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดไปที่เบอร์ ๆ หนึ่ง

เจ้าของร้าน : ซุนซิม รู้จักลีซูอาใช่ไหม...แฟนหล่อนเป็นใครนะ...ไม่รู้หอรอ...อีนังบ้า แก่ไม่รู้อะไรสักอย่าง แก่ไม่เคยสนใจเพื่อนเลยสักนิด หุบปากไปเลย งั้นใครรู้บ้าง...ใครนะ จูฮวานหอรอ...อะไร...ใช่ ฉันรู้จักเขา แต่เขาจะรู้ได้ไง หอรอ จริงหอรอ โอเค แค่นี้แหละเดี๋ยวฉันโทรไปใหม่ (กดวางสายแล้วหันไปพูดกับโอแดซู) ซุนซิมบอกว่าได้ข่าวมาจากจูฮวาน ซึ่งคุณเองก็น่าจะรู้ดีที่สุด

ขณะที่เจ้าของร้านคุยโทรศัพท์ โอแดซูเอาแต่นั่งมองหัวเขาของเธอ กอเธอวางสายและพูดกับเขาเสร็จก็มีลูกค้าหญิงเปิดประตูเข้ามา โอแดซูมองไปที่หัวเขาของหญิงสาวคนนั้นแล้วนึกย้อนไปถึงอดีต

## ฉาก 26

ภาพในอดีตวนเข้ามาในหัวของโอแดซู ภาพหญิงสาววัยรุ่นหน้าตาสดใสคนหนึ่งกำลังปั่นจักรยานวนรอบสนามฟุตบอลอยู่ในโรงเรียน อีกด้านหนึ่งของสนามมีเด็กผู้ชายคนหนึ่งกำลังปั่นราวเหล็กอยู่ เขาเอาขาเกี่ยวที่ราวแล้วห้อยหัวลงมาพร้อมสูบบุหรี่ ที่เสื้อของเขาปักคำว่า “โอแดซู” ก่อนที่แม่ชีจะเดินมาหาเขา

แม่ชี : ดับบุหรี่

โอแดซู : ผมจะย้ายไปกรุงโซลวันนี้แล้ว ไปไกล ๆ เลยอาจารย์คิม

แม่ชี : ไอ้เด็กเกเร (พูดพร้อมเอาหนังสือตบที่หน้าโอแดซู)

แม่ชีเดินจากไปสวนกับเด็กสาวที่เดินลากจักรยานมาจอดไว้ด้านข้างราวเหล็กที่โอแดซูห้อยอยู่ ห่อนจะเดินไปนั่งอ่านหนังสือบนม้านั่ง โอแดซูลงจากราวเหล็ก ทิ้งบุหรี่แล้วพยายามแสดงความแข็งแรงของเขาให้เธอดูเพื่อเรียกร้องความสนใจ

ลีซูอา : เธอคือโอแดซูใช่ไหม

หญิงสาวถามโอแดชูด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

โอแดชู : เธอก็คือคุณ...

แดชูเดินมานั่งข้าง ๆ ซูอา ก่อนที่เธอจะปิดเศษใบไม้บนหัวแดชูออก

ลีซูอา : ได้ข่าวว่าสาว ๆ กรีดเธอน่าดู

โอแดชู : จะไปเชื่ออะไรข่าวลือล่ะ (หัวเราะ)

ลีซูอา : ได้ยินว่าเธอเป็นคนตลก เล่าให้ฟังบ้างสิ

โอแดชู : มีสาว ๆ มากี่คนนี่มันน่ารำคาญซะมัด (หยิบบุหรี่ยื่นมาสูบใหม่ก่อนยื่นให้ซูอาแต่เธอปฏิเสธ เขาหยับตัวเข้าไปใกล้ซูอา) มีพ่อลูกคนหนึ่ง ไปอาบน้ำห้องน้ำสาธารณะแล้ว...

ลีซูอา : แล้วเจอกันนะ (ลุกเดินจากไป)

## ฉาก 27

โอแดชูในวัยปัจจุบันเดินสำรวจภายในโรงเรียนเพื่อรำลึกถึงความทรงจำในอดีตก่อนภาพจะตัดมาที่เขาในวัยเด็ก เดินอยู่ในห้องเรียนแล้วหันไปเห็นวัยรุ่นคนอื่นวิ่งอยู่ด้านนอกอาคาร เขามองตามก่อนจะวิ่งตามชายวัยรุ่นคนนั้นไป

โอแดชูวัยเด็กมาหยุดอยู่ที่หน้าต่างบานหนึ่งที่มีรอยแตกเป็นรูอยู่ 1 รู มองผ่านรูนั้นเข้าไปเห็นลีซูอา กับพี่ชายของเขา ลีอูจิน วิ่งเล่นไปมาถ่ายรูปกัน 2 คน

ลีอูจิน : เร็วเข้ามานี่ (ลากแขนอามานั่งที่โต๊ะ)

ลีซูอา : ก็ได้ ๆ พอใจรึยัง

ลีอูจิน : ดึงกระโปรงขึ้นหน่อย

ลีซูอา : ไม่เอา่น่า

ลีอูจิน : ดึงขึ้น

ลีซูอา : ไม่เอา

ลีอูจินยังคงถ่ายรูปซูอาต่อไปเรื่อย ๆ ซูอายิ้มให้เขาและกลิ้งก่อนที่ลูจินจะค่อย ๆ วางกล้องลงแล้วมองหน้าซูอา

ลีซูอา : อะไรเหรอ ?

ลีอูจินวางกล้องลงแล้วค่อย ๆ เอามือมาจับบนใบหน้าที่ของซูอา

ลีซูอา : จี๊ดจ๊านะ (หัวเราะ)

ลีอูจินค่อย ๆ ก้มลงไปถอดกางเกงในของซูอาออกช้า ๆ ก่อนซูอาจะแย่งไปจากมือเขา

ลีซูอา : เอามานี่นะ

ลีอูจินค่อย ๆ จะเปิดกระโปรงของซูอาขึ้นไป ซูอาขัดขึ้น

ลีซุอา : พี่จะทำอะไรนะ

ลีอูจิ้น : แค่ขอคุณคนเดียวเอง

ลีซุอา : จะทำอะไร

ลีอูจิ้น : ขอคุณหน่อย

ลีซุอา : หยุคนะ

ลีอูจิ้นค่อย ๆ เลื่อนมือขึ้นมาปลดกระดุมเสื้อซุอา

ลีซุอา : ไปให้พ้นเลย (หัวเราะแล้วผลักหัวอูจิ้น)

ลีอูจิ้นยังคงค่อย ๆ ปลดกระดุมเสื้อของซุอา ก่อนที่เธอจะช่วยเขาปลดและค่อย ๆ ถอดเสื้อในของเธอออกด้วยตนเอง อูจิ้นค่อย ๆ เอาหน้าซบไปที่อกของซุอา ก่อนจะเปิดเสื้อออกเผยให้เห็นหน้าอกของซุอา เขาค่อย ๆ เอาปากประกบไปที่หัวนมของซุอาอย่างช้า ๆ

ซุอาค่อย ๆ หยิบกระຈกขึ้นมาส่งไปที่ภาพของริมฝีปากพี่ชายของเธอที่กำลังจูบไล้และดูดต๋ากับหน้าอกของเธอ ก่อนกระຈกจะสะท้อนให้เห็นดวงตาข้างหนึ่งของโอแดซูที่แอบมองทั้งคู่ผ่านรอยแตกที่หน้าต่าง

## ฉาก 28

จูฮวานและโอแดซูในอดีตเดินช่วยกันยกของจากบ้านโอแดซูขึ้นรถเพื่อเตรียมไปโซล

โอแดซู : เป็นซุอาจริง ๆ เหรอ แน่ใจรีเปล่า ฉันไม่รู้จักชื่อเธอ ฉันรู้แค่เธออยู่ในห้องแกและ  
ซีจ็กรยานสีแดง

จูฮวาน : โชคดีนะ ถ้าไปโซลฉันจะไปหาแก (เดินจากไป)

โอแดซู : แกจะไปไหน

จูฮวาน : ไปเกี่ยวกับซุนซิม

โอแดซู : ถ้าแกพูดมาฉันจะยิงปากแก

## ฉาก 29

มิโดและโอแดซูนั่งคุยกันภายในห้องซังของคูกเอกซนที่เก่าที่โอแดซุนำมิโดะมาฝากไว้

มิโดะ : ไม่มีทาง คุณถูกซัง 15 ปีเพราะแค่พูดเรื่องพวกนี้เหรอ เป็นเรื่องใหญ่อะไรนักหนา

โอแดซู : ไม่ว่าจะเป็นมืดทราญหรือก้อนหิน มันก็จมน้ำเหมือนกัน นี่คือนี่ที่ลีอูจิ้นเชื่อ

มิโดะ : ถ้างั้น วันที่ 5 กรกฎาคมหมายถึงอะไร

โอแดซู : มันคือวันที่...ลีซุอาตาย



มิโตะ : ตอนนี้มันจบไปแล้ว แทนที่จะแก้แค้น คุณอยากค้นหาสาเหตุใช่ไหม เราจะหนีไปที่ที่  
อุจิมตามหาไม่เจอใช่ไหม

โอแดชู : ผมจะให้จบแบบนี้ไม่ได้ การแก้แค้นเป็นส่วนหนึ่งของผมไปแล้ว (ลุกขึ้นเดินไปเก็บ  
ของ)

มิโตะ : คุณไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาอยู่ที่ไหน

มิโตะ : คุณจะให้ฉันอวยพรคุณว่ายังไงดีคะ (กอดโอแดชูพร้อมกับร้องไห้)

โอแดชู : พระผู้เป็นเจ้า...ได้โปรดให้ลูกได้พบกับเขาในคราวหน้า (พูดพร้อมกอดมิโตะด้วยสี  
หน้าอึมเศร้า)

มิโตะ : โปรดบันดาลให้อุจิมคุกเข่าให้กับแดชูและดลบันดาลให้เขาขออภัยโทษ

### ฉาก 30

โอแดชูเดินเข้าไปในโรงแรมที่เป็นที่พักของลือจิน

โอแดชู : (ฉากเช่นเนื้อทรายหลุดพ้นจากนายพราน ฉากเช่นวิหคหลุดพ้นจากบ่วงแร้ว จง  
ปล่อยตัวเองเป็นอิสระ คัมภีร์จามอน 6 บทที่ 4...จามอนหมายถึงความจริง และเอ  
เวอร์กรีนบอกว่าเขาอยู่ในหอคอย ฉะนั้นเลข 6 และ 4 ต้องเป็นชั้นของตึก ชั้น 6  
ชั้น 4...หรือชั้น 64)

โอแดชูอยู่ในลิฟต์เขามองไปที่ปุ่มกด โรงแรมนี้มีเพียง 25 ชั้นและเครื่องหมาย P ที่หมายถึง  
เพนท์เฮาส์ เขากดไปที่ตัว P ก่อนลิฟต์จะแจ้งเตือนให้กดรหัสผ่าน โอแดชูกดผิด เขาลองอีกครั้ง เขากด  
รหัสผ่านผิดเป็นครั้งที่ 2 โอแดชูยืนคิดอยู่ในลิฟต์ก่อนลือจินและเลขาจะเดินเข้ามาในลิฟต์และกด  
รหัสผ่าน “0604”

### ฉาก 31

โอแดชู ลือจิน และเลขาเย็นอยู่ในลิฟต์ เลขาเย็นห่อกระดาษหนังสือพิมพ์ให้อุจิม เขาเปิดมัน  
ออกพบว่าด้านในเป็นปืนก่อนจะห่อกลับเข้าไปใหม่แล้วยัดใส่กระเป๋าเสื้อ

โอแดชู : แกนอนกับน้องสาวตัวเอง

ลือจิน : ขึ้นไปคุยกันข้างบน

ลิฟต์เปิดออก ทั้ง 3 คนเดินออกมาจากลิฟต์ก่อนที่ลือจินจะตะโกน

ลือจิน : เก็บมันซะ !!!

ลูกน้อง 2 คนของลือจินพุ่งเข้ามาหาโอแดชู แต่เขาจัดการได้ทั้งคู่ก่อนจะวิ่งเขาไปหาเลขา

เลขา : ไม่ต้องรุนแรงก็ได้

ภาพตัดไปที่เลขากำลังจัดการเรียงศพของลูกน้อง 2 คนที่เพิ่งตายไป ส่วนอุจลินที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จก็เดินออกมาจากห้องน้ำไปแต่งตัว

ลือจิ้น : สบายจริง ๆ ฉันรู้สึกสดชื่น

โอแดชู : ฉันเป็นคนเริ่มข่าวลือ เป็นเหตุให้น้องสาวแกตาย

ลือจิ้น : มองกระจกแล้วทำให้ฉันนึกถึงวันนั้น จริงไหม (มองแดชูผ่านกระจกแต่งตัวบานใหญ่)

โอแดชู : แกลบความทรงจำฉันและให้ฉันค้นหาความจริงเอง มันไม่แฟร์...ฉันชนะแล้ว แกก็ตายตามสัญญาสิ

ลือจิ้น : แกคิดว่าแกลืมวันนั้นเพราะถูกสะกดจิตอย่างนั้นหรือ แน่ใจหรือ รู้เหตุผลไหมว่าทำไมแกถึงจำไม่ได้ ฉันจะบอกแกให้ แกแค่ลืมไปเฉย ๆ มันทุเรศเกินไปไหม แต่มันคือความจริง แกแค่ลืม ทำไมหรือ ? เพราะมันไม่ใช่เรื่องของแก ข่าวของแกลามไปเหมือนไฟลามทุ่ง เรื่องซุบซิบต้องกลายเป็นข่าวลือไปทั่ว น้องสาวฉันเริ่มอยู่ในวังวันนั้นและเริ่มเชื่อเป็นจริงเป็นจัง ทำให้ประจำเดือนเธอขาด ท้องเธอก็เริ่มบวมพอง ตลกใช่ไหมหละ คิดไหมว่าผู้หญิงจะรู้สึกอย่างไรที่อึดอัดท้องลูกและหลานในเวลาเดียวกัน เข้าใจหรือยัง ลีนแกทำให้น้องสาวฉันท้อง ไม่ใช่ไอ้จ๋อนของฉัน ลือจิ้น แต่มันคือลีนของโอแดชู

โอแดชู : เพราะอย่างนี้แกถึงฆ่าน้องสาวตัวเอง แกคิดใหม่ผู้ชายรู้สึกอย่างไรที่ทำให้เกิดลูกและหลานตัวเอง แกอาจจะกลัว กลัวว่าทุกคนจะรู้เมื่อเด็กคลอด แกเพิ่งรู้ว่าเธอคิดไปเองตอนที่แกฆ่าเธอแล้ว การที่แกเกลียดฉัน ก็เป็นที่เข้าใจได้

ลือจิ้นมองแดชูที่กำลังพูดอยู่แล้วขำออกมา

โอแดชู : คนลือกันว่าลือจิ้นตายเพียงลำพังที่เขื่อน แล้วใครเป็นคนถ่ายรูปนี้ ? แล้ววันที่ 5 กรกฎาคมละ

ลือจิ้น : นี่ ไม่สนุกเอาซะเลย ฉันจะพูดเรื่องที่ค้างอยู่ให้จบนะ ฟังดี ๆ นะ เรื่องของฉันสนุกกว่าเยอะ เคยได้ยินเรื่องการปฏิบัติตามคำสั่งหลังสะกดจิตไหม คนสะกดสั่งอะไรบางอย่างไว้ให้คุณถูกสะกดปฏิบัติหลังจากที่ได้สติ ยังคิดไม่ออกอีกหรือ “พาคณแปดหน้ามาที่บ้าน” “แกเป็นใคร”

ลือจิ้น : เราสะกดจิตแกทั้งสองคน โชคดีมากที่แกทั้งสองคนเปิดรับการถูกสะกดจิตเป็นอย่างดีเมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ สนุกไหมละ คำพูดคำเดียวทำให้คนท้องได้ คำพูดคำเดียวก็ทำให้คนรักกันได้

ลือจิ้น : ไม่สำคัญว่าแกสองคนเปิดรับการสะกดจิตดีแค่ไหนหรือคุณยุสะกดจิตได้เก่งแค่ไหน การทำให้คนรักกันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ แกรู้ไหมว่าเราทำอย่างไร ?

ลือจิ้น : คำสั่งแรกคือให้แกไปที่ภัตตาคารนั่นทันทีที่แกหลุดออกมา ต่อไปคือมีปฏิกิริยาต่อเสียงเรียกข้าวของมือถือ เมื่อแกได้ยินเสียง แกจะพูดอะไรบางอย่าง “แกเป็นใคร” แล้วมิโตะก็จะตอบสนองต่อผู้ชายที่พูดคำนี้ เมื่อเธอวางมือของเธอบนมือของแก ปฏิกิริยาของแกก็จะหลับ

ลือจิ้น : ความผิดมหันต์ของแกไม่ใช่การหาคำตอบไม่ได้ ถ้าแกถามคำถามไม่ถูกต้อง แกก็จะไม่ได้คำตอบ มันไม่ใช่ “ทำไมอูจิ้นถึงซังฉันไว้” มันคือ “ทำไมถึงปล่อยฉัน” อีกครั้งนึงนะ “ทำไมลือจิ้นถึงปล่อยโอแดชูหลังจากซังไว้ 15 ปี”

ลือจิ้นเดินออกมาจากห้องแต่งตัวด้วยชุดสูท ก่อนซีเลเซอร์ไปทั่วห้องและมาหยุดอยู่ที่กล่องปริศนาสีม่วงเหมือนที่โอแดชูเจอที่โรงแรม ลือจิ้นหัวเราะละยังคงเล็งเลเซอร์ไปที่กล่องปริศนาเหมือนต้องการให้โอแดชูเดินไปเปิด

โอแดชูเดินไปที่กล่องปริศนานั้นก่อนจะเปิดมันออก ด้านในคือหนังสือรูปของครอบครัวเขา เขาเปิดดูตั้งแต่หน้าแรกที่เป็นภาพเขาและภรรยา นั่งอุ้มลูกสาวของเขา รูปต่อมาคือรูปภรรยาของเขา อุ้มลูกสาวเดินเล่น รูปต่อ ๆ ไปคือรูปลูกสาวของเขาในวัยต่าง ๆ เขาเริ่มเปิดไล่ดูเร็วขึ้นจนสุดท้ายเขาได้พบความจริงว่า ลูกสาวของเขาก็ไม่ได้พบกันมา 15 ปี ที่แท้คือ มิโตะหญิงสาวที่เขารักและมีอะไรด้วย โอแดชูอึ้งกับสิ่งที่เห็น ของมองไปที่ข้อความตรงมุมหนังสือหน้าสุดท้าย “หัวเราะแล้วโลกจะหัวเราะไปกับเรา...ร้องให้คุณก็ร้องไปคนเดียวสิ”

## ฉาก 32

มิโตะที่นั่งรอโอแดชูอยู่ในห้อง เธอหยิบปีกนางฟ้าของเล่นเหมือนกับของขวัญที่แดชูจะเอาไปให้ลูกเมื่อ 15 ปีก่อนมาสวมก่อนเธอจะหันไปที่หน้าประตู คุณปาร์กเจ้าของคุกเดินถือถุงกระดาษใบหนึ่งไว้บนมือก่อนยิ้มกว้างให้เธอ

ภาพตัดไปที่เพนท์เฮาส์ของอูจิ้น ตอนนี้โอแดชูไม่สามารถควบคุมสติของตัวเองได้แล้ว เขาคว้างกรรไกรแล้ววิ่งอย่างบ้าคลั่งพุ่งตรงไปหาอูจิ้นก่อนจะโดนเลขาของอูจิ้นยกพุ่มไปที่กระจกครั้งแล้วครั้งเล่า หลังจากต่อสู้กันได้สักพัก ขณะที่แดชูและเลขาของอูจิ้นกำลังสู้กันอยู่ อูจิ้นเดินเข้ามาแล้วยิ่งเข้าไปที่หัวของเลขา

แดชูลุกขึ้นยืน

โอแดชู : มิโตะไม่รู้เรื่องนี้ใช่ไหม

ลือจิ้น : ทำไมแกซ่อนเธอไว้ที่นั่น แกคิดว่าเขาเกลียดฉันที่ฉันตัดมือเขานั่นหรือ แกไม่คิดว่า

นั่นเป็นกับดักเธอ สมองแกมีแค่นี้แกจะปกป้องผู้หญิงแก่ได้ไง ฉันแอบเลี้ยงดูมิโตะ มาตั้งแต่เธอสามขวบ ทำไมแกโง่งนกละ มือปาร์กนะเธอ ไอ้โง่เอ๊ย แกเห็นคุกกี้ใหม่ ของเขาไหม ฉันต้องซื้อตักนั้นชดเชยค่ามือเขา ฉันนี่แหละ !!!

ภาพตัดมาที่ภายในห้องซังของมิโตะ จู่ ๆ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เขาครีบสายแล้วยื่นให้มิโตะ

มิโตะ : แดซู ตรงหน้าฉันมีปล่องอยู่ใบนึง เป็นกล่องสีม่วงเหมือนกัน เขาบอกให้ฉันเปิดมัน

โอแดซู : อย่าเปิดนะ !!! อย่ามิโตะ อย่าเปิด ไม่ว่าจะยังไงอย่าเปิดนะ ถ้าเธอเปิดมันจะมีเรื่องร้าย เกิดขึ้น

มิโตะ : ซังในมืออะไร คุณรู้ใช่ไหม

โอแดซู : มิโตะที่รัก รอฉันสักนิดนะ ฉันจะไปที่นั่น ฉันจะไปที่นั่นโดยเร็ว

มิโตะ : มาตอนนี้เลยไม่ได้เหรอ (พูดพร้อมร้องไห้) ฉันกลัว

โอแดซู : ที่รักรอหน่อยนะ

มิโตะ : ค่ะ

โอแดซู : ดีมาก ๆ เด็กดี ฉันจะรีบโทรกลับไปนะ ตกลงนะ

### ฉาก 33

ภายในเพนท์เฮาส์ของอุจิน แดซูวางโทรศัพท์ลง แล้วคุกเข่าต่อหน้าอุจิน

โอแดซู : ขออภัยได้โปรดอย่าบอกมิโตะ เธอทำอะไรผิด แกก็รู้ทั้งหมดเป็นความผิดฉันคนเดียว...ฉันทำ !!! ฉันทำบาปชั่วช้าสามานย์กับน้องสาวแกและฉันทำบาปกับแกด้วย ได้โปรดละเว่นมิโตะไว้ด้วย ถ้าบังเอิญ มิโตะรู้ความจริงเรื่องนี้เข้า แกไอ้สารเลว !!! กูจะแยกร่างมึงเป็นชิ้น ๆ !!! และจะไม่มีใครพบศพมึงเลยสักที !!! ทำไมเธอ ? เพราะกูจะเอาศพมึงมาเคี้ยวกินให้หมด !!! (ตะโกนอย่างบ้าคลั่งก่อนจะรีบคลานมากอดขาอุจิน) อุจิน ฉันผิดไปแล้ว ได้โปรดอย่าถือสาคำพูดฉัน นะครับเจ้านาย อุจิน อุจิน เราเป็นเอเวอ์กรีนโอล์ดบอยส์จำได้ไหม “ด้วยพลังแห่งสนสีเขียว โรงเรียนซังนุกยิ่งใหญ่” (แดซูร้องเพลงประจำโรงเรียนพร้อมกับร้องไห้ออกมา) ฉันจะทำทุกอย่างที่แกต้องการ ฉันจะทำทุกอย่างฉันขออภัย อุจิน แกอยากให้ฉันเป็นหมา ฉันจะเป็น ฉันจะเป็นหมาของอุจินตั้งแต่ตอนนี้เลย !!! ฉันเป็นหมาของท่านแล้ว !!!

โอแดซูคลานไปรอบ ๆ พร้อมทำเสียงหมาเห่า

โอแดซู : ดุสิตันกำลังแกว่งหาง (หันกันแล้วสะบัดไปมาให้อุจินดู) ฉันเป็นหมา ฉันเฝ้าบ้านเก่ง ฉันเป็นหมารับใช้ท่าน

โอแดซูร้องไห้เหมือนคนหมดอาลัยตายอยาก เคঁาก้มหน้าลงไปกอดขาอุจิ้นแล้วเสีรองเท้า อุจิ้นที่ยืนอยู่มองแดซูแล้วขำอย่างสะใจ

แดซูละล้นจากที่เสีรองเท้าอุจิ้น คลานไปหยิบกรรไกรแล้วชูขึ้นมา เขาดึงล้นของตัวเองออกมา ก่อนจะใช้กรรไกรตัดล้นของตัวเองทิ้ง เขาร้องล้นด้วยความเจ็บปวด แล้วค่อย ๆ คลานกลับไปหาอุจิ้น แดซูหยิบโทรที่วางอยู่ขึ้นมา ยัดใส่มืออุจิ้นก่อนจะขึ้นไปโทรศัพท์ที่โทรศัพท์นั้น

อุจิ้นก้มตัวลงมาลูบหัวแดซู แล้วยัดผ้าเช็ดหน้าเข้าไปในปากแดซู ก่อนจะหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาแนบหู

ลือจิ้น : กล่องนั่น...ทิ้งมันไว้อย่างนั้น

เขาพูดแล้ววางสายไปก่อนเข้าไปกระซิบข้าง ๆ หูแดซู

ลือจิ้น : ตอนนี้ ฉันมีชีวิตอยู่จะสนุกตรงไหน

อุจิ้นลุกขึ้น ทั้งริโมทที่เขาเคยบอกแดซูว่าเป็นริโมทเอาเพื่อปิดการทำงานของหัวใจเทียมของเขาไว้หน้าแดซู อุจิ้นเดินตรงไปที่ลิฟต์ แดซูรีบคว้าริโมทนั้นมากด แต่มันกลับเป็นปากกาเลเซอร์ธรรมดา อุจิ้นที่ยืนอยู่หน้าลิฟต์หัวเราะเบา ๆ

“แดซู ฉันเจ็บจริง ๆ นะ แต่ฉันจะทน คุณรู้เรื่องนี้ดี” เสียงตอนที่มิโตะกับแดซูมีอะไรกันดั่งขึ้นมาภายในเพนท์เฮาส์ของอุจิ้น เขาบันทึกทุกอย่างเก็บเอาไว้

“อ๊าส์ อ๊าส์ อ๊าส์” เสียงของทั้งคู่ยังคงดังจากเครื่องเล่นเทปไปเรื่อย ๆ

แดซูร้องล้นพลาทงทุบไปที่พื้น อุจิ้นมองภาพที่ตัวเองเห็นด้วยสีหน้าเอือมระอา ก่อนจะเดินเข้าไปในลิฟต์

ลือจิ้น : ฉันกับน้องฉันรักกันแม้รู้ว่ามันไม่ถูกต้อง...แกสองคนทำเหมือนฉันได้ไหม (พูดพลาทงหัวเราะเบา ๆ)

### ฉาก 34

ลือจิ้นยืนอยู่ในลิฟต์ด้วยสีหน้าเหมือนทั้งโลกไม่เหลือความสุขแล้ว เขานึกย้อนไปถึงวันที่ซูอาน้องสาวของเขาฆ่าตัวตาย เขายืนอยู่ริมเขื่อน ท่าทางหวาดกลัวแล้วร้องไห้พุ่มพวย เขาจับมือซูอานไว้ไม่ให้ตกลงไป

ลือจิ้น : อุจิ้น ฉันรู้ว่าเธอกลัว ถ้าฉันก็ปล่อยมือฉันสิ จำฉันเอาไว้นะ ฉันไม่เสียใจนะ เธอละ ซูอานเอือมมืออีกข้างไปหยิบกล้องที่คล้องอยู่ที่คอของอุจิ้นที่ยืนร้องไห้จับมือเธอไว้มาถ่ายภาพใบหน้าของตัวเองเก็บไว้ก่อนจะสลัดมือออกจากมืออุจิ้นและตกลงไปได้เขื่อน

เปรี้ยว !!! เสียงลั่นไกปืนดังขึ้น ประตูลิฟต์เปิดออก เผยให้เห็นอุจินยงหัวตัวเองใน ลิฟต์เสียชีวิต

### ฉาก 35

ณ. ตึ้นเขาแห่งหนึ่งในช่วงที่หิมะตกหนัก โอแดชูนั่งคุยอยู่กับหญิงปริศนาที่เป็นนักสะกดจิต คนเดิม

โอแดชู : (การผจญภัยของผมได้เดินทางมาถึงเวลานี้ ขอขอบคุณที่รับฟังเรื่องราวเลวร้ายมาถึง ตอนจบ ส่งจดหมายมา...แทนที่จะบอกคุณด้วยคำพูดต่อหน้าต่อตา ผมเชื่อว่า คุณจะเข้าใจ เหตุผลก็คือผมไม่มีสิน)

นักสะกดจิต : พูดตรง ๆ ฉันไม่มีเหตุผลที่จะช่วยคุณ แต่ก็มียางหนึ่ง ฉันประทับใจกับ ประโยคสุดท้าย “แม้ว่าผมชั่วช้ายิ่งกว่าเดรัจฉาน ผมไม่มีสิทธิ์ที่จะมีชีวิตอยู่ หรือใจ” การสะกดจิตอาจผิดพลาดและบิดเบือนความจำคุณ คุณยังจะทำไหม แดชูพยักหน้าตกลง นักสะกดจิตเดินเข้าไปหาแดชู เธอโอบเขาแล้วเอาหน้าเข้าไปใกล้ ๆ

นักสะกดจิต : ถ้าคุณพร้อมแล้วก็ฟังสิ่งที่ฉันมี (เธอชี้ไปที่ต้นไม้ด้านหน้า) ต้นไม้จะค่อย ๆ กลายเป็นเสาคอนกรีต ตอนนี้คุณอยู่ในเพนท์เฮาส์ของอุจิน มันเป็นคืนที่หุดหู่ ภาพธรรมชาติโดยรอบค่อย ๆ กลายเป็นภาพภายในเพนท์เฮาส์ของอุจิน

นักสะกดจิต : เสียงฝีเท้าของคุณตรงไปที่หน้าต่างกังวานไปทั้งห้อง

โอแดชูในภาพความคิดทำตามสิ่งที่นักสะกดจิตพูดทุกอย่าง

นักสะกดจิต : เมื่อฉันสิ้นกระดิ่ง คุณจะแยกร่างเป็น 2 คน “กริ่ง ๆ” (เสียงกระดิ่งดังขึ้น โอแดชูในภาพความคิดแยกเป็น 2 คนเหมือนเงาสะท้อนในกระจก) คนที่ไม่รู้ ความลับคือโอแดชู คนที่รู้ความลับคือมอนสเตอร์ เมื่อฉันสิ้นกระดิ่งอีกครั้ง มอนสเตอร์จะหมุนตัวกลับแล้วเริ่มเดิน “กริ่ง ๆ” 1 ก้าวคืออายุเพิ่มขึ้น 1 ปี เมื่อมอนสเตอร์เดินถึงก้าวที่ 70 เขาจะตาย ไม่จำเป็นต้องหวนวิตก มันจะเป็น การตายอย่างสงบ ขอให้คุณโชคดี

### ฉาก 36

แดชูนอนอยู่กลางหิมะที่ตกหนัก เขาตื่นขึ้นมา นั่งสั่นด้วยความหนาว สักพัก มิโตะก็เดินเข้ามาหาเขา

มิโตะ : คุณเป็นอะไรของคุณ ดูคุณสิ (ลูบไปบนใบหน้าของแดชู) เมื่อก็มีใครอยู่ด้วยเธอ

แดชูหันไปมองรอยเท้าด้านหลังของเขามันมาหยุดอยู่ตรงที่เก้าอี้ 2 ตัวที่เขานั่งคุยกับนักสะกดจิตเมื่อสักครู่

มิโตะและแดชูยืนกอดกันท่ามกลางหิมะ

มิโตะ : ฉันรักคุณ แดชู

แดชูยิ้มอย่างมีความสุขทั้งน้ำตา ไม่มีใครรู้ว่าแท้จริงแล้ว เขาสัมเรื่องราวทั้งหมดจริง ๆ หรือไม่

## บทวิเคราะห์

นักศึกษาวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง Oldboy ในแต่ละฉาก ผ่านหลักการของอริสโตเติลซึ่งประกอบไปด้วย โครงเรื่อง ตัวละคร ความคิดหลัก ภาษา เพลง และภาพ

### ฉากที่ 1

#### 1. โครงเรื่อง

ฉากแรกของเรื่องเกิดขึ้นที่สถานีตำรวจ เราได้เห็นโอแดซูในสภาพมีนเมาไม่ได้สติ เขาทะเลาะกับตำรวจทั่วสถานีก่อนที่จูฮวานเพื่อนของเขาจะมาพาตัวเขากลับออกไปจากสถานีตำรวจ

#### 2. ตัวละคร

##### 2.1 โอแดซู

##### 2.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจ

##### 2.3 จูฮวาน

#### 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้ตั้งใจให้ผู้ชมเห็นพฤติกรรมและด้านที่ติดลบของโอแดซูไม่ว่าจะเป็นคำพูดที่หยาบคาย ความเอาแน่เอานอนของอารมณ์ไม่ได้ การกระทำที่ดูไร้สติขาดความคิดไตร่ตรองก่อนจะพูดหรือทำอะไร ไม่มีความเกรงใจคนอื่น ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเพื่อนของตนเองจากคำพูดเช่น

“ผมขอโทษจริง ๆ ครับ...กูปวดเหยี่ยวหะ”

“ชื่อผมโอแดซูแปลว่าเข้ากับคนอื่นได้ดี ผมถึงได้เป็นโอแดซู แต่แม่งอ้ย...ผมเข้ากับใครไม่ได้เลยวันนี้...ปล่อยกุลีไว้ย !”

จากคำพูดในตัวอย่างจะเห็นได้ว่าเขาเอาแน่เอานอนกับอารมณ์ไม่ได้ขณะเมาแต่ในเวลาปกติเขาอาจเป็นคนที่สุดภาพกว่านี้หากวิเคราะห์จากคำพูดของจูฮวานเพื่อนของเขาที่มารับตัวเขากลับ

“ผมจะดูแลไม่ให้เขาเมาอาละวาดอีก ปกติเขาจะพูดจาดีกว่านี้นะครับ”

นอกจากนี้ยังแสดงถึงความไม่ใจเย็นและไม่อดทนกับโอแดซูทั้งที่โอแดซูเมาอาละวาดไปทั่วสถานี ขาดความเด็ดขาด สังเกตได้จากคำพูดวิธีที่เจ้าหน้าที่ปฏิบัติกับโอแดซู

“เลิกยุ่งกับแฟนเขาได้แล้วนะ โอแดซู”

“หุบปากสักทีไว้ย”

เจ้าหน้าที่ได้แต่พูดห้ามในช่วงแรกแต่ไม่จัดการให้โอแดซูอยู่นิ่ง เวลาผ่านไปจนโอแดซูเริ่มอาละวาดอีกครั้งจึงตัดสินใจใส่กุญแจมือโอแดซู



และฉากนี้เราได้เห็นความรักเพื่อน ของจુฮวานสังเกตได้จากคำพูดที่เขาแก้ตัวให้เพื่อนของเขา  
*“ผมจะดูแลไม่ให้เขาเมาอาละวาดอีก ปกติเขาจะพูดจาดีกว่านี้นะครับ”*

#### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้ค่อนข้างเป็นภาษาพูดค่อนข้างไปทางคำหยาบคายเป็นส่วนใหญ่

#### 5. ดนตรี

ฉากนี้ไม่มีการใส่ดนตรีประกอบใด ๆ มีเพียงเสียงของบรรยากาศโดยรอบสถานีตำรวจเท่านั้น  
 เช่น เสียงฝนตก เสียงแตรรถ เป็นต้น

#### 6. ภาพ

6.1 สถานีตำรวจช่วงเวลากลางคืนที่ฝนตก

6.2 เครื่องแต่งกาย

โอแดซู ชุดสูทคล้ายพนักงานออฟฟิศแต่มีสภาพเลอะและยับเยิน

เจ้าหน้าที่ตำรวจ ชุดเจ้าหน้าที่ตำรวจของเกาหลี

จูฮวาน เสื้อโปโลสีเหลืองทอง

6.3 มุมกล้อง ในฉากแรกผู้กำกับตั้งใจให้มุมกล้องเป็นเหมือนสายตาของเจ้าหน้าที่  
 ตำรวจ เสมือนผู้ชมได้เห็นพฤติกรรมของโอแดซูมุมเดียวกับที่เจ้าหน้าที่เห็น เราสังเกตได้จากช่วงที่  
 โอแดซูพูดกับตำรวจ เขาจะหันมาพูดกับกล้อง ทำให้ผู้ชมได้รับความรู้สึกเหมือนกำลังสนทนาโต้ตอบ  
 กับโอแดซูและรับรู้ได้ถึงความหยาบคายและไร้มารยาทของเขา

### ฉากที่ 2

#### 1. โครงเรื่อง

แดซูและจูฮวานยืนคุยโทรศัพท์กับลูกสาวของแดซูในตู้โทรศัพท์สาธารณะก่อนแดซูจะหายตัว  
 ไปขณะที่จูฮวานกำลังคุยกับลูกสาวของแดซู

#### 2. ตัวละคร

2.1 โอแดซู

2.2 จูฮวาน

#### 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้เป็นฉากที่เปิดเรื่องเข้าสู่การโดนลักพาตัวไปขังในคุกเอกชนของโอแดซู เราได้  
 เห็นโอแดซูพูดคุยกับลูกสาวตัวเองอย่างสุภาพ ฟังจากคำพูด น้ำเสียงและสีหน้าของเขา เขาน่าจะเป็น  
 คนที่รักและใส่ใจลูกสาว เขาพูดถึงของขวัญที่เขาเตรียมไว้ให้กับลูกสาวของเขาพร้อมกับบอกอดถุง  
 ของขวัญไว้แน่น

*“ลูกเหรอนีพ่อนะ พ่อมีของขวัญมาฝากลูกด้วยนะ พ่อจะเอากลับไปให้ที่บ้านนะ*

รอฟ่อน้อยนะ เด็กดี ๆ”

นอกจากนี้เรายังได้เห็นจูฮวานเพื่อนของแดซูซึ่งน่าจะรู้จักกับครอบครัวของโอแดซูเป็นอย่างดี สังเกตได้จากคำพูดที่เขาพูดกับลูกสาวและภรรยาของแดซู

“ยูนิฮี นี่ลุงจูฮวานนะ วันนี้วันเกิดของเธอเธอเธอ สุขสันต์วันเกิดนะ พรุ่งนี้ลุงจะฉลองให้เธอนะ ฮัลโหล ๆ จายยูนิ ขอโทษนะ ฉันรู้ว่ามันดีอยู่แล้ว โอแดซูกำลังจะกลับแล้ว ขอโทษนะ...ใช้...เดี๋ยวนะ...แดซูเมียแกจะพูดด้วย แดซู แดซู”

#### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้ค่อนข้างเป็นภาษาพูดที่ปกติ ไม่มีคำหยาบคายเนื่องจากเป็นคำพูดที่โอแดซูและจูฮวานพูดกับลูกสาวของโอแดซู

#### 5. ดนตรี

ในช่วงแรกที่เป็นบทสนทนาในตู้โทรศัพท์ยังไม่มีการใช้เสียงดนตรีประกอบใด ๆ นอกจากเสียงฝนตก ก่อนจะมีเสียงดนตรีประเภทเครื่องสีค่อย ๆ เฟดขึ้นมาช่วงที่โอแดซูหายตัวไปที่ทำให้เกิดบรรยากาศความไม่น่าไว้วางใจ

#### 6. ภาพ

6.1 ตู้โทรศัพท์สาธารณะช่วงเวลากลางคืนที่ฝนตก

6.2 เครื่องแต่งกาย โอแดซูและจูฮวานใส่เสื้อผ้าชุดเดิมจากที่ออกมาจากสถานี

ตำรวจ

6.3 มุมกล้อง เป็นการถ่ายทำภาพแบบ long take ตั้งแต่บรรยากาศภายในตู้โทรศัพท์สาธารณะขณะที่โอแดซูและจูฮวานกำลังคุยโทรศัพท์ กล้องจะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นภาพจากมุมสูงให้เห็นผู้คนที่เดินไปมาภายนอกตู้โทรศัพท์ก่อนที่จะหยุดอยู่ที่ร่มคันสีม่วงที่มีคนยืนถืออยู่และเดินจากไปเผยให้เห็นถุงของขวัญของแดซูวางทิ้งไว้ที่ถนน

สัญญาณที่พบ

ร่มคันสีม่วง โดยสีม่วงสื่อถึงความลึกลับและอำนาจ ทำให้ทราบได้ว่าเจ้าของร่มคันสีม่วงคือผู้อยู่เบื้องหลังการหายตัวไปอย่างลึกลับของโอแดซู

ฉากที่ 3

#### 1. โครงเรื่อง

แดซูโผล่หน้าออกมาจากช่องส่งอาหารด้านล่างของประตูห้องซัง ถ้ามองเจ้าหน้าที่ถึงเหตุผลว่าทำไมเขาถึงถูกจับมาและเขาต้องอยู่ในคุกนี้อีกนานเท่าไร

#### 2. ตัวละคร

2.1 โอแดซู

## 2.2 ผู้คุม

### 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้แสดงให้เห็นถึงความบ้ำคั่งของโอแดซูเมื่อโดนจับขังเป็นเวลา 2 เดือน

“คุณครับ ๆ รอเดี๋ยว กลับมานี่ มาคุยกับผมหน่อย ผมไม่ขอร้องให้คุณปล่อยผม  
 หนีหรอก แค่บอกว่าทำไมถึงจับผมมาก็พอ อย่างน้อยผมก็ควรารู้เหตุผล ผมถูกขังอยู่ที่นี่ 2 เดือนแล้วนะ  
 คุณครับ มานี่เดี๋ยว ที่นั่นมันคือที่ไหน บอกหน่อยสิผมต้องอยู่ไปอีกนานเท่าไร”

“ไอ้ระยำ ไอ้พ่อแม่ไม่สั่งสอน กูเห็นหน้ามึงแล้ว กูหลุดออกไปเมื่อไหร่มึงตายแน่”

“ผมขอโทษ ผมจะไม่ด่าแล้ว บอกผมสิ 1 เดือน 2 เดือน หรือ 3 เดือน”

นอกจากนี้ให้แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ผู้คุมปฏิบัติตัวกับนักโทษอย่างโอแดซู แสดงให้เห็นว่าคุณนี่ ผู้  
 ถูกขังจะต้องใช้ชีวิตแบบโดดเดี่ยวเดียวดายเนื่องจากไม่มีใครให้สนทนาด้วยแม้กระทั่งผู้คุม สังเกตได้  
 จากการที่ผู้คุมไม่ตอบคำถามของโอแดซู ถึงแม้จะโดนแดซูด่าก็ไม่มีการปฏิบัติตอบสนอง

การปฏิบัติต่อนักโทษของผู้คุม ทำเหมือนนักโทษไม่มีความเป็นคนสังเกตได้จากการที่  
 เจ้าหน้าที่เดินมาเปิดช่องส่งอาหารก่อนจะผลักถาดอาหารเข้าไปในช่อง เอาเท้าเหยียบไปที่หัวของแดซู  
 ที่โผล่หน้าออกมาผ่านช่องส่งอาหารก่อนจะถีบหัวแดซูให้กลับเข้าไปในห้อง

### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้ค่อนข้างเป็นภาษาพูดที่ปกติค่อนข้างไปทางหยาบ

### 5. ดนตรี

ไม่มีดนตรีประกอบในฉากนี้

### 6. ภาพ

6.1 สถานที่ หน้าประตูห้องขังของแดซู, ภายในห้องขังของแดซู

6.2 บรรยากาศภายในห้องขังของแดซู เป็นห้องคล้ายห้องนอน มีห้องน้ำในตัวแต่ไม่  
 มีประตูห้องน้ำเป็นเพียงอิฐก่อขึ้นมาระดับเอวเท่านั้น พื้นผนังห้องเป็นลายโทนสีเหลืองทองและแดง  
 บรรยากาศในห้องทึบ ทำให้ไม่สามารถรับรู้ได้ว่าแต่ละช่วงเป็นช่วงเวลาไหน

6.3 เครื่องแต่งกาย โอแดซูใส่ชุดนักโทษของคุกแห่งนี้ เป็นเสื้อแขนยาว กางเกง และ  
 ถุงเท้าสีเทาหม่น

### สัญลักษณ์ที่พบ

ชุดนักโทษสีเทาหม่น สีเทาแสดงออกถึงความหดหู่ สิ้นหวัง และท้อแท้ อาจสื่อถึงสภาพ  
 ภายในจิตใจของนักโทษที่ต้องโดนขังอยู่ในคุก ใช้ชีวิตแบบเดียวดาย หรือในอีกนัยยะหนึ่ง สีเทาคือสีที่  
 เกิดจากการผสมกันของสีดำที่เป็นตัวแทนของความชั่วร้ายและสีขาวที่เป็นตัวแทนของความดี สีเทาจึง  
 อาจหมายถึงความเป็นคนที่มีทั้งด้านชั่วและด้านดี

## ฉากที่ 4

## 1. โครงเรื่อง

โอแดซูใช้ชีวิตต่อไปในคุกเอกชน เขาจะโดนวางยาสลบทุกครั้งเมื่อได้ยินเสียงดนตรีพร้อมกับแก๊สยาสลบที่ปล่อยเข้ามาในห้อง เขามีสมุดไดอารี่และทีวีเป็นสิ่งบันเทิงในชีวิตของเขาที่คุกแห่งนี้ จนวันหนึ่ง เขาพบว่าในช่องตะเกียบที่มากับจานอาหารใส่ตะเกียบมาเกิน 1 แท่ง เขาจึงเก็บตะเกียบแท่งนั้นเอาไว้เจาะกำแพงห้องเพื่อหลบหนีออกจากคุกแห่งนี้ ระหว่างนั้นเขาได้ใช้เข็มจุ่มหมึกสักไว้ที่หลังมือแทนจำนวนปีแต่ละปีที่ผ่านมาพร้อมกับเจาะกำแพงไปเรื่อย ๆ ก่อนเขาจะทำสำเร็จ เขาโดนวางยาสลบอีกครั้งและได้พบกับหญิงสาวปริศนาที่เดินเข้ามาในห้อง และสะกดจิตเขา

โอแดซูตื่นขึ้นกลางทุ่งหญ้ากว้างสีเขียว เขาเป็นอิสระแล้ว

## 2. ตัวละคร

## 2.1 โอแดซู

## 2.2 หญิงปริศน่านักสะกดจิต

## 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้แสดงให้เห็นถึงความเป็นอยู่ภายในคุกของโอแดซู กิจกรรมประจำวันในแต่ละวันของเขา อาหารที่เขาทาน และสภาพจิตใจของเขาภายในคุก

*“หากคุณยืนอย่างไรจุดหมายในตัวโทรศัพท์วันที่ฝนตก และพบชายคนหนึ่งมีริมฝีมวงบดบังใบหน้า ผมแนะนำได้เลยว่า คุณจะได้ใกล้ชิดกับทีวี โทรทัศน์เป็นได้ทั้งนาฬิกาและปฏิทิน มันคือโรงเรียน บ้าน โบสถ์ เพื่อน และคนรัก”*

จากข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเขายังคงมีอารมณ์ขัน ต่างกับช่วงแรก ๆ ที่เขาโดนจับตัวมา แต่เขายังคงมีความแค้นในใจต่อผู้อยู่เบื้องหลังการโดนลักพาตัวของเขา

*“แต่ใครกันที่จับผมมาขัง อาจจะเป็นยูซุงซัม ลีโซยง หรือกังซางซุก ใครก็ตามที่ทำจรรยา รืออีกไม่นานหรอก กูจะแยกร่างมึงเป็นชิ้น ๆ และจะไม่มีใครหาศพมึงเจอเลยสักที เพราะกูจะเอาศพมึงมาเคี้ยวกินให้หมด”*

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

แสดงพื้นหลังของฉากนี้ส่วนใหญ่เป็นเสียงเข็มนาฬิกาเดิน

## 6. ภาพ

## 6.1 ห้องขังของโอแดซู

## 6.2 เครื่องแต่งกาย ชุดนักโทษสีเทาหม่น

6.3 มุมกล้อง ยังคงมีการใช้มุมกล้องแทนสายตาของบุคคล ตัวอย่างเช่นฉากที่โอดแดซุตื่นขึ้นมากลางจากสลบไปเพราะแก๊สยาสลบ เขาลืมตาขึ้นมาพบกับหญิงปริศนานักสะกดจิต

#### สัญญาณที่พบ

มดในจินตนาการของโอดแดซุ จากคำพูดของมิโตะ เมื่อคนเราเกิดความเหงา มักจะจินตนาการถึงมด มดในฉากนี้อาจหมายถึงโอดแดซุที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ลำพังในห้องซังนี้มาเป็นเวลานานจนรู้สึกโดดเดี่ยว

โทรทัศน์ในห้องซัง โทรทัศน์เปรียบเสมือนปฏิทินบอกเวลา บอกว่าเหตุการณ์ด้านนอกเป็นอย่างไร เป็นสิ่งเดียวที่ทำให้โอดแดซุสามารถสัมผัสได้ถึงโลกภายนอก นอกจากนี้ ผู้กำกับยังใช้ภาพข่าวจากโทรทัศน์ตัดสลับกับภาพการใช้ชีวิตของโอดแดซุในห้องซังเป็นการเปรียบเทียบระหว่างเหตุการณ์ในคุกของโอดแดซุกับเหตุการณ์จากโลกภายนอก ว่าเขาใช้เวลาในห้องซังมาเป็นเวลานานเพียงใด

เสียงเข้มของนาฬิกา เมื่อคนเราได้ยินเสียงเข็มนาฬิกาดังขึ้น จะรู้สึกว่าอยากให้เวลาผ่านไปโดยเร็ว เช่นเดียวกับในภาพยนตร์ การที่ผู้กำกับใช้เสียงนาฬิกามาเป็นเสียงพื้นหลังช่วงเวลาที่โอดแดซุต้องใช้ชีวิตอยู่ในห้องซังเป็นกระกระตุ้นความรู้สึกของคนดูว่าเวลาในห้องซังนั้นเดินช้า ทำให้ผู้ชมรับรู้ถึงความทรมานและความเดียวดายของแดซุที่ต้องอยู่คนเดียวในห้องซัง

ทุ่งหญ้าสีเขียว สีเขียวเป็นสีที่ทำให้รู้สึกผ่อนคลาย การที่โอดแดซุได้ออกจากห้องซังและถูกปล่อยทิ้งไว้กลางทุ่งหญ้าสีเขียวกว้างก็เปรียบเสมือนเขาได้พ้นจากความทุกข์ที่ต้องถูกจองจำในห้องซัง นอกจากนี้ยังสร้างความรู้สึกถึงคู่ขัดแย้งให้กับผู้ชมเนื่องจากสีเขียวเป็นสีที่มองแล้วรู้สึกสบายตา ต่างจากบรรยากาศภายในห้องซังของโอดแดซุที่อึดอัดและหมองหม่น

### ฉากที่ 5

#### 1. โครงเรื่อง

โอดแดซุถูกปล่อยทิ้งไว้บนดาดฟ้าของตึกแห่งหนึ่ง ไม่ใช่ทุ่งหญ้า เขาได้พบกับชายปริศนาคนหนึ่งที่กำลังจะฆ่าตัวตายก่อนแดซุจะช่วยชายผู้นั้นไว้ไม่ให้ตกลงไปแล้วนั่งคุยกัน

แดซุเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้ชายปริศนาฟังก่อนโอดแดซุจะเดินจากไป

#### 2. ตัวละคร

##### 2.1 โอดแดซุ

##### 2.2 ชายปริศนาที่กำลังจะฆ่าตัวตาย

#### 3. ความคิดหลัก

ปฏิกิริยาต่อผู้คนของโอดแดซุที่เพิ่งออกจากคุก เขาไม่สนใจเรื่องของใครเลยนอกจากเรื่องของตัวเอง การที่เขาช่วยชีวิตชายปริศนาไว้ก็เพื่อจะมีเพื่อนคุย เล่าเรื่องเหตุการณ์ทั้งหมดให้ฟัง เมื่อเขาเล่าจบ เขาก็เดินจากชายปริศนาไปอย่างไม่สนใจคำพูดของชายคนนั้น

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

เราจะได้ยินเสียงดนตรีที่เพิ่มความตื่นเต้นของภาพยนตร์ในช่วงที่ชายปริศนากำลังจะตกจากดาตฟ้าแล้วโอแดชูคว้าเน็คไทด์ของเขาไว้เพียงแค่นั้น

## 6. ภาพ

## 6.1 ดาตฟ้าตึก

## 6.2 เครื่องแต่งกาย ชุดสูทของแดชู

## ฉากที่ 6

## 1. โครงเรื่อง

โอแดชูลงลิฟต์ไปกับหญิงวัยกลางคนสวมแว่นดำคนหนึ่งก่อนเขาจะเดินออกจากตึกที่เขาถูกปล่อยทิ้งไว้โดยสวมแว่นดำของหญิงที่พบในลิฟต์ ภาพด้านหลังของเขาคือหญิงคนดังกล่าวกำลังโวยวายกับเจ้าหน้าที่พร้อมชี้มาที่โอแดชูก่อนชายคนที่อยู่บนดาตฟ้าจะตกลงมาบนรถยนต์ที่จอดไว้ด้านล่าง โอแดชูไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้น เขาเดินไปตามท้องถนนก่อนจะเดินไปหยิบบุหรี่ยี่ห้อออกจากปากกลุ่มวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งแล้วสูบ เขาชกต่อยกับกลุ่มวัยรุ่นกลุ่มนั้นคนเดียว และเขาชนะ

## 2. ตัวละคร

## 2.1 โอแดชู

## 2.2 หญิงวัยกลางคน

## 2.3 กลุ่มวัยรุ่น

## 3. ความคิดหลัก

ทักษะการต่อสู้ของเขาในท้องขังนั้นใช้ได้จริงจากการที่เขาจัดการกับกลุ่มวัยรุ่นทั้งหมดด้วยตัวคนเดียว

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

ดนตรีพื้นหลังของฉากนี้ส่วนใหญ่เป็นเครื่องเสียงของเครื่องเป่า แสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ มีอำนาจ และความเป็นอิสระของโอแดชู

## 6. ภาพ

## 6.1 สถานที่ภายในเมือง

## 6.2 เครื่องแต่งกาย ชุดสูทและแว่นดำ

## ฉากที่ 7

## 1. โครงเรื่อง

ไอแดซูนั่งมองปลาที่ว่ายไปมาในตู้ของภัตตาคารแห่งหนึ่ง ก่อนที่จะมาขายเร่ร้อนเดินมานั่งข้าง ๆ พร้อมยื่นโทรศัพท์และกระเป๋าเงินให้ เขาบอกกับแดซุว่าอย่าถามอะไรเขาเพราะเขาไม่รู้เรื่องแล้วเดินจากไป แดซุเดินเข้ามาในภัตตาคารนั้นแล้วส่งปลาหมึกเป็น ๆ กับมิโตะ พนักงานหญิงที่กำลังแล่ปลาอยู่ ทั้งคู่คุยกับลูกปากก่อนเสียงโทรศัพท์จะดังขึ้น แดซุรับสายและพบว่าคนที่โทรมาคือผู้อยู่เบื้องหลังการถูกลักพาตัวของเขาแต่ยังไม่ทันรู้เรื่องเจ้าของสายก็ตัดสายไปก่อน มิโตะพูดคุยกับไอแดซุต่อ เธอวางมือของเธอบนมือของแดซุก่อนแดซุจะกลับไป

## 2. ตัวละคร

## 2.1 ไอแดซุ

## 2.2 ชายเร่ร้อน

## 2.3 มิโตะ

## 3. ความคิดหลัก

ไอแดซุมีความรู้รอบตัวต่าง ๆ ผ่านการชมโทรทัศน์ตลอด 15 ปีที่ผ่านมา เนื่องจากเขามีเพียงไดอารี่ไว้เขียนเรื่องราวชีวิตและโทรทัศน์ไว้ชมรายการต่าง ๆ เพียงเท่านั้นที่เป็นกิจกรรมที่เขาสามารถทำได้ภายในห้องขัง

“ออฟเลกนาตุสแฟลสเซี่ยทูล อาศัยอยู่ในเขตน้ำอุ่นตามแนวปะการัง ปลาที่ตอบสนองช้า แต่ต่อสู้ได้อย่างอดทนในยามที่มันติดเบ็ด ในจังหวัดคังซัง ลูกปลา...นี่มันกลืนอะไร”

“มือผู้หญิงมักจะอุ่น ไม่เหมาะกับการทำซูชิ”

คำพูดต่าง ๆ ของไอแดซุแสดงให้เห็นว่าเขาจำทุกรายละเอียดของสิ่งที่เขารับรู้ได้จากการชมโทรทัศน์ภายในห้องขัง

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

มีดนตรี Orchestra ประกอบเป็นช่วง ๆ

## 6. ภาพ

## 6.1 ด้านนอกภัตตาคาร

## 6.2 ภัตตาคาร

### สัญญาณที่พบ

การทานปลาหมึกสด ๆ ทั้งตัว แสดงให้เห็นถึงความสุโต่งทางความคิดของโอแดชูที่ผิดปกติไปจากคนทั่วไป การทานปลาหมึกสด ๆ ไม่ใช่เรื่องแปลก ถ้าเซฟนำปลาหมึกนั้นมาแล้วเสียก่อน แต่โอแดชูเลือกที่จะหยิบปลาหมึกสด ๆ ทั้งตัวใส่เข้าปากและเคี้ยวถือเป็น การแสดงออกถึงความผิดปกติ การปฏิบัติตัวไม่เหมือนกับคนธรรมดาทั่วไป ถือเป็น การเพิ่มความสนใจให้แก่ตัวละคร

### ฉากที่ 8

#### 1. โครงเรื่อง

โอแดชูตื่นขึ้นมาในห้องของมิโตะเขาเห็นมิโตะกำลังอ่านไดอารี่ที่เขาเขียนในห้องซัง แดชูรีบลุกมาหยิบไดอารี่ทั้งหมดไปกอดไว้ก่อนกลับไปนอนเหมือนเดิม มิโตะเดินไปหยิบมิดในครัวและพูดกับแดชูว่าประตูห้องน้ำเสีย ห้ามคิดจะทำอะไรเธอ

มิโตะเดินเข้าไปปัสสาวะในห้องน้ำ แดชูพุ่งเข้าไปจูบมิโตะในห้องน้ำแต่เธอขัดขิดและเอาด้ามจับมิดทุบไปที่หัวของแดชู เขาล้มลงก่อนจะวิ่งออกจากห้องน้ำไป

มิโตะเดินออกมาจากห้องน้ำมานั่งข้าง ๆ แดชู เธอพูดเรื่องมดที่แดชูเขียนในไดอารี่ก่อนจะเล่าถึงอดีตของเธอที่เคยจินตนาการถึงมดช่วงที่รู้สึกโดดเดี่ยวเหมือนกัน

#### 2. ตัวละคร

##### 2.1 โอแดชู

##### 2.2 มิโตะ

#### 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้แสดงให้เห็นถึงการเริ่มต้นความผูกพันของมิโตะและแดชู ในช่วงแรก มิโตะยังมีความไม่ไว้วางใจโอแดชูจากคำพูดว่า

*“ประตูห้องน้ำเสีย ล็อคไม่ได้ อย่าคิดจะทำอะไรนะ ไม่งั้นฉันจะแกล้งเนื้อคุณให้เหมือนกับซูชิ”*

#### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

#### 5. ดนตรี

ฉากนี้ไม่มีดนตรีประกอบ

#### 6. ภาพ

##### 6.1 ห้องของมิโตะ

##### 6.2 ห้องน้ำของมิโตะ



### สัญลักษณ์ที่พบ

การจินตนาการถึงมด ในภาพยนตร์เรื่อง Oldboy ตัวละคร 2 ตัวทั้งมิโตะและโอแดชู จินตนาการถึงมดในช่วงที่ทั้งคู่มีความรู้สึกโดดเดี่ยวเช่นกัน อาจสรุปได้ว่ามดเป็นตัวแทนของสิ่งมีชีวิตที่อยู่รวมกันเป็นกลุ่มตลอดเวลา ผู้คนมักจะจินตนาการถึงสิ่งที่ตนเองขาดและต้องการ ทำให้ผู้คนที่มีความรู้สึกโดดเดี่ยวมักจะต้องการเพื่อน และมดอาจเป็นตัวแทนของเพื่อน

### ฉากที่ 9

#### 1. โครงเรื่อง

มิโตะและแดชูออกไปตามหาข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวของแดชู มิโตะได้ที่อยู่ของลูกสาวแดชู และตำแหน่งสุสานของภรรยาเขาจากเจ้าของร้านนาฬิกาที่เธอปลอมตัวเป็นนักข่าวเพื่อไปพูดคุยและหาข้อมูล

ทั้งสองเดินทางไปตามภัตตาคารต่าง ๆ ที่มีคำว่า “บลูดราก้อน” เพื่อชิมเค้กชาที่เป็นอาหารเพียงอย่างเดียวของแดชูในห้องซัง เขาได้คำว่า “บลูดราก้อน” มาจากกระดาษที่ติดมาในเค้กชาตอนอยู่ในห้องซัง

#### 2. ตัวละคร

##### 2.1 โอแดชู

##### 2.2 เจ้าของร้านนาฬิกา

##### 2.3 มิโตะ

#### 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้แสดงให้เห็นถึงการเริ่มต้นสืบหาผู้อยู่เบื้องหลังการลักพาตัวของแดชูโดยเริ่มจากภัตตาคารที่ส่งอาหารให้เขาในคุก นอกจากนี้ยังแสดงถึงความแค้นที่อยู่ภายในใจของแดชูต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“ไม่ผมต้องฆ่าไอ้ชาติชั่วนั้นก่อน”

#### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

#### 5. ดนตรี

มีดนตรี Orchestra ประกอบเป็นช่วง ๆ

#### 6. ภาพ

##### 6.1 ร้านนาฬิกา

##### 6.2 ภัตตาคาร

6.3 บรรยากาศภายในย่านที่มีคนอาศัย

6.4 เครื่องแต่งกาย ชุดสูทของโอแดซู

6.5 มุมกล้อง ผู้กำกับยังคงใช้มุมกล้องแทนสายตาของบุคคลอยู่บ้างในบางฉาก เพื่อให้คนดูรู้สึกว่าได้พูดคุยกับตัวละครอยู่จริง ๆ และสัมผัสถึงอารมณ์ของตัวละครได้มากขึ้น

ฉากที่ 10

### 1. โครงเรื่อง

มิโตะและแดซูกลับมาที่ห้อง มิโตะคุยแผนโปรแกรมแซทในคอมพิวเตอร์กับชายปริศนาคนหนึ่ง แดซูเดินเข้ามาดู ชายปริศนาคนนั้นทักทายแดซูเหมือนว่าเขารู้จักกับแดซูเป็นอย่างดี แดซูถามมิโตะว่าชายคนนี้เป็นใคร มิโตะไม่รู้ แดซูรีบเดินไปฉีกหน้าหนึ่งจากสมุดหน้าเหลืองแล้วเดินออกจากห้องไป

แดซูมายังภัตตาคารเมจิกบลูเดร่าก่อนที่เขาได้ที่อยู่มาจกสมุดหน้าเหลือง เขาทานก๊วยช่าที่ภัตตาคารแห่งนี้และรู้ว่านี่คือภัตตาคารที่ส่งก๊วยช่ามายังห้องซังของเขามาเป็นเวลาตลอด 15 ปี

แดซูวิ่งตามพนักงานส่งอาหารที่ซื้รถจักรยานยนต์ออกไปส่งอาหาร

### 2. ตัวละคร

2.1 โอแดซู

2.2 ชายปริศนาในโปรแกรมแซท

2.3 มิโตะ

2.4 พนักงานส่งอาหาร

### 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้เป็นการแสดงให้เห็นคนดูรู้สึกว่ามีผู้ที่อยู่เบื้องหลังการโดนลักพาตัวของโอแดซุนั้นอยู่รอบตัวเขาไปทุกที่ แม้กระทั่งมิโตะ เขาจึงไม่สามารถไว้ใจใครได้อีก

“ฉันไม่ไว้ใจเธอ”

### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

### 5. ดนตรี

มีดนตรี Orchestra ประกอบเป็นช่วง ๆ

### 6. ภาพ

6.1 ห้องมิโตะ

6.2 ภัตตาคารบลูเดร่าก่อน

6.3 บรรยากาศภายในย่านที่มีคนอาศัย

6.4 เครื่องแต่งกาย ชุดสูทของโอแดซู

6.5 ค้อน อาวุธของโอแดซู

ฉากที่ 11

### 1. โครงเรื่อง

โอแดซูทราบร้านที่ส่งเสื้อผ้าให้เขาให้ห้องซังแล้ว เขาวิ่งตามพนักงานส่งอาหารของทางร้านไปจนถึงคุกเอกชนที่เขาถูกขังไว้เป็นเวลา 15 ปี

แดซูได้พบกับคุณปาร์กเจ้าของคุก เขาถามถึงผู้ที่สั่งให้คุณปาร์กมาลักพาตัวเขาแต่คุณปาร์กไม่บอก แดซูจึงทำการถอนฟันคุณปาร์กทีละซี่

ในที่สุดคุณปาร์กก็ยอมบอกข้อมูลกับแดซู โดยให้เทพบันทึกเสียงลูกค้าผู้ที่อยู่เบื้องหลังการลักพาตัวแกโอแดซู

แดซูลงลิฟต์มา ก่อนลิฟต์จะหยุดที่ชั้น ๆ หนึ่ง เมื่อประตูเปิดออก แดซูเจอกับลูกน้องของคุณปาร์กเป็นจำนวนมาก เขาสู้กับลูกน้องทั้งหมดของคุณปาร์กก่อนจะออกจากตึกแห่งนี้ไป

### 2. ตัวละคร

2.1 โอแดซู

2.2 พนักงานส่งอาหาร

2.3 คุณปาร์ก เจ้าของคุกเอกชน

2.4 ลูกน้องคุณปาร์ก

### 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้เป็นการค่อย ๆ เฉลยคำถามที่โอแดซูสงสัยตั้งแต่ถูกปล่อยตัว ภัยพิบัติเป็นสถานที่แรกที่เขาเริ่มสืบก่อนจะพามาเจอกับคุกเอกชนที่ขังเขาไว้

แสดงให้เห็นถึงความเก่งในด้านทักษะการต่อสู้ของโอแดซูที่ฝึกฝนในห้องซังมาเป็นเวลา 15 ปี ด้วยการที่เขาเอาชนะลูกน้องของคุณปาร์กจำนวนสิบกว่าคนได้ด้วยตัวคนเดียวโดยมีแค่ค้อนเป็นอาวุธ

### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

### 5. ดนตรี

มีดนตรี Orchestra ประกอบเป็นช่วง ๆ

### 6. ภาพ

6.1 คุกเอกชน

6.2 เครื่องแต่งกาย ชุดสูทของโอแดซู

6.3 ค้อน อาวุธของโอแดซู

6.4 มุมกล้อง ในฉากนี้มีการออกแบบมุมกล้องของฉากต่อสู้ที่แปลกใหม่ โดยการถ่ายเป็น Long take จากด้านข้าง เพิ่มความเป็นธรรมชาติให้กับฉากนี้มากยิ่งขึ้น

## ฉากที่ 12

### 1. โครงเรื่อง

ไอแดซูเดินออกไปตามท้องถนนด้วยสภาพตัวเปื้อนเลือด เขาทรุดตัวลงไปขณะที่กำลังเดินอยู่ ก่อนชายหรืศนาคนหนึ่งจะเข้ามาช่วยพยุงเขาไปที่รถแท็กซี่ก่อนจะพบกับแดซูเหมือนรู้จักกัน

### 2. ตัวละคร

#### 2.1 ไอแดซู

#### 2.2 พนักงานส่งอาหาร

#### 2.3 คุณปาร์ก เจ้าของคอกุเอกซน

#### 2.4 ลูกน้องคุณปาร์ก

### 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้เป็นแสดงให้เห็นว่าชายผู้ที่อยู่เบื้องหลังการลักพาตัวของไอแดซูนั้น ติดตามความเคลื่อนไหวและอยู่รอบตัวของแดซูตลอด

### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

### 5. ดนตรี

มีดนตรี Orchestra ประกอบเป็นช่วง ๆ

### 6. ภาพ

#### 6.1 ถนนย่านชุมชน

#### 6.2 เครื่องแต่งกาย ชุดสูทของไอแดซู

#### 6.3 รถแท็กซี่

## ฉากที่ 13

### 1. โครงเรื่อง

ไอแดซูฟื้นขึ้นมาในห้องนอนของมิโตะ ด้านข้างของเขาคือมิโตะที่หลับไปในมือถืออุปกรณ์ทำแผลอยู่ แดซูลุกขึ้นมาหยิบเทปบันทึกเสียงลูกค้าของคุณเอกซนที่เขียนด้านหน้าว่า “ไอแดซู” มาฟัง

### 2. ตัวละคร

#### 2.1 ไอแดซู

#### 2.2 มิโตะ

### 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้เป็นการค่อย ๆ เฉยปมในเรื่องที่ละนิดว่าทำไมโอแดซูจึงถูกจับขัง

“โอแดซูนะ มันพูดมากเกินไป”

เราได้รับรู้ถึงจุดประสงค์ในการมีฉากนี้จากคำพูดของคุณปาร์กเจ้าของคุกในเทพ

“ไอ้เลวทุกตัวที่คุณเกลียดอยากจะฆ่า ผู้หญิงสาวที่คุณเกลียดและยิ่งกว่าอยากฆ่า เรายินดีรับใช้คุณ”

“ถ้าไม่ยอมให้เขาบ้า เราจะผลสมยาให้เขาดีม น้ำยาริสเทอดอล เป็นยาให้บำบัดเจตนา  
เภทเห็นภาพหลอน ระยะเวลาเป็นสิ่งสำคัญ จะขังเขาไว้นานแค่ไหน”

นอกจากนี้ยังเน้นย้ำให้คนดูเห็นว่า ผู้ที่อยู่เบื้องหลังการโดนลักพาตัวของเขาอยู่รอบตัวเขา และคอยสังเกตทุกความเคลื่อนไหวของเขาจากการที่ผู้กำกับได้ใส่ภาพของกล้องที่ส่องเข้ามายังห้องของมิโดะ

### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

### 5. ดนตรี

ไม่มีดนตรีประกอบ

### 6. ภาพ

6.1 ห้องมิโดะ

6.2 ผ้าพันแผล

6.3 อุปกรณ์ทำแผล

## ฉากที่ 14

### 1. โครงเรื่อง

โอแดซูเดินทางไปร้านอินเทอร์เน็ตของจูฮวานเพื่อนสนิทของเขา เมื่อทั้งคู่พบกัน จูฮวานเข้ามา  
มากอดโอแดซูด้วยความดีใจหลังจากไม่ได้เจอเพื่อนของตนมาเป็นเวลา 15 ปี

จูฮวานช่วยโอแดซูค้นหาผู้ที่อยู่เบื้องหลังการถูกลักพาตัวไปของเขา

ภาพตัดไปที่โอแดซูกำลังจับมิโดะซึ่งอยู่บนเตียงในห้องของมิโดะ เขาไม่ไว้ใจมิโดะเนื่องจาก  
พบว่ามิโดะติดต่อกับชายปริศนาที่ใช้ชื่อในโปรแกรมแชทว่า “เอเวอร์กรีน” เขาถามมิโดะย้่าว่าเธอคือ  
ใครก่อนจูฮวานจะโทรมาหาแดซูและบอกเขาว่าทราบที่อยู่ของชายปริศนาแล้ว ที่อยู่ของชายคนนั้นคือ  
ห้องที่อยู่ตรงข้ามหน้าต่างห้องของมิโดะ โอแดซูไม่รอช้า เขารีบวิ่งไปที่ห้องนั้นทันที

### 2. ตัวละคร

2.1 โอแดซู

## 2.2 จูฮวาน

## 2.3 มิโตะ

## 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้แสดงให้เห็นว่าโอแดซูไม่ไว้ใจคนแปลกหน้ารอบตัว เขาจึงเดินทางไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนเก่าอย่างจูฮวาน

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

มีดนตรีประกอบเป็นเสียงดนตรี Classic ในบางช่วง

## 6. ภาพ

## 6.1 ร้านอินเทอร์เน็ตของจูฮวาน

## 6.2 ห้องของมิโตะ

## ฉากที่ 15

## 1. โครงเรื่อง

โอแดซูรีบวิ่งเข้าไปในห้องที่เป็นที่อยู่ของชายที่ใช้ชื่อในโปรแกรมแพทว่า “เอเวอร์กรีน” เขาพบกับชายปริศนาที่ช่วยเขาไว้ที่ถนนเมื่อครั้งก่อน ยืนอยู่กับเลข

ชายปริศนาดังกล่าวยอมรับว่าเขาเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการถูกลักพาตัวของโอแดซู 15 ปี แต่เขาไม่บอกว่าเป็นใคร ชื่ออะไร หรือทำไปเพื่ออะไร เขาบอกเพียงแต่ทำให้โอแดซูหาคำตอบของเรื่องทั้งหมดด้วยตัวเองก่อนวันที่ 5 กรกฎาคม หากทำสำเร็จเขาจะฆ่าตัวตาย แต่ถ้าไม่สำเร็จมิโตะจะต้องตาย

## 2. ตัวละคร

## 2.1 โอแดซู

## 2.2 ชายปริศนา

## 2.3 เลขของชายปริศนา

## 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้เป็นการตอบคำถามแก่โอแดซูและผู้ชมว่าชายคนที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวทั้งหมดมีหน้าตาเป็นอย่างไร แต่ปมของเรื่องราวทั้งหมดยังไม่ถูกเฉลย เพราะชื่อของชายปริศนาและเหตุผลของเรื่องราวทั้งหมด โอแดซูต้องหาคำตอบด้วยตนเองต่อไปก่อนวันที่ 5 กรกฎาคม

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

มีดนตรีประกอบเป็นเสียงดนตรี Classic ในบางช่วง

## 6. ภาพ

6.1 ห้องของชายปริศนาที่อยู่ตรงข้ามกับห้องของมิโตะ

## ฉากที่ 16

## 1. โครงเรื่อง

โอแดซูรีบวิ่งกลับไปห้องของมิโตะ เขาพบว่ามิโตะโดนจับตัวไว้โดยคุณปาร์กเจ้าของคุกและลูกน้อง คุณปาร์กและลูกน้องจับแดซูถือคไว้เพื่อจะถอนฟันแดซูแต่มีโทรศัพท์โทรเข้ามาก่อนเลขของชายปริศนาระบายยืนอยู่หน้าห้องมิโตะพร้อมส่งกระเป๋าสตางค์ให้คุณปาร์ก ด้านในเป็นเงินสดจำนวนหนึ่ง

คุณปาร์กและพรรคพวกเดินออกจากห้องของมิโตะไป

## 2. ตัวละคร

2.1 โอแดซู

2.2 มิโตะ

2.3 เลขของชายปริศนา

2.4 คุณปาร์กและลูกน้อง

## 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้แสดงให้เห็นว่ามิโตะไม่ใช่ศัตรูของแดซู

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

มีดนตรีประกอบเป็นเสียงดนตรี Classic ในบางช่วง

## 6. ภาพ

6.1 ห้องของมิโตะ

## ฉากที่ 17

## 1. โครงเรื่อง

ชายปริศนาเดินลงมาจากรถหรูที่จอดหน้าโรงแรมแห่งหนึ่ง มีลูกน้องเดินมาต้อนรับเขาพร้อมรายงานปัญหาของบริษัท

## 2. ตัวละคร

### 2.1 ชายปริศนา

### 2.2 เลขของชายปริศนา

### 2.3 ลูกน้องของชายปริศนา

## 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้แสดงให้เห็นถึงความร่ำรวยและมีอำนาจของชายปริศนาด้วยที่ ๆ เขาอาศัยอยู่คือเพนท์เฮาส์ของโรงแรมหรูแห่งหนึ่ง นอกจากนี้ผู้ชมสามารถรับรู้ความร่ำรวยของเขาได้จากคำพูดของลูกน้องที่พุกกับเขา

“มันดูจะทำได้ยากนะ ผมลองมองดูแล้ว เหตุผลที่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน 270 ล้าน ไม่ได้เกี่ยวกับที่ตึกเราผิดกฎหมาย พวกเขามีปัญหาภายใน”

“ผมคิดว่าเราคงไม่มีปัญหา แน่นนอน ประธานชอยเป็นคนพิเศษของเรา หุ่นของท่านก็มีอยู่ 25%”

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

ไม่มีดนตรีประกอบ

## 6. ภาพ

### 6.1 โรงแรมหรูแห่งหนึ่ง

## ฉากที่ 18

### 1. โครงเรื่อง

โอแดซูและมิโตะขับรถไปบนถนน มิโตะร้องไห้ไม่หยุดพร้อมถามโอแดซูว่าเธอจะตายเพราะรักแดซูใช่ไหม ก่อนจะร้องเพลงที่เป็นสัญญาณว่าเธอพร้อมมีอะไรกับเขาแล้ว

## 2. ตัวละคร

### 2.1 มิโตะ

### 2.2 โอแดซู

## 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้เป็นการนำไปสู่การมีอะไรกันของโอแดซูและมิโตะ โดยเธอร้องเพลงที่เป็นสัญญาณว่าเธอพร้อมมีอะไรกับแดซูให้เขาฟัง



นอกจากนี้ขณะที่มิโตะร้องเพลงให้แดซูฟัง ภาพได้ตัดไปยังภายในเพนเฮ้าส์ของชายปริศนา เสียงของมิโตะที่เหมือนดังมาจากลำโพงภายในเพนเฮ้าส์ดังไปทั่วเพื่อสื่อว่า ชายปริศนาได้ติดเครื่อง แอบฟังเพื่อแอบฟังทุกสิ่งที่แดซูและคนรอบตัวของเขาคุยกัน

#### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

#### 5. ดนตรี

ไม่มีดนตรีประกอบ

#### 6. ภาพ

##### 6.1 เพนเฮ้าส์ของชายปริศนา

##### 6.2 รถ

#### สัญญาณที่พบ

การร้องเพลงของมิโตะ มิโตะเคยสัญญากับแดซูเมื่อตอนที่แดซูพยายามจะมีอะไรกับเธอ ช่วงแรกว่า ถ้าหากเธอร้องเพลง “ใบหน้าที่ฉันคิดถึง” ที่แดซูเขียนไว้ในไดอารี่เมื่อไหร่ นั่นเป็นสัญญาณว่าเธอพร้อมมีอะไรกับเขาแล้ว การที่มิโตะร้องเพลงดังกล่าวขึ้นมาเป็นสัญญาณว่าเธอพร้อมที่จะมีอะไรกับแดซูแล้วในตอนนี้

### ฉากที่ 19

#### 1. โครงเรื่อง

โอแดซูพามิโตะมาที่โรงแรมแห่งหนึ่ง ทั้งคู่เริ่มมีเซ็กส์กัน

หลังจากที่ทั้งคู่มีเซ็กส์กันเสร็จ มิโตะและแดซูนอนเปลือยกายกอดกันอยู่บนเตียงนอนของ โรงแรมก่อนจะมีแก๊สบางอย่างค่อย ๆ ถูกปล่อยเข้ามาในห้องนอนของทั้งคู่ ปรากฏเป็นร่างของชาย ปริศนายืนใส่หน้ากากกันแก๊สยี่มอยู่ปลายเตียงแล้วค่อย ๆ เดินมาหามิโตะที่นอนกอดโอแดซูอยู่ เขา ขึ้นมานอนข้าง ๆ มิโตะบนเตียงและใช้นิ้วลากไปตามร่างกายของมิโตะ

#### 2. ตัวละคร

##### 2.1 มิโตะ

##### 2.2 โอแดซู

##### 2.3 ชายปริศนา

#### 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้เป็นการแสดงว่าความสัมพันธ์ของมิโตะและโอแดซูนั้นลึกซึ้งขึ้นไปอีกขั้น มิโตะรักและ ยอมรับแดซูจนยอมมีเซ็กส์กับเขา

นอกจากนี้ยังแสดงออกว่าชายปริศนายังคงติดตามทุกความเคลื่อนไหวของแดซูเขารู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับแดซู ทราบได้จากการที่เขามาหาทั้งคู่ถึงโรงแรม

#### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

#### 5. ดนตรี

ไม่มีดนตรีประกอบ

#### 6. ภาพ

##### 6.1 โรงแรม

##### สัญญาณที่พบ

ห้องโรงแรมที่มีผนัง โตะ แก้ว ติ่ง ผ้าห่มเป็นโทนสีแดง สีแดงเป็นโทนสีที่มักจะสื่อไปในทางของกามอารมณ์ ความเร่าร้อน การที่ห้องของโรงแรมในฉากนี้มีโทนสีแดงเป็นการเน้นย้ำสิ่งที่จะเกิดขึ้นในห้องแห่งนี้และอารมณ์ของตัวละครทั้งสองที่กำลังมีเซ็กส์อย่างเร่าร้อนภายในห้อง

การเป่าผม การที่แดซูนั่งเป่าผมให้มิโตะเป็นตอกย้ำภาพความสัมพันธ์ของ 2 ตัวละครว่ามีความสัมพันธ์แบบคู่รักเรียบร้อยแล้ว

#### ฉากที่ 20

##### 1. โครงเรื่อง

โอแดซูพามีโตะตื่นขึ้น ทั้งคู่สังเกตเห็นกล่องปริศนาสีม่วงวางอยู่บนโตะก่อนจะลุกขึ้นไปดู เมื่อเปิดออกมาภายในเป็นมือข้างซ้ายชิ้นหนึ่งที่ถูกตัดทิ้งไว้ ที่นิ้วนางมีแหวนอยู่ 1 วง

แดซูทราบทันทีว่าตัวเองถูกดักฟังเพลงคำพูดที่เขาพูดว่าอยากตัดมือของคุณปาร์กทิ้งเขาพูดกับมิโตะเพียงแค่ 2 คนเท่านั้นเขาถึงไปยังร้านเครื่องใช้ไฟฟ้าเพื่อเอาเครื่องดักฟังออก

##### 2. ตัวละคร

##### 2.1 มิโตะ

##### 2.2 โอแดซู

##### 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้เป็นการแสดงถึงความอำมหิตของชายปริศนา เขาตัดมือของคุณปาร์กใส่กล่องมอบให้แดซู เหมือนกับคำที่แดซูพูดเมื่อตอนที่คุณปาร์กบุกเข้าไปที่ห้องของมิโตะ

นอกจากนี้ฉากนี้ยังแสดงว่าการที่ชายปริศนาทำแบบนี้ทำให้แดซูรู้ว่าเขาถูกดักฟัง

#### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

ไม่มีดนตรีประกอบ

## 6. ภาพ

## 6.1 โรงแรม

สัญญาณที่พบ

แหวนที่นิ้วมือของมือที่พบในกล่องปริศนา เป็นแหวนของคุณปาร์ก เป็นเครื่องหมายบ่งบอกว่าเจ้าของนิ้วนี้คือใคร

## ฉากที่ 21

## 1. โครงเรื่อง

โอแดชูและมิโตะกลับไปร้านอินเทอร์เน็ตของจูฮวาน มิโตะค้นหาคำว่า “เอเวอร์กรีน” ในอินเทอร์เน็ตก่อนจะพบกับโฮมเพจของศิษย์เก่าโรงเรียนซึ่งคนที่เขียนว่า เอเวอร์กรีนโอดด์บอย

## 2. ตัวละคร

## 2.1 มิโตะ

## 2.2 โอแดชู

## 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้เป็นแก้มอีกปมหนึ่งในหนังว่า คำว่า “เอเวอร์กรีน” มาจากอะไร

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

ไม่มีดนตรีประกอบ

## 6. ภาพ

## 6.1 ร้านอินเทอร์เน็ตของจูฮวาน

## ฉากที่ 22

## 1. โครงเรื่อง

มิโตะและโอแดชูเดินทางไปยังโรงเรียนมัธยมซึ่งกันซึ่งเป็นโรงเรียนเก่าของแดชูก่อนเขาจะย้ายไปกรุงโซล

โอแดชูเมื่อได้เห็นภาพภายในหนังสือก็ทราบได้ว่าชายปริศนาที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวทั้งหมดชื่อว่า ลีอูจิน เป็นนักเรียนโรงเรียนเดียวกับเขา

จูฮวานที่โทรศัพท์คุยกับแดซูอยู่เล่าให้ดูฟังถึงเรื่องของลีซูอา หญิงสาวที่ถูกกล่าวหาว่าต้องจน  
ฆ่าตัวตาย ก่อนลีอูจินที่นั่งฟังอยู่ที่ร้านจะเดินเข้ามาหาเขาจนเสียชีวิต

## 2. ตัวละคร

2.1 มิโตะ

2.2 โอแดซู

2.3 ลีอูจิน ชายปริศนา

2.4 จูฮวาน

## 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้เป็นการแก้ปมอีกปมที่ใหญ่ขึ้นของภาพยนตร์ว่าชายปริศนามีความเกี่ยวข้องอย่างไรกับ  
โอแดซู นอกจากนี้ยังเป็นการเพิ่มตัวละครปริศนาขึ้นมาอีก 1 ตัวคือลีซูอา

ลีอูจินและลีซูอาเป็นพี่น้องกัน ทราบได้จากที่ลีอูจินโกรธเมื่อจูฮวานพูดถึงน้องสาวตนเอง  
แบบเสียหาย

“โอแดซู โอแดซู น้องสาวฉันไม่ได้ร้าน แกต้องยอมรับเรื่องนี้ แกถอดเครื่องดักฟัง  
ฉันเลยต้องมาด้วยตัวเอง มาแอบเงี่ยหูฟัง การที่จูฮวานตายก็เพราะแก (พูดก่อนจะหยิบหูฟังออกจาก  
หัวแล้วโยนทิ้งไว้ข้างศพจูฮวาน)”

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

มีดนตรี Orchestra ประกอบเป็นช่วง ๆ

## 6. ภาพ

6.1 โรงเรียนมัธยมซังนุก

6.2 ร้านอินเทอร์เน็ตของจูฮวาน

## ฉากที่ 23

### 1. โครงเรื่อง

มิโตะและโอแดซูเดินทางไปคลินิกทำฟันที่คูนปาร์กมาใส่ฟันทองหลังจากที่โดนแดซูถอนฟัน  
เพื่อติดต่อกับคูนปาร์กผ่านเบอร์โทรศัพท์ที่ให้ไว้ในประวัติคนไข้

### 2. ตัวละคร

2.1 มิโตะ

2.2 โอแดซู

2.3 พนักงานในคลินิก

### 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้เป็นการให้ผู้ชมเกิดข้อสงสัยว่าไอแดซูต้องการติดต่อคุณปาร์กเจ้าของคุกด้วยเหตุผลอะไรบางอย่างก่อนจะเฉลยในฉากต่อไป

### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

### 5. ดนตรี

ไม่มีดนตรีประกอบ

### 6. ภาพ

#### 6.1 คลินิกทำฟัน

## ฉากที่ 24

### 1. โครงเรื่อง

แดซูพามีโตะมาฝากขังไว้ที่คุกเอกชนแห่งใหม่ของคุณปาร์กเพื่อความปลอดภัย

### 2. ตัวละคร

#### 2.1 มิโตะ

#### 2.2 ไอแดซู

#### 2.3 คุณปาร์ก

### 3. ความคิดหลัก

การที่ไอแดซูไว้ใจพามีโตะมาขังไว้ในคุกของคุณปาร์กเกิดจากการที่เขาเห็นว่าการที่ลือจินตัดมือคุณปาร์กทิ้งแปลว่าคุณปาร์กไม่น่าใช่พวกเดียวกับลือจิน นอกจากนี้คำพูดของคุณปาร์กก็ยังยืนยันความคิดของไอแดซูอีกด้วยคำพูดที่ว่า

*“ไม่เอาน่า ฉันไม่ได้ต้องการเงิน คัทรูของคัทรูก็คือมิตร”*

### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

### 5. ดนตรี

มีดนตรี Orchestra ประกอบเป็นช่วง ๆ

### 6. ภาพ

#### 6.1 คุกเอกชนแห่งใหม่ของคุณปาร์ก

## ฉากที่ 25

## 1. โครงเรื่อง

ไอแดซูเดินทางไปที่ร้านทำผมแห่งหนึ่งก่อนสอบถามเรื่องลีซูอา

## 2. ตัวละคร

2.1 เจ้าของร้านทำผม

2.2 ไอแดซู

## 3. ความคิดหลัก

ไอแดซูต้องการไปถามความจริงเรื่องซูอาแต่ไม่ได้คำตอบจากเจ้าของร้าน แต่การมาที่ร้านทำผมครั้งนี้ ทำให้ไอแดซูรำลึกความหลังได้

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

ไม่มีดนตรีประกอบ

## 6. ภาพ

6.1 ร้านทำผม

สัญญาณที่พบ

หัวเข้าของผู้หญิง หัวเข้าของผู้หญิงเป็นสิ่งที่เชื่อมความคิดของไอแดซูในอดีต ทำให้เขาเริ่มประติดประต่อเรื่องราวทั้งหมดได้มากขึ้น ไอแดซูมองหัวเข้าของผู้หญิงเจ้าของร้านทำผมบ่อยครั้งขณะที่เขานั่งคุยเรื่องลีซูอากับเธอก่อนจะมีลูกค้าหญิงใส่ชุดกระโปรงเดินเข้ามาในร้าน แดซูมองไปที่เขาของผู้หญิงสาวคนนั้นทำให้นึกถึงภาพในอดีต

## ฉากที่ 26

## 1. โครงเรื่อง

ภาพในอดีตของไอแดซูย้อนเข้ามา

## 2. ตัวละคร

2.1 ลีซูอา

2.2 ไอแดซู

2.3 แม่ชี

### 3. ความคิดหลัก

ภาพในอดีตของโอแดชูย้อนเข้ามาแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นเด็กที่เกเรจากบทสนทาระหว่างเขาและแม่ซี

“คับบุหรี”

“ผมจะย้ายไปกรุงโซลวันนี้แล้ว ไปไกล ๆ เลยอาจารย์คิม”

“ไอ้เด็กเกเร” พุดพร้อมเอาหนังสือตบที่หน้าโอแดชู

นอกจากนี้ยังได้เห็นลีซูอา สาวน้อยปริศนาที่ปัจจุบันโอแดชูตามสืบเรื่องเธอ แต่ในอดีต เขาและเธอเคยนั่งคุยกัน

### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

### 5. ดนตรี

มีดนตรี Orchestra ประกอบเป็นช่วง ๆ

### 6. ภาพ

#### 6.1 โรงเรียนซังกในอดีต

สัญญาณที่พบ

สีของภาพ ในฉากนี้มีการใช้สีโทนซีเปีย ให้ความรู้สึกถึงภาพเก่า เป็นการทำให้ผู้ชมทราบได้ว่าภาพที่กำลังชมอยู่เป็นภาพในอดีตของโอแดชู

### ฉากที่ 27

#### 1. โครงเรื่อง

โอแดชูในวัยปัจจุบันยังคงเดินสำรวจตามโรงเรียนเพื่อรำลึกภาพในอดีต ภาพของแดชูในปัจจุบันตัดสลับกับภาพในอดีตไปมา

#### 2. ตัวละคร

2.1 โอแดชูวัยเด็ก

2.2 โอแดชู

2.3 ลีจุนวัยเด็ก

2.4 ลีซูอา

#### 3. ความคิดหลัก

เฉลยเหตุการณ์ในอดีตที่โอแดชูเห็นภาพของลีซูอาและลีจุนกำลังจะมีอะไรกันในห้องเรียน ทั้งที่ทั้งคู่เป็นพี่น้องกัน

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

มีดนตรี Orchestra ประกอบเป็นช่วง ๆ

## 6. ภาพ

## 6.1 โรงเรียนซ่งนกในอดีต

6.2 มุมกล้อง มุมกล้องแทนสายตาของบุคคลยังถูกนำมาใช้ในฉากนี้เป็นการแทนสายตาของโอดแดซูที่แอบมองลีฮูจินและลีซูอา กำลังจะมีอะไรกันในห้องเรียนผ่านรูกระจกที่แตก  
สัญญาณที่พบ

เสียงกระจกแตก เสียงกระจกแตกหลังจากที่ซูอาและฮูจินหันไปเจอดวงตาของโอดแดซูที่แอบมองทั้งคู่อยู่ กระจกแตกหมายถึงสิ่งที่ไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้น การที่มีเสียงกระจกแตกดังขึ้นหลังจากทั้งคู่รู้ว่ามีคนแอบดูอยู่ก็เป็นการบ่งบอกว่า ทั้งคู่ไม่คาดคิดว่าจะมีคนแอบดูอยู่

## ฉากที่ 28

## 1. โครงเรื่อง

โอดแดซูในวัยเด็กคุยเรื่องที่เขาพบกับจูฮวานวัยเด็ก

## 2. ตัวละคร

## 2.1 โอดแดซูวัยเด็ก

## 2.2 จูฮวานวัยเด็ก

## 3. ความคิดหลัก

โอดแดซูเริ่มเล่าเรื่องที่เขาเจอให้กับคนอื่นฟัง เขาเล่าให้จูฮวานฟัง แต่ในตอนนั้นโอดแดซูได้กำชับกับจูฮวานแล้วว่าห้ามไปเล่าให้ใครฟัง

“ถ้าแกพูดมาฉันจะยิงปากแก”

ทำได้ทราบได้ว่าแดซูเป็นต้นเหตุของข่าวลือทั้งหมดของลีซูอา

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

ไม่มีดนตรีประกอบ

## 6. ภาพ

## 6.1 หน้าบ้านของแดซู



ฉากที่ 29

1. โครงเรื่อง

โอดเดซเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นในอดีตให้มิโตะฟังในห้องซังก่อนเขาจะขอตัวออกไปตามหา

อูจิน

2. ตัวละคร

2.1 โอดเดซ

2.2 มิโตะ

3. ความคิดหลัก

โอดเดซได้คำตอบของเรื่องทั้งหมด และเขานำคำตอบที่ได้ไปตอบลืออูจินเพื่อจบเรื่องราวทั้งหมดนี้

4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

5. ดนตรี

ไม่มีดนตรีประกอบ

6. ภาพ

6.1 คู่เอกชน

ฉากที่ 30

1. โครงเรื่อง

โอดเดซเดินทางไปหาลืออูจิน

2. ตัวละคร

2.1 โอดเดซ

2.2 ลืออูจิน

2.3 เลขา

3. ความคิดหลัก

โอดเดซเดินทางไปหาลืออูจิน

4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

5. ดนตรี

ไม่มีดนตรีประกอบ

## 6. ภาพ

### 6.1 เพนท์ฮาร์ทของลือจิน

ฉากที่ 31

#### 1. โครงเรื่อง

โอแดซูเดินทางไปหาลือจิน เขาเล่าสิ่งที่เขารู้เกี่ยวกับเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ลือจินฟัง ลือจินจึงเล่าเรื่องราวอีกเรื่องที่โอแดซูยังไม่ทราบให้เขาฟัง

เรื่องที่ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดระหว่างแดซูและมิโดะเกิดขึ้นจากการสะกดจิตของเขา ทำให้ทั้งสองคนได้พบกันก่อนอุจินจะสั่งให้แดซูเดินไปเปิดกล่องปริศนาสีม่วงกล่องเดียวแบบเดียวกับที่แดซูพบในห้องนอนของโรงแรม

เมื่อเปิดออกแดซูพบกับหนังสือภาพถ่ายครอบครัวของเขาและทำให้เขารู้ว่า มิโดะ แท้จริงแล้วคือลูกสาวของเขา

#### 2. ตัวละคร

##### 2.1 โอแดซู

##### 2.2 ลือจิน

##### 2.3 เลขา

#### 3. ความคิดหลัก

เป็นการเฉลยเรื่องราวที่ผู้ชมและแดซูไม่คาดคิดมาก่อนว่ามีโดะ คนรักของแดซู แท้จริงแล้วเธอคือลูกสาวแท้ ๆ ของโอแดซู

#### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

#### 5. ดนตรี

ไม่มีดนตรีประกอบ

## 6. ภาพ

### 6.1 เพนท์ฮาร์ทของลือจิน

สัญลักษณ์ที่พบ

กล่องปริศนาสีม่วง สีม่วงเป็นสีที่สื่อถึงความลึกลับ การที่กล่องมีสีม่วงสื่อถึงสิ่งที่อยู่ด้านในคือความลับที่โอแดซูยังไม่รู้

## ฉากที่ 32

## 1. โครงเรื่อง

มิโตะที่นั่งรอโอแดชูอยู่ในห้อง เธอหยิบปีกนางฟ้าของเล่นเหมือนกับของขวัญที่แดชูจะเอาไปให้ลูกเมื่อ 15 ปีก่อนมาสวมก่อนเธอจะหันไปที่หน้าประตู คุณปาร์กเจ้าของคุกเดินถือถุงกระดาษใบหนึ่งไว้บนมือก่อนยิ้มกว้างให้เธอ

ภาพตัดไปที่เพนท์เฮาส์ของอุจิ้น ตอนนี้โอแดชูไม่สามารถควบคุมสติของตัวเองได้แล้ว เขาคว้างกรรไกรแล้ววิ่งอย่างบ้าคลั่งพุ่งตรงไปหาอุจิ้นก่อนจะโดนเลขาของอุจิ้นยกทุ่มไปที่กระจกครั้งแล้วครั้งเล่า หลังจากต่อสู้กันได้สักพัก ขณะที่แดชูและเลขาของอุจิ้นกำลังสู้กันอยู่ อุจิ้นเดินเข้ามาแล้วยิ่งเข้าไปที่หัวของเลขา

ลือจิ้นโทรหาคุณปาร์กที่นั้งอยู่กับมิโตะในห้องซัง คุณปาร์กส่งโทรศัพท์ให้มิโตะ เธอบอกกับแดชูว่าคุณปาร์กเอากล่องปริศนาสีม่วงมาวางไว้ด้านหน้าของเธอ แดชูจึงรีบบอกมิโตะว่าห้ามปดเด็ดขาด

## 2. ตัวละคร

2.1 โอแดชู

2.2 ลือจิ้น

2.3 เลขา

2.4 คุณปาร์ก

2.5 มิโตะ

## 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้แสดงให้เห็นถึงสภาพของโอแดชูที่ไม่สามารถควบคุมสติอารมณ์ของตนเองได้หลังจากรู้ความจริงที่สะเทือนใจทั้งแดชูและผู้ชมว่าเขากับลูกสาวแท้ ๆ เกิดความรักชิงชู้สาวและมีเซ็กส์กัน

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

มีดนตรี Orchestra ประกอบเป็นช่วง ๆ

## 6. ภาพ

6.1 เพนท์เฮาส์ของลือจิ้น

6.2 คุกเอกชน

สัญลักษณ์ที่พบ

กล่องปริศนาสีม่วง มีม่วงเป็นสีที่สื่อถึงความลึกซึ้ง การที่กล่องมีสีม่วงสื่อถึงสิ่งที่อยู่ด้านในคือความลับที่มิโตะยังไม่รู้

## ฉากที่ 33

## 1. โครงเรื่อง

โอแดซูขอร้องลือจินไม่ให้บอกเรื่องนี้กับมิโตะ ลือจินโทรกลับไปที่คุณปาร์กบอกให้วางกล่องทิ้งไว้แบบนั้น ก่อนที่ลือจินจะเดินจากโอแดซูเข้าไปในลิฟต์

## 2. ตัวละคร

## 2.1 โอแดซู

## 2.2 ลือจิน

## 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้แสดงให้เห็นถึงสภาพของโอแดซูที่ขอร้องอ้อนวอนลือจินทุกอย่าง เขายอมเป็นหมาเป็นลูกน้องของลือจินขอเพียงแค่มิโตะไม่ให้ลือจินบอกเรื่องทั้งหมดแก่มิโตะว่าเขาและเธอเป็นพ่อลูกกันจากการกระทำของตัวละครทำให้เห็นถึงความจนตรอกของโอแดซูไม่ว่าจะเป็นการทำท่าทางเป็นสุนัขเห่าไปมา การก้มลงเลียรองเท้าของลือจิน รวมไปถึงคำพูด เช่น

“ขอร้องล่ะ ได้โปรดอย่าบอกมิโตะ เธอทำอะไรผิด แก่ก็รู้ทั้งหมดเป็นความผิดฉันคนเดียว...ฉันทำ !!! ฉันทำบาปชั่วช้าสามานย์กับน้องสาวแกและฉันทำบาปกับแกด้วย ได้โปรดละเว้นมิโตะไว้ด้วย ถ้าบังเอิญ มิโตะรู้ความจริงเรื่องนี้เข้า แก่ไอ้สารเลว !!! กูจะแยกร่างมึงเป็นชิ้น ๆ !!! และจะไม่มีใครพบศพมึงเลยสักที !!! ทำไมเธอ ? เพราะกูจะเอาศพมึงมาเคี้ยวกินให้หมด !!! (ตะโกนอย่างบ้าคลั่งก่อนจะรีบลานมากอดขาอุจิน) อุจิน ฉันผิดไปแล้ว ได้โปรดอย่าถือสาค่าพูดฉัน นะครับ เจ้านาย อุจิน อุจิน เราเป็นเอเวอร์กรีนโอล์ดบอยส์จำได้ไหม “ด้วยพลังแห่งสนธิสัญญา โรงเรียนซังกย็องใหญ่” (แดซูร้องเพลงประจำโรงเรียนพร้อมกับร้องให้ออกมา) ฉันจะทำทุกอย่างที่แกต้องการ ฉันจะทำทุกอย่างฉันขอร้อง อุจิน แกอยากให้ฉันเป็นหมา ฉันจะเป็น ฉันจะเป็นหมาของอุจินตั้งแต่ออนนี่เลย !!! ฉันเป็นหมาของท่านแล้ว !!!”

“ดูสิฉันกำลังแกว่งหาง (หันก้นแล้วสะบัดไปมาให้อุจินดู) ฉันเป็นหมา ฉันเฝ้าบ้านแก ฉันเป็นหมารับใช้ท่าน”

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

มีดนตรี Orchestra ประกอบเป็นช่วง ๆ

## 6. ภาพ

## 6.1 เพนท์ฮ้าส์ของลือจิน

### สัญญาที่พบ

สุนัข สุนัขเป็นสัญลักษณ์ของความซื่อสัตย์ รักเจ้าของ การที่โอดแดชูพูดว่าจะเป็นสุนัขของลือจิ้นก็หมายถึง เขายอมลดเกียรติความเป็นคนมาเป็นสัตว์เลี้ยงที่ซื่อสัตย์ของลือจิ้น

ลึ้น ลึ้นเป็นสัญลักษณ์การพูด โอดแดชูเชื่อว่า เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเขาและครอบครัวเกิดจากลึ้นของเขาที่พูดเรื่องน้องสาวของลือจิ้นให้คนอื่นฟังจนเกิดเป็นข่าวลือ ทำให้น้องสาวของลือจิ้นต้องฆ่าตัวตายเขาจึงเลือกที่จะตัดต้นตอของปัญหาทั้งด้วยการหยิบกรรไกรมาตัดลึ้นของเขาออกไป

### ฉากที่ 34

#### 1. โครงเรื่อง

ลือจิ้นยืนอยู่ในลิฟต์ด้วยสีหน้าเหมือนทั้งโลกไม่เหลือความสุขแล้ว เขานึกย้อนไปถึงวันที่ชูอาน้องสาวของเขาฆ่าตัวตาย เขาปล่อยมือเธอให้ตกลงไปได้เนียน

ลือจิ้นตัดสินใจใช้ปืนยิงเข้าที่ขมับของตัวเองเสียชีวิตในลิฟต์

#### 2. ตัวละคร

##### 2.1 ลือจิ้น

##### 2.2 ลือจิ้นวัยเด็ก

##### 2.3 ลีชูอา

#### 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้แสดงให้เห็นว่าลือจิ้นได้ทำสิ่งที่ตนเองต้องการให้เกิดขึ้นคือการแก้แค้นโอดแดชูสำเร็จแล้ว เขาไม่มีเหตุผลใดที่จะอยู่บนโลกนี้ต่อไปแล้ว

#### 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

#### 5. ดนตรี

มีดนตรี Orchestra ประกอบเป็นช่วง ๆ

#### 6. ภาพ

##### 6.1 ลิฟต์

##### 6.2 เชื้อนที่ลีชูอาฆ่าตัวตาย

## ฉากที่ 35

## 1. โครงเรื่อง

ไอแดซูตัดสินใจเลือกที่จะลบความทรงจำของเขาเกี่ยวกับเรื่องราวความลับที่เขารู้ระหว่างเขาและมีโตะผ่านความช่วยเหลือของนักสะกดจิตสาวคนเดียวกับที่สะกดจิตเขาตอนที่อยู่ในห้องซัง

## 2. ตัวละคร

## 2.1 ไอแดซู

## 2.2 นักสะกดจิต

## 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้แสดงให้เห็นว่าไอแดซูเลือกที่จะลบความจำที่เขาู้เกี่ยวกับเรื่องราวของเขาและมีโตะเพื่อที่เขาจะได้อยู่กับมิโตะในฐานะคนรักได้ต่อไป

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

มีดนตรี Orchestra ประกอบเป็นช่วง ๆ

## 6. ภาพ

## 6.1 ตีนเขา

## 6.2 เพนท์เข้าสู่ของลีอุจิน

## ฉากที่ 36

## 1. โครงเรื่อง

ไอแดซูตื่นขึ้นมา ณ. ตีนเขาที่เขาเพิ่งคุยกับนักสะกดจิต มิโตะเดินเข้ามาหาเขาและทั้งคู่ก็สวมกอดกันในฐานะคนรัก

## 2. ตัวละคร

## 2.1 ไอแดซู

## 2.2 มิโตะ

## 3. ความคิดหลัก

ฉากนี้ผู้กำกับจงใจให้คนดูตัดสินใจด้วยตนเองว่า ไอแดซูลืมเรื่องราวความลับทั้งหมดระหว่างเขากับมิโตะจริง ๆ หรือไม่ หรือเขาเลือกที่จะเก็บความลับนั้นไว้กับตัวเองตลอดไป

## 4. ภาษา

ภาษาที่ใช้ในฉากนี้เป็นภาษาปากปกติ

## 5. ดนตรี

มีดนตรี Orchestra ประกอบเป็นช่วง ๆ

## 6. ภาพ

### 6.1 ตีนเขา

#### สัญลักษณ์ที่พบ

ชุดสีแดงของมิโตะ สีแดงเป็นสีที่แสดงออกถึงความรัก การที่มิโตะปรากฏตัวในฉากสุดท้ายด้วยเสื้อผ้าสีแดง เป็นสัญลักษณ์ว่ามิโตะ ปรากฏตัวในฐานะคนรักของโอแดซุ ไม่ใช่ลูกสาว

## สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง Oldboy ในแต่ละฉากผ่านหลักการของอริสโตเติล ผู้จัดทำวิจัยได้เข้าใจเนื้อเรื่อง ความคิดหลัก และความหมายแฝงในแต่ละฉากมากขึ้น จึงนำข้อมูลที่ผู้จัดทำวิเคราะห์ได้ในแต่ละฉากมารวบรวมสรุปทั้งหมดอีกครั้งในบทนี้ ผ่านหลักการเดิมของอริสโตเติลและอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างและองค์ประกอบสำคัญของโครงเรื่อง

### 1. โครงเรื่อง (Plot)

ภาพยนตร์เรื่อง Oldboy เป็นภาพยนตร์ที่เล่าถึงเหตุการณ์การลักพาตัวโอดแดซูไปขังในคุกเอกชนเป็นเวลา 15 ปี โดยไม่มีคำอธิบายถึงเหตุผลถึงสิ่งที่เกิดขึ้น

หลังจากโอดแดซูออกมาจากคุก เขาได้พบกับหญิงสาวที่ทำงานเป็นพนักงานในร้านอาหารแห่งหนึ่ง

มิโดะได้ช่วยโอดแดซูในการสืบหาผู้ที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์การลักพาตัวของเขา ทั้งคู่เริ่มใกล้ชิดกันมากขึ้นจนเกิดเป็นความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง

โอดแดซูและมิโดะช่วยกันสืบหาจนได้พบกับชายปริศนา ผู้ที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมด ชายปริศนาดังกล่าวมีชื่อว่าลิวจิน เขาเป็นพี่ชายของลิวชวา เหตุผลที่เขาเป็นผู้บงการและอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมดก็เพื่อการแก้แค้นโอดแดซูจากเรื่องในอดีต

ในอดีตโอดแดซู ลิวจินและลิวชวา เรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยมที่เดียวกัน วันหนึ่งก่อนโอดแดซูจะย้ายไปเรียนต่อที่กรุงโซล เขาได้เห็นภาพการเกือบมีอะไรกันของลิวจินและลิวชวา

เขานำเรื่องที่พบไปพูดกับเพื่อนสนิท ทำให้เกิดข่าวลือออกไปว่าลิวชวาท้อง ลิวชวาตัดสินใจฆ่าตัวตายเนื่องจากรับไม่ได้กับข่าวลือดังกล่าว

ลิวจินคิดมาตลอดว่าผู้ที่ทำให้น้องสาวของเขาต้องฆ่าตัวตายคือโอดแดซู ที่เป็นจุดเริ่มต้นของข่าวลือทั้งหมด และการที่เขาจับโอดแดซูขังไว้ในคุกเอกชนเป็นเวลา 15 ปีก็เพื่อการแก้แค้น

#### 1.1 การกระทำในละคร (Dramatic Action)

พิจารณาจากตัวละครหลักผู้ดำเนินเรื่องผ่านคำถามว่า ใคร ต้องการอะไร ทำอะไร กับความต้องการนั้น ๆ และสุดท้ายแล้วผลจากการกระทำนั้นเป็นอย่างไร

ใคร	โอดแดซู
ต้องการอะไร	ค้นหาความจริงว่าใครเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการถูกลักพาตัว
	ไปขังในคุก เหตุผล และแก้แค้น
ทำอะไรกับความต้องการ	ตามสืบด้วยวิธีการต่าง ๆ เริ่มต้นจากการตามหา



## ผลจากการกระทำ

ร้านที่ส่งอาหารให้เขาในคุกและตามไปจนเจอกับ  
เจ้าของคุณและได้เทปบันทึกการสนทนาระหว่าง  
เจ้าของคุณกับผู้อยู่เบื้องหลัง  
โอแดซู่ได้รู้ว่าผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมด  
เป็นใครและเหตุผลว่าทำไมเขาถึงทำเช่นนี้

### 1.2 การปูพื้น (Exposition)

ภาพยนตร์เรื่องนี้มีการปูพื้นโดยการให้ผู้ชมรู้จักกับโอแดซู่ว่าเขามีหน้าตา บุคลิก  
คำพูดคำจา และมารยาทของเขาอย่างไร คนรอบตัวเขามีใครบ้าง เนื่องจากโอแดซู่เป็นตัวละครหลัก  
ของเรื่องและผู้ชมจะต้องติดตามไปตลอดทั้งเรื่อง

### 1.3 การเตรียมเรื่อง (Foreshadowing)

การเตรียมเรื่องของภาพยนตร์เรื่องนี้คือการนำผู้ชมไปเห็นถึงสภาพความเป็นอยู่ของ  
โอแดซู่หลังจากถูกขังในคุกเอกชน รวมถึงความคิดภายในจิตใจและความแค้นของเขาที่มีต่อผู้ที่  
เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

### 1.4 จุดเริ่มเรื่อง (Point of Attack)

จุดเริ่มเรื่องของภาพยนตร์เรื่อง Oldboy คือหลังที่โอแดซู่ออกจากคุก เขาเริ่มการ  
ตามหาผู้อยู่เบื้องหลังการถูกลักพาตัวของเขาทันที นอกจากนี้ในจุดเริ่มเรื่องนี้ยังพาผู้ชมไปพบกับตัว  
ละครอีก 1 ตัวคือ มิโดะ หญิงสาวพนักงานร้านอาหารที่เข้ามาช่วยโอแดซู่ในการสืบเรื่องราวต่าง ๆ จน  
เกิดเป็นความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งต่อกัน

### 1.5 เหตุการณ์กระตุ้น (Inciting Incident)

เหตุการณ์กระตุ้นคือสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นแรงผลักดัน ทักเห หรือรบกวนเหตุการณ์ที่เกิด  
ขึ้นมาในต้นเรื่อง เหตุการณ์กระตุ้นที่เกิดขึ้นภายในภาพยนตร์เรื่องนี้คือการที่โอแดซู่ได้พบกับชาย  
ปริศนาที่เป็นผู้อยู่เบื้องหลังของเหตุการณ์ทั้งหมดแต่เขาไม่ทราบว่าเป็นชายปริศนาคนนี้เป็นใครและ  
เกี่ยวข้องกับอะไรกับเขา

### 1.6 ความยุ่งยาก (Complication)

ความยุ่งยากของเรื่องราวเกิดขึ้นเมื่อชายปริศนาคนดังกล่าวกำหนดสิ่งที่โอแดซู่  
จะต้องทำคือการสืบหาให้ได้ว่าชายปริศนาคนนี้เป็นใครและทำไมเขาถึงจับโอแดซู่ขังคุกเป็นเวลา 15 ปี  
โดยโอแดซู่จะตอบคำถามเหล่านี้ให้ได้ก่อนวันที่ 5 กรกฎาคมของเวลาในภาพยนตร์ ไม่เช่นนั้น มิโดะ  
จะต้องตาย แต่ถ้าเขาสามารถตอบได้ก่อนลือจิ้นจะเป็นฝ่ายฆ่าตัวตายเอง

### 1.7 การค้นพบ (Discovery)

โอแดซู่ได้สืบหาข้อมูลของชายคนนี้ต่อจากหลักฐานที่เขาได้พบเขาได้ทราบความจริง

ว่าแท้จริงแล้วชายปริศนาคนดังกล่าวคือลือจิน พี่ชายของลือจิวาหญิงสาวที่โอดแฉเป็นต้นเรื่องของข่าวลือที่เสียหายของเธอจากการที่เธอไปแอบเห็นลือจิวาและลือจินกำลังจะมีอะไรกับภายในห้องเรียนของโรงเรียน

ข่าวลือดังกล่าวเป็นเหตุให้ลือจิวารับไม่ได้และฆ่าตัวตายในที่สุด

### 1.8 จุดสูงสุด (Climax)

โอดแฉเดินทางไปหาลือจินเพื่อจบปัญหาทั้งหมดด้วยการตอบคำถามว่าลือจินคือใครทำไมเขาถึงจับโอดแฉขังคุกเป็นเวลา 15 ปี

### 1.9 จุดวิกฤต (Crisis)

ลือจินได้ให้โอดแฉรับรู้ถึงเรื่องจริงอีกเรื่องที่เขา还不知道 นั่นคือแท้จริงแล้ว มิโตะคือลูกสาวแท้ ๆ ของโอดแฉ

โอดแฉจึงสติแตกเมื่อได้รับรู้ถึงความจริงข้อนี้ เนื่องจากเขาและมิโตะมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งต่อกับแบบคู่รักโดยที่เขาไม่รู้ความจริงข้อนี้มาก่อน นอกจากนี้ลือจินยังส่งกล่องที่ด้านในเป็นหนังสือรูปถ่ายครอบครัวของโอดแฉไปที่มิโตะ โอดแฉที่คุยกับมิโตะผ่านโทรศัพท์บอกกับมิโตะว่าห้ามเปิดกล่องนั้นเด็ดขาดเนื่องจากด้านในคือความลับที่เขาไม่ยอมให้มิโตะรู้ว่าแท้จริงแล้วเธอคือลูกสาวแท้ ๆ ของโอดแฉ

### 1.10 การคลี่คลาย (Denouement)

โอดแฉที่กำลังสติแตกบอกกับลือจินว่าเขาอมทุกอย่างแต่ไม่ให้ลือจินบอกความจริงเรื่องนี้กับมิโตะ จนสุดท้ายโอดแฉตัดสินใจตัดสินใจตัวเองเพื่อจบปัญหาและเป็นการแสดงออกถึงความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เขาทำให้น้องสาวของลือจินต้องฆ่าตัวตาย เพียงเพราะคำพูดของเขา

ในท้ายที่สุดลือจินได้บอกกับคนที่อยู่กับมิโตะว่าให้ทิ้งกล่องดังกล่าวไว้แบบนั้น ไม่ต้องทำอะไรก่อนพูดกับแฉว่า “ฉันกับน้องฉันรักกันแม้รู้ว่ามันไม่ถูกต้อง...แกสองคนทำเหมือนฉันได้ไหม” ก่อนเขาจะยิงตัวเองตายในลิฟต์

### 1.11 เอกภาพ (Unity)

ท้ายที่สุด โอดแฉเลือกที่จะรักกับมิโตะต่อไปโดยลบความทรงจำของเขาเกี่ยวกับความจริงที่ว่าเขาและมิโตะคือพ่อลูกกัน

## 2. ตัวละคร (Character)

จำแนกตามความสำคัญของตัวละคร

### 2.1 ตัวละครเอก (Main Character)

- โอดแฉ

- มิโตะ
- ลีอูจิน
- ลีซุอา

## 2.2 ตัวละครประกอบ (Minor Character)

- จูฮวาน
- คุณปาร์ก (เจ้าของคุก)
- นักสะกดจิต

## 3. ความคิด (Thought)

สาระสำคัญของภาพยนตร์ที่เป็นบทสรุปที่ได้จากการชม

**3.1 แก่นของเรื่อง (Theme)** คือความคิดที่เป็นแกนกลางของภาพยนตร์ โดยภาพยนตร์เรื่องนี้ผู้จัดทำวิจัยสามารถสรุปแก่นของเรื่องออกมาได้ ประเด็นดังนี้

3.1.1 การแก้แค้นนำไปสู่ความสูญเสีย โดยภาพยนตร์เรื่องนี้มีการแก้แค้นของตัวละคร 2 ตัวได้แก่ การแก้แค้นของโอแดซูและลีอูจินโดยการกระทำของทั้ง 2 ตัวละครนี้นำไปสู่ความสูญเสียทั้งสิ้น

3.1.2 ความน่ากลัวของคำพูด เรื่องราวของภาพยนตร์ทั้งหมดเกิดขึ้นจากการพูดเรื่องที่ไม่สมควรพูดจนนำไปสู่การกระจายของชาวลิออนเกิดเป็นเรื่องราวที่ใหญ่โต

3.1.3 ความสัมพันธ์เชิงคู่สาวของคนในครอบครัวถือเป็นสิ่งที่ยอมรับได้หรือไม่ประเด็นนี้เกิดจากการที่ตัวละครหลักทั้งสองอย่างโอแดซูและลีอูจิน ต่างมีความสัมพันธ์เชิงคู่สาวกับคนในครอบครัวของตนเอง และสิ่งที่ลีอูจินพูดครั้งสุดท้ายกับโอแดซู เป็นการตั้งคำถามกับทั้งโอแดซูและผู้ชมว่า ความสัมพันธ์เชิงคู่สาวระหว่างคนในครอบครัว ถือเป็นสิ่งที่รับได้หรือไม่ ?

## 3.2 สัญลักษณ์ (Symbol)

### 3.2.1 สัญลักษณ์ที่มีความหมายเป็นสากล (Universal Symbol)

สี

- สีม่วง มักสื่อความหมายถึงความลึกลับและอำนาจ ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้มีงานใช้งานความหมายของสีม่วงผ่านวัตถุ 2 ชิ้นที่เป็นสิ่งของของลีอูจินได้แก่ร่มคันสีม่วงในช่วงแรกและกล่องของขวัญสีม่วง โดยสีม่วงที่ปรากฏผ่านวัตถุทั้ง 2 ชนิดนี้มักอยู่ในบริบทของความลึกลับไม่ว่าจะเป็นร่มคันสีม่วงในช่วงแรกที่ทำให้ผู้ชมสงสัยว่าใครเป็นเจ้าของร่มคันนี้และกล่องของขวัญที่ด้านในมีความลับของโอแดซูและมิโตะซ่อนอยู่

- สีเทาหม่น มีความหมายไม่ชัดเจนเนื่องจากเกิดขึ้นจากการผสมกันของสีดำและสีขาว บางนัยยะสื่อถึงความเศร้าหมอง สิ้นหวัง บางนัยยะอาจจะสื่อถึงการที่สีเทาเกิดจากการรวมกันของสีดำที่สื่อถึงสิ่งชั่วร้ายและสีขาวที่สื่อถึงความดีงาม สีเทาจึงอาจสื่อถึงความตึงเครียดและความชั่วร้ายที่ผสมกันอยู่ในสิ่งต่าง ๆ สีเทาที่ถูกใช้งานผ่านสีของชุดนักโทษในภาพยนตร์ อาจมีความหมายถึงความเศร้าหมองและสิ้นหวังของนักโทษ นอกจากนี้ยังอาจสื่อถึงความดีและความชั่วในตัวนักโทษ

- สีเขียว หมายถึงความสดชื่น ธรรมชาติ ความเยียบสงบและอิสระ สีเขียวถูกใช้งานในภาพยนตร์ผ่านฉากการปล่อยตัวโอแดชูออกมาจากคุก เขาถูกสะกดจิตว่ากำลังอยู่ในทุ่งหญ้าเขียวขจีนั้นหมายถึงการได้เป็นอิสระของโอแดชู

- สีแดง หมายถึงความเร่าร้อน นอกจากนี้ยังสื่อไปถึงกามอารมณ์ได้อีกด้วย สีแดงถูกใช้งานผ่านโทนสีห้องในโรงแรมที่โอแดชูและมีโคเดมีเช็กส์กัน ทั้งเก้าอี้ เตียง ผ้าห่ม ผนักห้อง ล้วนเป็นโทนสีแดงทั้งสิ้น นอกจากนี้สีแดงอาจสื่อถึงความรักเชิงคู่รักผ่านเสื้อผ้าของมิโคเดในฉากสุดท้ายที่สื่อว่าเธอกลับมาหาโอแดชูในฐานะคนรัก

- สีน้ำตาลเข้มหรือสีซีเปีย การใช้สีซีเปียเป็นสีหลักในภาพทำให้ภาพมีความเก่าและย้อนยุค ภาพโทนสีซีเปียถูกใช้งานช่วงที่โอแดชูและลีอูจินย้อนคิดถึงเรื่องราวในอดีต

**สุนัข** เป็นสัญลักษณ์ของความซื่อสัตย์ รักเจ้าของ ถูกใช้งานผ่านการกระทำของโอแดชูด้วยการที่โอแดชูพูดว่าจะเป็นสุนัขของลีอูจินก็หมายถึง เขายอมลดเกียรติความเป็นคนมาเป็นสัตว์เลี้ยงที่ซื่อสัตย์ของลีอูจิน

### 3.2.2 สัญลักษณ์เฉพาะตัว (Specific Symbol)

**มด** มดเป็นสัตว์ที่มักจะพบเห็นเป็นกลุ่ม แสดงถึงการอยู่ร่วมกันของคนหมู่ มากหรือเพื่อน ถูกใช้งานผ่านการจินตนาการของตัวละคร 2 ตัวที่มีความรู้สึกโดดเดี่ยวและอ้างว้าง มีนัยยะว่าเมื่อคนเรามีความรู้สึกขาดในสิ่งบางสิ่ง เรามักจะจินตนาการถึงสิ่งที่เราขาด และการจินตนาการถึงมดอาจสื่อถึงเราขาดเพื่อนและมดคือตัวแทนของสิ่งที่มีสังคมและเพื่อน

**โทรทัศน์** เป็นสิ่งที่เผยแพร่ข่าวสารต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ถูกใช้งานในภาพยนตร์เป็นเสมือนปฏิทินบอกเวลา บอกว่าเหตุการณ์ด้านนอกเป็นอย่างไร โดยการใช้ภาพข่าวจากโทรทัศน์ตัดสลับกับภาพการใช้ชีวิตของโอแดชูในห้องซึ่งเป็นการเปรียบเทียบระหว่างเหตุการณ์ในคุกของโอแดชูกับเหตุการณ์จากโลกภายนอก

**เสียงเข็มนาฬิกา** เมื่อคนเราได้ยินเสียงเข็มนาฬิกาดังขึ้น ทำให้รู้สึกว่าคุณผ่านไปอย่างเชื่องช้า ในภาพยนตร์มีการใช้เสียงนาฬิกามาเป็นเสียงพื้นหลังช่วงเวลาที่ไอแดซูต้องใช้ชีวิตอยู่ในห้องซึ่งเป็นกระกระตุ่นความรู้สึกของคนดูว่าคุณเวลาในห้องขังนั้นเดินช้า

**การทานปลาหมึกสดทั้งตัว** แสดงให้เห็นถึงความสุดโต่งทางความคิดของไอแดซูที่ผิดปกติไปจากคนทั่วไป การทานปลาหมึกสด ๆ ไม่ใช่เรื่องแปลก ถ้าเซพนำปลาหมึกนั้นมาแล่เสียก่อน แต่ไอแดซูเลือกที่จะหยิบปลาหมึกสด ๆ ทั้งตัวใส่เข้าปากและเคี้ยวถือเป็น การแสดงออกถึงความผิดปกติ การปฏิบัติตัวไม่เหมือนกับคนธรรมดาทั่วไป

**เพลงใบหน้าที่ฉันคิดถึง** มิโตะเคยสัญญากับแดซูเมื่อตอนที่แดซูพยายามจะมีอะไรกับเธอช่วงแรกว่า ถ้าหากเธอร้องเพลง “ใบหน้าที่ฉันคิดถึง” ที่แดซูเขียนไว้ในไดอารี่เมื่อไหร่ มันเป็นสัญญาณว่าเธอพร้อมมีอะไรกับเขาแล้ว การที่มิโตะร้องเพลงดังกล่าวขึ้นมา เป็นสิ่งที่สื่อว่าเธอพร้อมที่จะมีอะไรกับแดซูแล้วในตอนนั้น

**การเป่าลม** ภาพการที่ไอแดซูนั่งเป่าลมให้มิโตะเป็นตอกย้ำภาพความสัมพันธ์แบบคู่รัก

**แหวนที่นิ้วมือของมือที่พบในกล่องปริศนา** เป็นแหวนของคุณปาร์ก เป็นเครื่องหมายบ่งบอกว่าเจ้าของนิ้วนี้คือใคร

**หัวเข้าของผู้หญิง** หัวเข้าของผู้หญิงเป็นสิ่งที่เชื่อมความคิดของไอแดซูในอดีต ทำให้เขาเริ่มประติดประต่อเรื่องราวทั้งหมดได้มากขึ้น ไอแดซูมองหัวเข้าของผู้หญิงเจ้าของร้านทำผมบ่อยครั้งขณะที่เขานั่งคุยเรื่องลึซุอากับเธอก่อนจะมีลูกค้าหญิงใส่ชุดกระโปรงเดินเข้ามาในร้าน แดซูมองไปที่เขาของผู้หญิงสาวคนนั้นทำให้นึกถึงภาพในอดีต

**เสียงกระจกแตก** กระจกที่แตกมักหมายถึงสิ่งไม่ดีและสิ่งที่ไม่คาดคิดกำลังจะเกิดขึ้น ถูกใช้งานในภาพยนตร์หลังจากที่ลึซุอาและอูจินหันไปเจอดวงตาของไอแดซูที่แอบมองทั้งคู่อยู่ การที่มีเสียงกระจกแตกดังขึ้นหลังจากทั้งคู่รู้ว่ามีคนแอบดูอยู่ก็เป็นการบ่งบอกว่าทั้งคู่ไม่คาดคิดว่าจะมีคนแอบดูอยู่

**ลึน** เป็นสัญลักษณ์การพูด ถูกใช้งานเมื่อไอแดซูตัดสินใจตัดสินใจตัดลึนของตัวเองเพื่อเป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อความผิดของตนเองที่ก่อขึ้นในอดีต โดยไอแดซูเชื่อว่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเขาและครอบครัวเกิดจากลึนของเขาที่พูดเรื่องน้องสาวของลึอูจินให้คนอื่นฟัง จนเกิดเป็นข่าวลือ ทำให้น้องสาวของลึอูจินต้องฆ่าตัวตาย

#### 4. ภาษาหรือการใช้คำพูด (Diction)

ภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาษาปากปกติแต่ค่อนข้างเน้นไปทางหยาบคายเนื่องจากบุคลิกของตัวละครและเรื่องราวที่ตัวละครต้องพบเจอ

#### 5. ดนตรี (Song)

ดนตรีประกอบของภาพยนตร์เรื่องนี้ส่วนใหญ่เป็นเสียงจากดนตรี Orchestra

#### 6. ภาพ (Spectacle)

6.1 ฉาก ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างเพียงฉากที่สำคัญในภาพยนตร์

- สถานีตำรวจ
- ตู้โทรศัพท์สาธารณะ
- ห้องซัง
- คุกเอกชน
- ดาดฟ้าตึก
- ภัตตาคาร
- ห้องของมิโตะ
- ร้านอินเทอร์เน็ต
- ห้องของชายปริศนา
- เพนท์เฮ้าส์
- โรงแรม
- โรงเรียนมัธยมซังนุก
- ตึนเขา

6.2 เครื่องแต่งกาย ภาพยนตร์เรื่อง Oldboy เป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาอยู่ในปัจจุบันทำให้เสื้อผ้าของตัวละครมีความเป็นปัจจุบัน

6.3 มุมกล้อง มุมกล้องที่น่าสนใจของภาพยนตร์เรื่อง Oldboy ที่เห็นได้ชัดและแตกต่างจากภาพยนตร์เรื่องอื่นคือ

- มุมกล้องแทนสายตาของบุคคล เป็นมุมกล้องที่ถูกนำมาใช้แทนสายตาของบุคคลเมื่อกำลังสนทนากับตัวละครตัวอื่น ทำให้ผู้ชมได้รับความรู้สึกเหมือนเป็นตัวละครเจ้าของสายตานั้น

- Long Take ของฉากต่อสู้ในคุุเอกซน ถือเป็นการออกแบบฉากต่อสู้ที่ไม่เหมือนภาพยนตร์เรื่องอื่น ด้วยการจัดรูปแบบการต่อสู้แบบตัวละครเอกต้องฝ่ากลุ่มของคู่ต่อสู้ในทางเดินยาว การที่กล้องถูกตั้งให้เห็นภาพทางเดินแนวยาวจากด้านข้าง ทำให้การต่อสู้ในฉากนั้นมีความเป็นธรรมชาติมากขึ้น เห็นทุกการแสดงออกของทุกตัวละครไม่ใช่แค่เน้นนักแสดงหลัก

## ข้อเสนอแนะ

### ข้อเสนอแนะในการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์สำหรับผู้ชมภาพยนตร์ดังนี้

#### 1. ผู้ที่เคยชมภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy 2003)

- ผลการวิจัยอาจสามารถทำให้ผู้ชมที่เคยชมภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy2003) มีความเข้าใจในภาพยนตร์มากยิ่งขึ้น

- ผลการวิจัยอาจสามารถทำให้ผู้ชมที่เคยชมภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy2003) มีความเข้าใจเหตุผลและความคิดของตัวละครมากขึ้น

- ผลการวิจัยอาจสามารถทำให้ผู้ชมที่เคยชมภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy2003) มีความเข้าใจประเด็นของภาพยนตร์มากขึ้น

#### 2. ผู้ที่ไม่เคยชมภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy 2003)

- ผลการวิจัยอาจสามารถทำให้ผู้ชมที่ไม่เคยชมภาพยนตร์เรื่องโอลด์บอย (Oldboy2003) เกิดความสนใจในภาพยนตร์เรื่องนี้มากขึ้น

### ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

- ควรมารับชมภาพยนตร์เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาโดยสังเขปก่อนเริ่มวิจัย
- ควรศึกษาเรื่องสัญลักษณ์พอสังเขปก่อนเริ่มวิจัย
- ควรมีความรู้ด้านการเขียนบทละครพอสังเขปก่อนเริ่มวิจัย
- ควรมีความรู้ด้านการวิเคราะห์บทละครพอสังเขปก่อนเริ่มการวิจัย



## บรรณานุกรม

### หนังสือ

ฐานชน จันทรเรือง และ สิตางค์ เจริญวงศ์. (2558). ปรัชญาในภาพยนตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 1).

สมุทรปราการ : ปLOYสำนักพิมพ์.

ธีรยุทธ บุญมี. (2551). การปฏิบัติศาสตร์ของโซซูร์ เส้นทางสู่โพสต์โมเดิร์นนิสม์ (พิมพ์ครั้งที่ 1).

กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิภาษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์มูจรินทร์ อธิพิงษ์. (2561). The Contemporary Playwrights: Thutiyawiset.

นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร

Tom Vick. (2551). Asian Cinema: A Field Guide. New York City : Harper Perennial.

### สื่ออิเล็กทรอนิกส์

Brian Eggert. (23 มีนาคม 2552). **Oldboy**. เข้าถึงเมื่อ 24 พฤษภาคม 2561. เข้าถึงได้จาก

<https://deepfocusreview.com/definitives/oldboy/>

Buntham Natthaphong. (1 มีนาคม 2555). **สัญญาวิทยา: ความหมายของสัญญา (ตอนที่ 1)**.

เข้าถึงเมื่อ 24 พฤษภาคม 2561. เข้าถึงได้จาก

<https://www.gotoknow.org/posts/480617>

IMDB. **Chan-Wook Park**. เข้าถึงเมื่อ 26 สิงหาคม 2562. เข้าถึงได้จาก

<https://www.imdb.com/name/nm0661791/>

## ภาคผนวก

### ข้อมูลของภาพยนตร์

Oldboy (ภาษาเกาหลี: 올드보이; ภาษาไทย: เคลียร์บัญญัติแค้นจิตโหด) เป็นภาพยนตร์สืบสวน ระทึกขวัญ ดราม่าสัญชาติเกาหลี มีเค้าโครงมาจากการ์ตูนญี่ปุ่นในชื่อเดียวกันของนักเขียนชาวญี่ปุ่น การอน ซูซึยะ ดัดแปลงโดย ฮวาง โจยุนและอิม จุนฮยอง โดยภาพยนตร์มีลักษณะแบบ Noir-Film คือภาพยนตร์ที่เน้นใช้โทนมืดทั้งในด้านบทภาพยนตร์ที่เน้นสะท้อนถึงด้านมืดของจิตใจมนุษย์และงานภาพที่ใช้การจัดแสงในโทนมืด ไม่ใช่ไฟในการเสริมให้ภาพสว่างจ้าจนเกินไป เน้นการเล่นแสงและเงา เขียนบทและกำกับโดย ปาร์ค ซานวุก

ภาพยนตร์เรื่อง Oldboy เป็นผลงานชิ้นที่สองจากภาพยนตร์ชุด The Vengeance Trilogy ประกอบด้วย Sympathy for Mr. Vengeance, Oldboy และ Lady Vengeance ตามลำดับ

### นักแสดงและบทบาท

ชอย มินซิก (1962 - ปัจจุบัน)	รับบทเป็น	โอแดซู
คัง ฮย็องจอง (1982 - ปัจจุบัน)	รับบทเป็น	มิโดะ
ยู จีแท (1976 - ปัจจุบัน)	รับบทเป็น	ลี อูจิน
จี แดฮาน (1969 - ปัจจุบัน)	รับบทเป็น	จูฮวาน (เพื่อนของโอแดซู)
โอ คัลซู (1968 - ปัจจุบัน)	รับบทเป็น	คุณปาร์ก (เจ้าของคุกเอกชน)
คิม บยองอก (1960 - ปัจจุบัน)	รับบทเป็น	เลขา ลี อูจิน
ลี ซินซุง (1969 - ปัจจุบัน)	รับบทเป็น	นักสะกดจิต
ยุน จินโซ (1963-ปัจจุบัน)	รับบทเป็น	ลี ชูอา (น้องสาวของลี อูจิน)

### ความสำเร็จ

#### คะแนนและคำวิจารณ์

Oldboy ได้รับคะแนนและคำวิจารณ์ที่ดีจากบุคลากรและสื่อต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวงการภาพยนตร์ทั้งในประเทศเกาหลีและสื่อต่างประเทศเช่น 80/100 คะแนนจากเว็บไซต์ Rotten Tomatoes และ 8.4/10 คะแนนจากเว็บไซต์ IMDB เป็นต้น

Roger Ebert จากหนังสือพิมพ์ Chicago Sun-Times ได้ให้คะแนนภาพยนตร์เรื่องนี้ไว้ 4/5 ดาว พร้อมยังกล่าวว่า “พวกเรา มักคุ้นเคยกับภาพยนตร์ระทึกขวัญที่เป็นเสมือนเครื่องสร้างความบันเทิง นำประหลาดใจที่เราได้พบกับภาพยนตร์ที่มีการใช้ความรุนแรงแต่เต็มไปด้วยเหตุผลจะเป้าหมายที่ชัดเจน”

James Berardinelli นักวิจารณ์ภาพยนตร์ชาวอเมริกันและผู้ก่อตั้ง Blog Reelview ให้คะแนนภาพยนตร์เรื่องนี้ไว้ 3/4 ดาว พร้อมยังกล่าวว่า “ภาพยนตร์เรื่องนี้เต็มไปด้วยกลิ่นอายของความเป็น Hollywood ดั้งเดิม”

Peter Bradshaw นักวิจารณ์ภาพยนตร์ชาวอเมริกัน กล่าวถึงภาพยนตร์เรื่องนี้ไว้ว่า “เป็นภาพยนตร์ที่ให้ความรู้สึกเหมือนมีเหล็กแหลมคมแทงไว้ที่คอหอยเมื่อรับรู้ถึงจุดจบของภาพยนตร์”

ในปี 2008 นิตยสาร Empire ของอังกฤษ ได้จัดอันดับ Oldboy ไว้ในอันดับ 64 จาก 100 ภาพยนตร์ที่ดีที่สุดตลอดกาล ในปีเดียวกันนี้ BBC ได้จัดให้เป็น 1 ใน 10 ภาพยนตร์เกาหลีที่ดีที่สุด และจัดเป็นเป็นภาพยนตร์ลำดับที่ 18 จาก 100 ภาพยนตร์ที่ดีที่สุดตลอดกาลจาก BBC ต่อมาในปี 2016 Oldboy ถูกจัดไว้ที่อันดับ 30 เป็นภาพยนตร์ยอดเยี่ยมตั้งแต่ปี 2000 จาก BBC vote

### รายได้

Oldboy เข้าฉายครั้งแรกในวันที่ 23 พฤษภาคม 2003 มีจำนวนผู้ชมในประเทศเกาหลีกว่า 3,260,000 คน เป็นภาพยนตร์ที่มีรายได้สูงที่สุดในปี 2003 เป็นลำดับที่ 5 และมีรายได้ทั่วโลกรวม 15,000,000 ดอลลาร์สหรัฐจากทุนสร้าง 3,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ

### รางวัล

ปี	ชื่องานประกาศรางวัล	สาขาที่เข้าชิง	ผู้เข้าชิง	ผลรางวัล
2004	Asia-Pacific Film Festival	Best Actor	Choi Min-sik	ชนะ
		Best Director	Park Chan-wook	ชนะ
	Baek Sang Art Awards	Best New Actress	Yoon Jin-seo	ชนะ
		Best Director	Park Chan-wook	ชนะ
		Best Actor	Choi Min-sik	ชนะ
	Bergen International Film Festival	Audience Award	Park Chan-wook	ชนะ
	British Independent Film Awards	Best Foreign Independent Film		ชนะ
	Busan Film Critics Association (BCFA)	Best Film	Park Chan-wook	ชนะ
		Best Director	Park Chan-wook	ชนะ
		Best Cinematography	Chung Chung-hoon	ชนะ
Best Actress		Kang Hye-jeong	ชนะ	

ปี	ชื่องานประกาศรางวัล	สาขาที่เข้าชิง	ผู้เข้าชิง	ผลรางวัล
2004	Cannes Film Festival	Grand Prize of the Jury	Park Chan-wook	ชนะเลิศ
		Palme d'Or	Park Chan-wook	เข้าชิง
	Director's Cut Awards	Best Director	Park Chan-wook	ชนะเลิศ
		Best Actor	Choi Min-sik	ชนะเลิศ
		Best Production of the Year	Kim Dong-joo	ชนะเลิศ
	European Film Awards	Screen International Award	Park Chan-wook	เข้าชิง
	Grand Bell Awards, South Korea	Best Actor	Choi Min-sik	ชนะเลิศ
		Best Director	Park Chan-wook	ชนะเลิศ
		Best Lighting		ชนะเลิศ
		Best Film Editing	Kim Sang-beom	ชนะเลิศ
		Best Music	Jo Yeong-wook	ชนะเลิศ
	Korean Association of Film Critics Awards	Best Film	Park Chan-wook	ชนะเลิศ
		Best Director	Park Chan-wook	ชนะเลิศ
		Best Actor	Choi Min-sik	ชนะเลิศ
		Best New Actress	Yoon Jin-seo	ชนะเลิศ
		Best Music	Jo Yeong-wook	ชนะเลิศ
	Sitges - Catalanian International Film Festival	Best Film	Park Chan-wook	ชนะเลิศ
		José Luis Guarner Critic's Award	Park Chan-wook	ชนะเลิศ
	Stockholm Film Festival	Audience Award	Park Chan-wook	ชนะเลิศ
2005	Bangkok International Film Festival "Golden Kinnaree Award"	Best Director	Park Chan-wook	ชนะเลิศ
		Best Film	Park Chan-wook	เข้าชิง
	Black Movie Film Festival	Audience Award	Park Chan-wook	ชนะเลิศ
	Fantasporto "Directors' Week Award"	Best Film	Park Chan-wook	ชนะเลิศ
		Best Screenplay	Park Chan-wook	ชนะเลิศ
	Golden Schmoes Awards "Golden Schmoes"	Trippiest Movie of the Year		เข้าชิง
	Grand Prix de l'UCC	Grand Prix de l'UCC		ชนะเลิศ

ปี	ชื่องานประกาศรางวัล	สาขาที่เข้าชิง	ผู้เข้าชิง	ผลรางวัล
2005	Russian National Movie Awards	Best Independent Movie		เข้าชิง
	Satellite Awards	Outstanding DVD Extras		เข้าชิง
	St. Louis Film Critics Association, US	Best Foreign Language Film		เข้าชิง
2006	Academy of Science Fiction, Fantasy & Horror Films, USA	Best Action/Adventure/Thriller Film		เข้าชิง
	Austin Film Critics Association	Best Foreign Film		ชนะ
		Best Film		ลำดับที่ 8
	Broadcast Film Critics Association Awards	Best Foreign-Language Film		เข้าชิง
	Chicago Film Critics Association Awards	Best Foreign Language Film		เข้าชิง
	Chlotrudis Awards	Best Adapted Screenplay	Hwang Jo-yun Lim Joo-hyung Park Chan-wook	เข้าชิง
	DVD Exclusive Awards	Overall PSP	Tartan	เข้าชิง
	Golden Schmoes Awards	Best DVD/Blu-Ray of the Year	3-Disc Edition	เข้าชิง
	Golden Trailer Awards	Best Foreign Action Trailer		ชนะ
	Italian Online Movie Awards (IOMA)	Best Adapted Screenplay	Hwang Jo-yun Lim Joo-hyung Park Chan-wook	ชนะ
		Best Picture		เข้าชิง
	Online Film Critics Society Awards	Best Foreign Language Film		เข้าชิง
Prêmio Guarani	Best Foreign Film	Park Chan-wook	ชนะ	

ปี	ชื่องานประกาศรางวัล	สาขาที่เข้าชิง	ผู้เข้าชิง	ผลรางวัล
2007	Academy of Science Fiction, Fantasy & Horror Films, USA	Best DVD Special Edition Release	Ultimate Collector's Edition	เข้าชิง
2011	Academy of Science Fiction, Fantasy & Horror Films, USA	Best DVD Collection	Collection "Vengeance Trilogy"	เข้าชิง